

ပြန်မလော့မြစ်မှ
နာဂစ်ပုံပြင်များ

BURMESE
CLASSIC
COM

လယ်တွင်းသားစောချစ်

ပုံနှိပ်မှုစာစာရင်း

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၁၀၀၀၁၀၁၀၉
 - အခန်းခွင့်ပြုချက် - ၅၁၀၀၁၅၀၂၀၉
 - မျက်နှာပုံအခွင့် - ဝင်းယုမောင်
 - ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)
ရွှေဟင်္သာစာပေ၊
အမှတ်(၂၆၃)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းလွင် (မြ-၀၅၃၆၆)
ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၃၁)၊ ဦးရွှေစွန်းလမ်း၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
 - ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
 - ပုံနှိပ်ပြီးသည့်လ - ၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ မတ်လ
 - အုပ်ချုပ် - ၅၀၀
 - တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်
 - ပြန်ဆိုရေး - ပန်းမြိုင်လယ် စာပေ
၅၇(က)၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂(ခ)ရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာဒုံ။ ဖုန်း - ၆၃၅၂၆၂
- ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလော့က်အညွှန်း (CIP)

ကျေးဇူးတင်စကား

ပြန်မလော့ခြင်းမှ နာဂစ်ပုံပြင်များစာအုပ် ဖြစ်မြောက်
ရေး အတွက် လိုအပ်သည်များကို ကူညီပံ့ပိုးပေးကြပါသော
ဘိတွတ်ဆရာတော် ဦးနုအေး၊ ကိုဝင်းနိုင်ဦး (ဇာတ်ပုံ၊
ဗီဒီယို၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက်)၊ ဆရာဦးသိန်းမြင့်နှင့်
ကိုအောင်ကိုလတ်တို့ကို အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိပါကြောင်း

လယ်တွင်းသားစောချစ်

စောချစ် ၊ လယ်တွင်းသား
 ပြန်မလော့ခြင်းမှ နာဂစ်ပုံပြင်များ / လယ်တွင်းသားစောချစ် - ရန်ကုန်
 ရွှေဟင်္သာစာပေ ၊ ၂၀၀၉။ ၁၀၅ - စာ၊ ၁၃ x ၁၈၅ စင်တီမီ။
 (၁) ပြန်မလော့ခြင်းမှ နာဂစ်ပုံပြင်များ

မာဇီကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးဆရာ၏ ဝန်ခံချက်	
၁။	နာဂစ်မုန်တိုင်းတံ့	၂
၂။	နာဂစ်နှင့်ဒရာဝတီတိုင်း	၅
၃။	သွားချင်ရောက်ချင်သောရွာများ	၈
၄။	အကြီးမားနှင့်အငယ်လေး	၁၂
၅။	ဘိတွတ်ရွာသို့ရောက်ပြီ	၁၄
၆။	ကောက်ရိုးပုံကယ်ပေလို့	၁၇
၇။	ပုဏ္ဏန်းကယ်လို့	၂၀
၈။	ဘုရားကယ်လို့	၂၂
၉။	ကျောင်းကယ်လို့	၂၄
၁၀။	သစ်လုံးကယ်လို့	၂၅
၁၁။	တွဲကယ်လို့	၂၇
၁၂။	သစ်ဥပုံတိုကယ်ပေလို့	၂၉
၁၃။	လွှမ်းမပြေသော ကိုတင်ရွှေ	၃၅
၁၄။	သစ်ပင်ကယ်လို့	၄၂
၁၅။	နာဂစ်ဖြတ်သောမင်္ဂလာပွဲ	၄၉
၁၆။	ကုသိုလ်ထူးသော လင်မယား	၅၄

၁၇။	သေရမည်က ရေမဟုတ်	၅၇
၁၈။	နာဂစ်ဖြတ်၍ ပျက်သောအိမ်ထောင်	၆၀
၁၉။	နာဂစ်ပူးစာ	၆၅
၂၀။	နာဂစ်မင်္ဂလာဆောင်	၇၀
၂၁။	နာဂစ်ပြင်ရေသောဝူးစာ	၇၃
၂၂။	ပြင်စလုမြို့မိမြို့မိရွှေ	၇၉
၂၃။	သေချိန်မကျလျှင် သေခွင့်မရ	၈၃
၂၄။	မိခင်ပေတ္တာ	၈၇
၂၅။	ရမှရယ်နိုင်တော့တယ်	၉၁
၂၆။	ဘိတွတ်အတွက်တောင်းဆိုချက်	၉၅
၂၇။	ပိဋကတ်သုံးပုံလှူဒါန်းပွဲ	၁၀၁

လယ်တွင်းသားစောချစ်

ပြန်လေ့ပြန်မှ နာခံပြန်လျှာ

မန္တလေးသို့ဖုန်းဆက်ပြီးမော်တော်ကားလက်မှတ် မှာသည်။ မေလ (၅) ရက်နေ့မှရသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ မေလ(၆) ရက်နေ့မှပြန်လာသည်။ ပဲရုမြို့နားရောက်ကာတည်းက သစ်ပင်များ ဓာတ်တိုင်များအလဲလဲ အပြု ပြု။

‘အို... တော်တော်ဆိုးတာပါလား...’

လှည်းကူ ထောက်ကြိုတစ်လမ်းလုံး အပျက်အစီးများကိုတွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးရှိအိမ်များ။ ဆိုင်များ ရှေ့မှာပြည်ထောင်စု အလံတိုင်တဝင် လွှင့်ထူထားသည်။ မုန်တိုင်းကြောင့်ကွယ်လွန်ကြသူများအတွက် ဝမ်းနည်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မိသားစုအထိအခိုက်မရှိကြ။ အိမ်အမိုး များလွင့်ပါးခြင်း၊ မုန်တိုင်းများကွဲခြင်းကို ဖနီးကပြင်ထားပြီ။ သူ့ခမျာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းကို ကြီးစွာခံစားရသည်။ လေကလည်း နေ့ ရောညပါရက်ကူးတိုက်နေသည်။ ယောက်ျားကအိမ်မှာမရှိ။ ကျွန်တော် ၏တူလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ အဖော်ပြုပြီး မုန်တိုင်း ကိုရှင်ဆိုင်နေရသည်။ အိမ်က သိမ့်ကနည်း၊ ညိမ့်ကနည်း လှုပ်ခါသွား သောအခါ ပြိုတော့မှာပဲ။ သေတော့မှာပဲဟုစိုးရိမ်ခဲ့ရကြောင်း အမိုးများ လွင့်ပါသွားသောအခါ အပေါ်ထပ်အပ်ခန်းများ၊ မိုးရေဝင်၍ ရွဲရွဲ ဖိုကုန်ကြပြီ။ ဘာမျှမလုပ်နိုင်။ မုန်တိုင်းပြီးမှဖနီးခမျာ တူကလေး၏ အကူအညီ မိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီနှင့် အားလုံးပြင်ဆင်ရသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ချိန်မှာ မီးများမလင်းသေး။ ဖုန်းလည်းမကောင်း သေး ရေလည်းမရသေး။ ဖယောင်တိုင်နှင့်နေရသည်။ ရေကတော့ အိမ်မှာ တွင်းရှိ၍တော်သေးသည်။

ပြန်မလော့ပြန်မှ နာဂစ်ပုံပြင်များ

နာဂစ်မုန်တိုင်းတို့

၂၀၀၈ ခု၊ မေလ (၂) ရက်နေ့မှာ နာဂစ်ဆိုင်ကလုံးမုန်တိုင်းကြီး တိုက်ခတ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်းတို့မှ မြို့ရွာများစွာ ထိခိုက်ပျက်စီး၏။ မုန်တိုင်းတိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာမရှိ။ စစ်ကိုင်းတိုင်း အရာတော်မြို့နယ်မှ သလဲဘာရွာမှာရောက်နေသည်။ ချမ်းမြေ့မြိုင်ဆရာတော်ကြီးက သူ့ဇာတိရွာမှာ ကလေးများယဉ်ကျေး လိမ္မာသင်တန်းပို့ချပေးရန် ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

၃ . ၅ . ၂၀၀၈ နေ့ညပိုင်းကျမှ ရေဒီယိုသတင်းအရမုန်တိုင်း ကြီးစွာတိုက်သွားကြောင်းသိရသည်။ ရန်ကုန်ကိုဖုန်းဆက်သွယ်သည် မရ။ မန္တလေးမြို့မှညီနှင့်နှမ မောင်မျိုးမြင့်မြင့်သိန်းတို့ကို ဖုန်းဆက်မေ့သည်။ မောင်မျိုးက သူလည်းတစ်ချိန်လုံးကြီးစားဆက်နေတာ ဘာသတင်းမျှမရ ကြောင်း၊ ကြားရတဲ့စကားတွေအရတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက မြို့ပျက်ကြီး လှီဖြစ်သွားတာပဲ ဟုပြောသည်။

သူပြောမှပို၍ စိတ်ပူရသည်။ တိုက်တွေအိမ်တွေပြိုကုန်ပြီလား။ သားသမီး မြေးတွေရှိသေးရဲ့လားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ အမျိုးမျိုးဆက်သွယ် မေးမြန်းသော်လည်း ဘာမျှမသိရ။ ပို၍ပူပင်ရသည်။

သမီးအိမ်သွားကြည့်တော့ အမီးများကိုမုန်တိုင်းကတွန့်ကြေအောင် ဖိခြေပြီးဆွဲခါပစ်သည်။ လွင့်မပါသွားသော်လည်း ပြန်မိုး၍မရ။ အနိမ့်ပိုင်းမို့ အိမ်ကရေနစ်သည်။ ပြုပြင်ထားပြီးကြပြီ။

ကမ္ဘာအေးဘက်မှ သားအိမ်သွားတော့ သူတို့လည်း အထိအခိုက် မရှိ။ အပျက်အစီးများပြုပြင်ပြီးကြပြီ။

ရန်ကုန်မှာ မုန်တိုင်းပျက်၍ အပျက်အစီးများသော်လည်း အသေအပျောက်မရှိသလောက်နည်းသည်။ ကွမ်းခြံကုန်း၊ ကော့မှူး၊ တွံတေးမြို့နယ်များမှာ အချို့သောရွာများတွင် အပျက်အစီးပိုများသည်။ အသေအပျောက်များရှိသည်ဟုသိရသည်။ သတင်း စာဂျာနယ်များမှာဖတ်ရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သွားချင်သည် ကူညီချင်သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

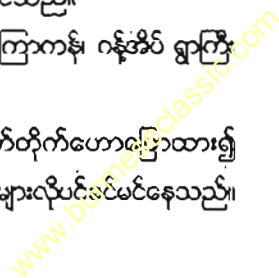
နာဂစ်နုပုံရာဝတီတိုင်း

နာဂစ်မုန်တိုင်းသည် ဧရာဝတီတိုင်းကိုပိုအထိနာစေသည်။ အသေအပျောက်များသည် ဟုသိရ၍ စိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ရသည်။ ဘိုကလေးမြို့သို့အကြိမ်ကြိမ်သွား၍ စာဖေဟောပြောပွဲလုပ်ခဲ့သည်။ ခင်မင်သူများစွာ ရှိသည်။ မကြာမီကမှ ဘိုကလေးမြို့တွင် ဘိုကလေးတင့်အောင် စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲသွားရောက်ဟောပြောခဲ့သည်။ မိန်းမလှကုန်းကိုလည်းရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာများ အထိအခိုက် အပျက်အစီးများသည်။ အသေအပျောက်များရှိသည် ဟုသိရသည်။ သွားချင်သည်။ ကူညီချင်သည်။

ဒေးဒရဲမြို့ကိုလည်း (၄) ခါဟောဘူသည်။ တော်ကန်ရွာအထိ သွားဟောဘူသည်။ သွားချင်သည်။ ကူညီချင်သည်။

လပွတ္တာမြို့နယ်မှ ဘီတွတ်၊ ကန်ဘက်၊ ကြာကန်၊ ဂန့်အိပ် ရွာကြီးများနှင့် ပြင်စလူမြို့တို့ကိုဟောဖူးသည်။

ဘီတွတ်နှင့် ကန်ဘက်ကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ဟောပြောထား၍ ဘီတွတ်ကန်ဘက်မှ လူငယ်များနှင့် သားသမီးများလိုပင်ခင်မင်နေသည်။

သူတို့သည် ပြန်လော့မြစ်၊ ရွှေးမြစ်ကမ်းဘေးမှာနေကြသည်။ လှိုင်းလှံးကြီးများက (၁၂) ပေ (၁၅) ပေမြင့်သည်။ ရွာများပျက်ကုန်ပြီ အဆုံးအရှုံး အသေအပျောက်များသည်ဟု ကြားရသည်။ နာမည်မှတ်မိသူများကို နာမည်နှင့်တကွ စဉ်းစား၍ပူပင်ရသည်။ သွားချင်သည် ကူညီချင်သည်။

သွားချင်သော်လည်း သွားလာရန်မလွယ်။ ခရီးလမ်းပမ်း ဆက်ထွယ်ရေးများကပ်ခဲ နေသေးသည်။

နောက်တော့ အခွင့်သာသည်နှင့် ဒေးဒဲရဲမြို့နယ်၊ မိချောင်းအိုင်ရွာသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ရွှေမြင်းပိုရ်၊ မိုးကုပ်ပိပဿနာရိပ်သာ ဆရာတော် အရှင်သောဘဏနှင့် တပည့်တကာမ အလှူရှင်များ သွားရောက် လှူဒါန်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ လေဘေး၊ ရေဘေးသင့်သော ရွာသူရွာသားများကို ဆန်း အဝတ်အထည်များ၊ အိမ်မိုးရန်တာရပတ်များ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်များ၊ မုန့်ထပ်များ စသည်တို့ကိုသိန်း (၆၀) ကျော်ဖိုး လှူဒါန်းကြသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း ချမ်းမြေ့မြိုင် ပိပဿသနာ ရိပ်သာ ဆရာတော်ဦးဆောင်၍ တပည့်တကာတကာမများ ဒေးဒဲရဲမြို့နယ် ရွှေတောင်ကုန်း ရွာသို့သွားရောက်၍ အလှူပစ္စည်းများ သွားရောက် လှူဒါန်းကြသည်။ ဆန်အမိုးအကာများနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းများ အဝတ်အထည်များ စားသောက်ဖွယ်ရာများ သိန်း (၁၀၀) ကျော်ဖိုး ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းပဟို အမှူဆောင်အဖွဲ့မှ ဦးဆောင်၍ ဂျာနယ်တိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ

စာပေထုတ်ဝေသူများ၊ စာပေတိုက်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များ၊ ဆရာဝန်စာရေး ဆရာများလိုက်ပါ၍ တွံတေး၊ ကော့မှူး၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်များ အတွင်းရှိရွာများသို့ သစ်ပင်ခုတ်ခားမှ စပြီး ဖော်တော်ကား၊ (၂၃) စင်းဖြင့်သွားရောက်၍ လေးဘေးသင့်သူများ လိုအပ်မည့် အိုးခွက်ပုဂံများ၊ မိုးကာများ၊ အဝတ်အထည်များ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ စားစရာများ၊ ဆန်းအိတ်များ၊ ဆီပုံးများ၊ ငွေကြေးများ ကိုလှူဒါန်းကြသည်။ ငွေပစ္စည်းနှစ်ရပ်ပေါင်းသိန်း (၁၅၀) ဖိုးခန့်ဖြစ်သည်။

သွားချင်ရောက်ချင်သောရွာများ

ကျွန်တော် အလွန်သွားချင်နေသော လပွတ္တာမြို့နယ်မှ ဘီတွတ်ရွာ ကန်ဘက်ရွာတို့ကို မသွားနိုင်သေးပါ။ ဘီတွတ်ရွာကြီးမှာ လေဘေးရေဘေးဒဏ်ကို အတော်ပင် အထိနာခဲ့သည်ဟုကြားရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘီတွတ်ရွာသို့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှစ၍ စာပေဟောပြောပွဲရောက်ရှိခဲ့သည်။ မှော်ဝန်းကြည်မြတ် ချစ်ဦးညိုတို့နှင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ချစ်ဦးညို။ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) တို့နှင့်သွားရောက် ဟောပြောသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ် တတိယအကြိမ်မှာ စာရေးဆရာကောင်းသန့်၊ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏတို့နှင့်အတူ သွားရောက် ဟောပြောကြသည်။

ဘီတွတ်ရွာကြီးနှင့် အစဉ်အမြဲတွဲလျက် ကျင်းပသည်မှာ ကန်ဘက်ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ထိုရွာကြီးနှစ်ရွာမှ ဟောပြောပွဲကျင်းပရန် တာဝန်ခံဆောင်ရွက်ကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်များ လူကြီးလူငယ်များနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ရင်းနှီးချစ်ခင်နေကြပြီ။

ပထမနှစ်တွင် ဂန့်အိမ်ရွာပါဟောရသည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် ပြင်စလူမြို့ပါဟောရသည်။ တတိယနှစ်တွင် ကြာကန်ရွာပါဟောရသည်။

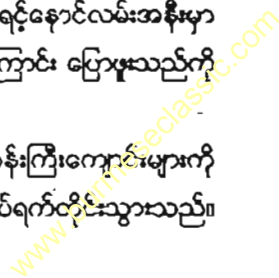
လပွတ္တာမြို့နယ် အတွင်းမှ ရောက်ရှိဖူး၍ ရင်းနှီးနေသော ရွာများ မြို့များဖြစ်ပါသည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သောအခါ ပြန်မလော့မြစ်မှ ရေလှိုင်းကြီးများ (၁၂) ပေခန့်အထိမြင့်တက်လှမ်းမိုး၍ လပွတ္တာမြို့နယ် အတွင်းမှာ ထိခိုက်ပျက်စီးမှုများပြားကြောင်း၊ သေဆုံးမှုများကြောင်း ကြားသိရသည်။

သွားချင်သော်လည်း မုန်တိုင်းပြီးစမှာ သွားလာရန်ခက်ခဲ၍ သွားရောက်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ဖုန်းလည်းဆက်၍မရ။ ရွာတွေအိမ်တွေလုံးဝ ပျက်ကုန်ပြီလား၊ ရောက်ခဲ့ခြင်းခဲဘူးသော ကမ်းနားမှ ဈေးဆိုင်တန်းများ အားလုံးပျောက်ကွယ်ကြပြီလား၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေမရှိကြတော့ဘူးလား၊ စိတ်ထဲမှာ စိရိမ်ပူပန်မိသည်။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလား လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခံစားရသည်။

ရန်ကုန်မှာ ဘီတွတ် ဆရာတော် ဦးနာရဒဂိုသည်ကိုသတိရသည်။ ဆရာတော်နှင့် အဆက်အသွယ်ရလျှင် ဘီတွတ်အကြောင်းသိရမည်။ သို့သော် ဆရာတော်ကျောင်းကိုမရောက်ဘူးပါ။ ကျွဲမငေးမြို့သား ဦးဖိုးကင်းက ဆရာတော်၏ ကျောင်းသည် ဘုရင့်နောင်လမ်းအနီးမှာ ရှိကြောင်း ကျောင်းထဲမှာ ရွှေတိဂုံပုံတူစေတီရှိကြောင်း ပြောဖူးသည်ကို သတိရသည်။

ဘုရင့်နောင်လမ်းဘေးတလျှောက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့ စိတ်မလျှော့ အားလပ်ရက်တိုင်းသွားသည်။

အခေါက်ပေါင်းများစွာ။ မတွေ့ပါ။

နည်းလမ်းရှာရသည် ကျုံးမငေးမြို့နယ် အသင်းကိုဖုန်ဆက်ပြီး ဦးဖိုးကင်း ရှိမရှိမေးသည်။ ဦးဖိုးကင်းရန်ကုန်လာလျှင် ကျုံးမငေးမြို့နယ် အသင်းမှာတည်းတတ်သည်။ ကျုံးမငေးမြို့နယ်အသင်းမှ ဖုန်းကိုင်သူက ဦးဖိုးကင်းရန်ကုန်ရောက်နေကြောင်းပြော၍ သူတည်းသည်နေရာမှ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးသည်။ ဦးဖိုးကင်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။

ဘီတွတ်ဆရာတော် ဦးနာရဒ၏ ရန်ကုန်ကျောင်းနေရာကိုသိရပြီ။ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းမှာရှိသော အောင်ချမ်းသာကျောင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင် ဆရာတော်ရှိရာ အောင်ချမ်းသာ ကျောင်းကိုသွားသည်။ ဘီတွတ်အခြေအနေကိုသိရပြီ။ ဆရာတော်၏ ဘီတွတ်မှ ပုညာရာမကျောင်းမှ တရားဟော တရားထိုင် ဓမ္မာရုံကြီး ပျက်သွားပြီ။ အခိုင်အခန့်ဖြစ်ပါလျက် အမိုးများပွင့်လန်သွားသည်။ တုတ်ယောက် ဒိုင်းမြှားတို့ ပျက်သွားသည်။ တာဝတိံသာအဆောက်အဦး ပျက်သွားသည်။ ကျောင်းတွင်းမှ နတ်လမ်းများပျက်သွားသည်။ ကျောင်းဆောင် အဆောက်အဦးများအားလုံး အမိုးပွင့်လန်ပြိုကျပျက်စီးသည်။

ဆရာတော်နှင့် သံဃာတော်များ၊ ကိုရင်များ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဝင်၍ အန္တရာယ်ကင်းလွတ်သွားသည်။ ကျောင်းထဲမှာလည်း လှိုင်း ရိုက်သည် ရေများရောက်ကုန်ပြီ။ ရွာထဲမှ လူအများပင် ကျောင်းဝင်း အတွင်းရှိတည်ဆောက်ဆဲ ဘုရားပစ္စယံအမြင့်မှာ တက်နေ၍ အသက် ချမ်းသာရသည်။ ထိုအထဲမှာပင် ငုံ့၍တည်ထားသောဘုရားထီးတော် ကျုံးကျခြင်းကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်။ ကွင်းထဲ မှ လှိုင်းလုံးရိုက်ပုတ်မျောပါသေဆုံးသည် အလောင်းဆုံးဆယ်ကျော်

ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှရေပြင်မှာ မျောလျက်ရှိကြသည်။

ဘီတွတ်ရွာကြီးဘက်မှ အပြိုအပျက်များပြီး ရေဝင်ပျက်စီးသော် လည်း အသေအပျောက်မရှိကြောင်း ကွင်းဘက်မှ အသေအပျောက် များကြောင်း သိရသည်။

ကျောင်းကြီးပြန်လည် ပြုပြင်ရန်အတွက် ဆရာတော်ထံမှ အလှူခံဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်တောင်းခံပြီး မိသားစုနှင့်ဆွေမျိုးသားချင်းများ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော စာရေးဆရာများကို အလှူခံ၍ ဆရာတော်ထံသွား ရောက်လှူဒါန်းပါသည်။ ဆရာတော်ဘီးတွတ်သို့ ကြွချိန်မှာ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါချင်သော်လည်း အရေးကြီးသော အခမ်းအနားတစ်ခု တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေ၍ မလိုက်နိုင်ပါ။ မိသားစုမှ အဝတ်အထည်များအိတ်ကြီး တစ်လုံးရအောင် စုဆောင်း၍ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။

ကိုယ်နှင့်ရင်းနှီးချစ်ခင်သော ဘီတွတ်ရွာကြီးအတွက် တတ်နိုင် သမျှ ဆောင်ရွက်ခွင့် လှူဒါန်းခွင့်ရ၍ စိတ်မှာကျေနပ်မှုဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်သမျှ တာဝန်မကျေသေးဟုခံစားရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ဆရာတော်က ဖုန်းဆက်ပြန်သည်။ ပိဋိကတ်အစုံ (၅၄) စုံနှင့် ကမ္မဝါ (၅၄) စုံကိုသွားရောက်လှူဒါန်းမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လိုက်ပါရန်မိန့်ကြားသည်။ ၂၀ . ၉ . ၂၀၀၈ နေ့တွင် ဆရာတော် ဦးနာရဒခေါင်းဆောင်၍ ပိဋိရသဘော်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ ရသည်။

သဘောက ကန်ဘက်ရွာကိုဆိုက်မှာဖြစ်သော်လည်း ကကရံသို့ စက်လှဖြင့်လာကြပြီး ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ် ကျွန်တော်တို့ကို မနက် စာကျွေးရန် ကြိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နာရီဝက်ခန့် အချိန်ပိုရအောင်စီစဉ် ခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ ညီအစ်ကို သဘောပေါ်တက်လာကြသည်နှင့် ...

'ငါ ... မင်းတို့ညီအစ်ကို သေလောက်ပြီထင်နေတာ ...' ဟု ပြောရင်းဝမ်းသာအားရ ဖက်ထားမိသည်။ ဆရာတော်နှင့်အတူ သူတို့ လာခေါ်သောစက်လှေပြင်းစီးပြီး ကန်ဘက်သို့သွားကြသည်။ အလွန် ကျယ်သော ပြန်မလော့မြစ်ကို စက်လှေငယ်ဖြင့် ဖြတ်ကူးရခြင်းဖြစ်သည်။

ကန်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းနားမှဆိုင်များ ယခင်အတိုင်း ပုံမပျက် စည်းကားစွာ တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာရသည်။ ထိုဆိုင်တန်းမှာပင် အကြီးလေး အငယ်လေးတို့၏ မိဘများဆိုင်မှာ ဆရာတော်ကို ဆွမ်းကပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို နေ့လည်စာကျွေးသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ထုံးစံအတိုင်း အကြီးလေး အငယ်လေးအပါအဝင် ကန်ဘက်ရွာ မှ လူငယ်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့သေးသည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းကာလမှာ ပြန်မလော့မြစ်မှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များကို နားထောင်ရသည်။ ကမိဘက်မှ လူအသေ အပျောက် မရှိသလောက်နည်းသော်လည်း အပျက်အစီးကတော့ များခဲ့သည်။ အကြီးလေးကိုယ်တိုင် ဆန်အိတ် ၂၀၀ ကျော် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ အိမ်အမိုးများပျက်သည် ဆိုင်များပျက်သည် ငွေကြေး များစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။

အကြီးလေးနှင့်အငယ်လေး

၂၀၁၉.၂၀၀၈ နေ့ခင်းတွင် ကကရံမှာ သဘောဆိုက်ကပ်သော အခါ ကံကော်ရွာကြီးမှ အကြီးလေးနှင့်အငယ်လေးအဖွဲ့ညီအစ်ကိုတို့ စက်တပ်လှေနှင့်လာကြကြသည်။

သူတို့ညီအစ်ကို ကိုမြင်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာဝမ်းသာရသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် အမြှာဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်တူကြသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ညီအစ်ကိုကို မခွဲတတ်ပါ။ နာမည်က အကြီးကို အကြီးလေး အငယ်ကို အငယ်လေးဟုခေါ်ကြသည်။ ကျွန်တော်အမြဲလိုပင် မှားခေါ်ပါသည်။ လူချင်းတူသကဲ့သို့ ရွာကျိုးရပ်ကျိုး၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများကိုလည်း အတူတကွစိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ဆောင်ကြသူများဖြစ်သည်။ စာပေဟောပြောပွဲကိုလည်း သုံးနှစ်ဆက်တိုက် သူတို့ညီအစ်ကိုပင် ဦးဆောင်လုပ်ကြသည်။ စာရေးဆရာများကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ကြို သူတို့ အိမ်မှာထား သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျွေးမွေးပြုစုကြသည်။ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ကြသည်။

ကြားရသည့်သတင်းများအရ ကန်ဘက်ရွာကြီး နာဂစ်မုန်တိုင်း အထိနာပြီလား အကြီးလေးနှင့်အငယ်လေးရော သေကြပြီလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။ ခု မသေမပျောက် သူတို့ကိုယ်တိုင် လာကြိုနေကြသည်။

ဘီတွတ်ရွာသို့ရောက်ပြီ

ကန်ဘက်သို့ဆောင်ရွက်လာသောအခါ ကုန်ချကုန်တင်လုပ် ပြီးသည်နှင့် ဘီတွတ်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ညနေ (၃) နာရီခန့်မှာ ဘီတွတ်သို့ရောက်သည်။

ကမ်းနားမှ ကြိုနေသူများစွာကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာတော် ပံ့ဆောင်လာသော ဘုရားဆင်းတုကိုကြိုဆိုပူဇော်၍ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဘီတွတ်မြစ်ကမ်းဘေးမှ ဈေးတန်းကို မူလအတိုင်း ပုံပျက်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာကြောင်းပြောမိသည်။ အမှန်ကတော့ ဤဆိုင်တန်းများလည်း လေဘေးရေဘေးကြောင်း ပျက်စီးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဘီတွတ်ရွာသားတို့ က အပျက်အတိုင်းထိုင်ကြည့်မနေကြ ကိုယ့်အားကိုးပိုင်းဝန်းပြင်ဆင် ကြသည်။ အချို့သောလေဘေးရေဘေးကူညီရန်လာကြသော စက်လှေကြီး များသည် ဘီတွတ်ကမ်းနားမှာအခြေအနေမပျက်ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့သောအခါ 'ဒီရွာဘာမှဖြစ်' ဟု ကူညီရန်ယူလာသောပစ္စည်းများကို မပေးတော့ဘဲ အခြားသောရွာများကို သွားရောက်ကူညီကြသည်ဟု ပြောပြကြသည်။ ရှေ့မှာပြင်ထားကြသော်လည်း နောက်တက်ကွင်းထဲမှာ မပြင်နိုင်၍ မပြင်ရသေးသောအပျက်အစီးများစွာရှိနေပါသည်။

ဈေးဆိုင်တန်းကိုလွန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပသော သာသနာဇေယျကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ယုတ်မိနိုင်အောင်ဖြစ်ရ သည်။

'အို ... အပျက်အစီးက တော်တော်ကြီးတာပါလား ...' ဟု အံ့သြစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဟောပြောပွဲကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ရေလွှမ်းသွားသောကြောင့် အပြိုအပျက်များနှင့် အမြင်ဆိုးစွာ ရှုပ်ပွနေသည်။ ဟောပြောပွဲစင်မြင့်၏ နောက်ဖက်မှာ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်အကြီးကြီးရှိသည်။ ထိုကျောင်း ဆောင်ကြီးမှာ မရှိတော့ပါ။ ပြိုပျက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ကျောင်းတိုက်ကြီးမှ ရှေ့ဆက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့စာရေး ဆရာများ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် နားနေစားသောက်ခဲ့ရသော ကိုခင်ဇော်နှင့် မမြင့်သောင်းတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်။ သူတို့အိမ်နောက်မှာ ချောင်းရှိ သည်။ သူတို့လင်မယားကိုလည်း သေပြီဟုထင်မိသည်။

'ကိုခင်ဇော်ရေ ... မမြင့်သောင်းရေ ...'

ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းခေါ်သည်။

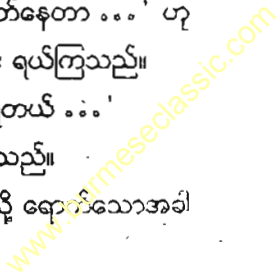
'ရိုတယ်ဆရာ ... လာပြီ ...' ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြန်အော် ကြသည်။

'အေ ... ငါကမင်းတို့လင်မယား သေပြီမှတ်နေတာ ...' ဟု ပြောတော့ သူတို့လင်မယားနှင့်အတူ ကြားသူများ ရယ်ကြသည်။

'မသေဘူးဆရာ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး ... ရိုတယ် ...'

သူတို့လင်မယားက ရယ်ရယ်မောမောပြောသည်။

ဘီတွတ် ဆရာတော် ဦးနာရဒ၏ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ

အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားသည့် ခမ်းနားစည်ပင်သော ပုညာရာမ
ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ အကျည်းတန်စွာ ပျက်စီးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

'ဪ... အတော်ဆိုးတာပါလား...'

စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။

နောက်ဘက်ကွင်းထဲမှ ရဲစခန်းအပါအဝင် အိမ်များ၊ အဆောက်
အဦများ၊ ရွာများ လေဒဏ်၊ ရေဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ကြသည်။

ရောက်ချင်သော ဘီတွတ်ရွာကြီးကို လေဘေး၊ ရေဘေး မေးရန်
ရောက်ခဲ့ရပြီ။ ဆိုးဆိုးရွားရွားပျက်စီးဆုံးရှုံးပုံကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့
မြင်ရလေပြီ။

ကောက်ရိုးပုံကယ်စေလို့

ဘီတွတ်ကျောင်းသို့ရောက်ပြီး ခဏမှာပင် မင်းမင်းရောက်လာ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သားလိုခင်မင်သူဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ဘီတွတ်
သို့ စာပေဟောပြောရန်သွားလျှင် သဘောခရီးအသွားအပြန် မင်းမင်း
လာကြိုသည်။ ပြန်ပို့သည်။ တစ်လမ်းလုံး လိုလေသေးမရှိ ပြုစု
စောင့်ရှောက်သည်။ ဘီတွတ်ရွာမှာလည်း စာပေဟောပြောပွဲကိုစွ
စာကြည့်တိုက်ကိစ္စများကို စိတ်ပါဝင်စား ပါဝင်ကူညီသူဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။

'ဟေ့ကောင်မင်းမင်း... မင်းမသေဘူးပေါ့...'

'ကောက်ရိုးပုံကယ်လို့ပေါ့ဆရာရယ်...'

မင်းမင်းက သူ့ကြုံတွေ့ရုံပြောပြသည်။ ညနေပိုင်းမှာ လေကပြင်း
လာသည်။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ်ပိုဆိုးလာသည်။ မင်းမင်းတဲထဲမှာ
မနေဝံ့။ စပါးကျိုမှာပို၍ ခိုင်ခန့်သည်။ စပါးကျိုရှိရာပြေးဖို့ထွက်လာသည်။
သို့သော်ပြေး၍မရ။ သွား၍ပင်မရ။ လေကအတင်းဝေ့တိုက်နေသည်။
စပါးကျိုထိရောက်အောင်သွားရန်မလွယ်။

ရေတွေလည်းတက်လာပြီ။ ပေါင်လယ် မီးရောက်ပြီ စပါးကျိတ်မှာ လည်း နေ၍မရနိုင်တော့ပါ။ လယ်ထဲမှအလုပ်သမားများလည်း ရောက် ဘောကြသည်။

လေကလည်း ပြင်းထန်သည် မိုးစက်ထိမှန်ခံရသည်ကလည်း အသားများကျိန်းစပ်နေသည်။ ရေများကလည်းကြာလေတိုးလာလေဖြစ် ဖြစ်သည်။ ရေလှိုင်းကြီးများ ရိုက်သောအခါ လွင့်မျောပါမသွားအောင် သတိထား၍ ရရာဆွဲကိုင်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကောက်ရိုးပုံကြီး ရှိသည်။ ကောက်ရိုးပုံပေါ်တက်နေလျှင် လွတ်မည်။ ကောက်ရိုးပုံဆီသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရေကူးသွားရသည်။ ကောက်ရိုးပုံပေါ်တက်ကြရသည်။

လူအားလုံး လေးယောက် နောက်ရောက်လာကြပြန်သည်။ အားလုံး(၇)ယောက်။ လေပြင်းဒဏ်နှင့် မိုးစက်ဒဏ်ခံနိုင်အောင် ကောက်ရိုးပုံကို ထိပ်အလယ်မှ ကောက်ရိုးများဘေးဖယ်ပြုချိန်ခွက်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

လူများသည့်အလေးချိန်ကြောင့် ကောက်ရိုးပုံမှာလည်းလေထဲမလွင့် ပဲရှိနေသည်။ သို့သော် ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှလူများ လေတိုက်သည့်ဒဏ် မိုးစက်မှန်သည့်ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသည်။ အနည်းငယ် လည်းမောင်မိုးလျှံလာပြီ။ လေအားကပြင်းသည်ထက်ပြင်းနေ၏။ ရေအား ကလည်း ကြီးသည်ထက်ကြီးလာ၏။

တဲလေးနေရာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ တဲမရှိတော့။ ကွင်းထဲမှ အိမ်ကလေးတွေလည်းပျောက်ကုန်ပြီ။ သစ်ပင်များလည်း လဲပြဲမျောပါနေ ကြသည်။ တစ်ရှိုမည်ပြီး တိုက်ခက်နေသည်မှာ ကြောက်စရာ။ အားလုံး သေကြတော့မှာလည်းဟု စိုးရွံ့စရာ။

‘ဟိုမှာ ... သစ်ပင် မျောလာပြီ ကောက်ရိုးပုံကို တိုက်ပြီးပြီတော့ မယ် ...’

ကောက်ရိုးပုံကိုသစ်ပင်က ဦးတိုက်နေပြီ။
‘သစ်ပင်ကို ဆွဲယယ်ဖြစ်မယ် ... နောက်တစ်ရေတိုးရင် ကောက်ရိုး ပုံ လဲလိမ့်မယ် ...’

မင်းမင်းက သစ်ပင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးကြည့်သည်။
‘ဟာ ... ဟို ကိုင်းပေါ်မှာ မြေဟောက်ရှိတယ် ... သတိထား’
လူငယ်များ ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှဆင်း၍ သစ်ကိုင်းကိုဖယ်ရသည်။ မြေကိုလည်ဆူတီးထားရသည်။ နောက်မှလည်း ရေလှိုင်းရိုက်နေသည်။ လွင့်ပါသွားလျှင် ရေပြင်ကျယ်မှာ အသက်ဆုံးရမည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တွဲထားရသည်။ သစ်ပင်ကို ဖယ်လိုက်နိုင်သည်။

‘ဟိုမှာ စောင်တစ်ထည် ...’
တစ်ယောက်ကရေထဲမျောပါလာသော စောင်ကိုပြု၍ လူငယ် တစ်ယောက် လှမ်းဆွဲသည်။ ထိုလူငယ်ကို နောက်လူများကဆွဲ ထားရ သည်။ စောင်ရပြီ။ လူအားလုံးအပေါ်မှ မိုးကာထား၍ မိုးစက်ဒဏ် လေဒဏ်ကာကွယ်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ပင် ရေကျမှကောက်ရိုးပုံပေါ်မှဆင်းကြ ရသည်။ လယ်ကွင်းထဲမှာရှိသော အိမ်များတဲများ တစ်ခုမျှမရှိတော့ပါ။ လူများစွာတို့ ရေလှိုင်းနှင့်အတူပါသွားကြသည်။

သူတို့သာ ကောက်ရိုးပုံကယ်၍ သေကံမရောက်သက်မပျောက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ပဋ္ဌာန်းကယ်လို့

ဘီတွတ်ရွာသို့ စာပေဟောပြောပွဲသွားတိုင်း ကိုခင်ဇော်၊ မမြင့်သောင်းတို့အိမ်မှာတည်းရသည်။

ပထမနှစ်က ရှေ့ပိုင်းမှာ နှစ်ထပ်အိမ်သာရှိသည်။ နောက်တစ်နှစ် သွားသောအခါ နောက်ဘက်မှ အာစီနှင့် တစ်ဆောင်တိုးထုတ်လိုက်သည်။ ကြွေပြားခင်း၊ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ ခေတ်စီစွာဖြစ်လာသည်။ ချက်ပြုတ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ကာရာအိုကေခန်းပါ ဖြစ်လာသည်။

စာရေးဆရာများက သီချင်းဆိုဝါသနာပါ၍ ကာရာအိုကေစက်များ ဆင်ပေးထားသည်။ အခွေကလည်းစုံလင်သည်။ တတိယနှစ်တွင် ကိုခင်ဇော်မှာ တစ်နှစ်အတွင်း သီချင်းဆိုအများကြီးတိုးတက်နေသည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ပြီး ဘီတွတ်ရွာသို့ ၁၂ ပေရေလှိုင်းများရိုက်ခတ်သွားသည်။ ကြားသိရသောအခါ ကိုခင်ဇော် မမြင့်သောင်းတို့ မိသားစုတော့ သေကုန်ကြပါပြီဟု စိုးရိမ်မိသည်။ သူတို့အိမ် နောက်ဘက်မှာ ချောင်းရှိသည်။ ထိုချောင်းသည် ပြန်မလော့မြစ်နှင့် ဆက်နေသည်။ နောက်ဘက်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် အဆီးအတားမရှိ တက်လာလျှင် သေကုန်ကြလိမ့်မည် စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။

သို့သော်သူတို့ မသေရုံမက လူများစွာ သံဃာတော်များစွာတို့ကို ပါ အသက်ဘေးမှ ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့သည်။

နာဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သည့်နေ့တွင် ကိုခင်ဇော် မမြင့်သောင်း

တို့အိမ်မှာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပွဲကျင်းပနေသည်။ (၃)ရက်မြောက်ညဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ပဋ္ဌာန်းပွဲသိမ်းမည်။ သံဃာများဆွမ်းကပ်မည်။ ရဟန်းခံပွဲ၊ သိမ်ထင်ပွဲနှင့် သားရှင်ပြုအလှူပွဲကျင်းပမည်။ ထမင်းဟင်းများချက်နေကြသည်။

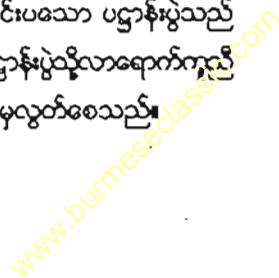
ညနေကစပြီး လေကပြင်းလာသည်။ လေသိပ်ပြင်းသောအခါ ပဋ္ဌာန်းပွဲရပ်လိုက်ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ တက်လာသောအခါ အောက်ထပ်မှာရှိသူအားလုံးအိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်ရသည်။ ဟင်းအိုးများ ပေါလောမျောကုန်သည်။ သံဃာတော်အပါး(၂၀)ခန့်ရှိသည်။

ကွင်းထဲမှလူများစွာ ရေမျောပါ၍ အသက်ဆုံးကြသည်။ ကိုခင်ဇော် မမြင့်သောင်းတို့အိမ်သို့ရောက်ပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသော ကွင်းထဲမှလူများ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားကြသည်။

ရွှေကျွန်းသာရွာ၊ ဖိးဖြူရွာ၊ ညောင်ချောင်းရွာများမှ ဘုန်းကြီးများ၊ ရွာပြန်သွားသောအခါ ရွာပျက်သွားသလို ကျောင်းများလည်းပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ကျန်ခဲ့သော သံဃာများ ကိုရင်များ ပြန်တော်မူကြသည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးဆိုလျှင် ကျောင်းမှာကျန်ခဲ့သော သူမယ်တော်နှင့် ကိုရင်လေးပါး နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ခံရ၍ သေဆုံးပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အလောင်းပင်ပြန်မရပါ။

ကိုခင်ဇော် မမြင့်သောင်းတို့အိမ်မှာ ကျင်းပသော ပဋ္ဌာန်းပွဲသည် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ကြသော သံဃာတော်များစွာနှင့် ပဋ္ဌာန်းပွဲသို့လာရောက်ကူညီချက်ပြုတ်ကြသူများအားလုံးကို အသက်ဘေးမှလွတ်စေသည်။

ပဋ္ဌာန်းကယ်ပေလို့... □

ဘုရားကယ်လို့

ဘီတွတ်ရွာ ပညာရာမ ကျောင်းထဲမှာ ရေလှိုင်းကြီးများဝင်ရောက်လာသည်။ တာကောင်ပတ်ထားသည့် လယ်ကွင်းများကိုလည်း ရေလှိုင်းကြီးများကဖုံးပစ်လိုက်ပြီ။ အိမ်များပျက်ကုန်ပြီ။ လူများသေဆုံးကြသည်။ ရေလှိုင်းနှင့်အတူ အလောင်းများဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အလောင်းသုံးဆယ်ကျော် ကျောင်းထဲမှာ မျောနေကြသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ အသက်ရှင်လျက်မျောလာသူများလည်း ရှိသည်။ ထိုလူများမှာသေဘေးမှလွတ်ရန်အတွက် ကျောင်းဝင်းထဲရှိ တည်ဆောက်ဆဲစေတီပေါ်သို့တက်ကြသည်။ စေတီငယ်ကိုငုံပြီး ရွှေတိဂုံပုံတူတည်ဆောင်နေသောစေတီမှာ ပစ္စယံသုံးဆင့်ခန့်ပြီး၍ ရှစ်ပေ၊ ဆယ်ပေခန့်မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားပေါ်မှာလူသုံးဆယ်ခန့်ရောက်နေကြသည်။ လေထဲလွင့်မပါအောင် ကုတ်ကပ်နေကြရသည်။ ရေဘေးကတော့လွတ်ကြပြီ။ အောက်မှာရေများက လူတစ်ယောက်ထောက် မမီတော့ပါ။

ဘုရားကယ်လို့အသက်ရှင်ကြရသည်။ အုန်းပင်စုရွာတွင် အိမ်ခြေ (၉၀)ခန့်ရှိသည်။ လူများစွာ လေနှင့်ရေကြောင့် သေကြရသည်။ ကျန်သူများအနက်မှ (၁၁)ဦးမှာ တင်ပလွှင်ခွေရုပ်ပွားတော် အပေါ်သို့ တက်နေခြင်းကြောင့် ဘုရားကယ်၍ အသက်ရှင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားကို ကြည်ညိုရှိသောစွာ ဆည်းကပ်သော ရွာသားများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကိုမရှိမသေမဟုတ် အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသောကြောင့် သေဘေးလွတ်အောင်ဘုရားပလွှင်ပေါ်သို့ တက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပလွှင်ပေါ်အထိရေလှိုင်းကြီးများက ရိုက်ပုတ်သည်။ မူလက (၁၃) ယောက် တက်နေရာမှ (၂) ယောက်သည် လှိုင်းနှင့်အတူလွင့်ပါ၍ ရေပြင်ကျယ်မှာ ကွယ်လွန်ကြရသည်။ ကျန်သူများမှာ လှိုင်းပုတ်ရာ မပါရအောင် ဘုရားလက်မောင်တော်ကိုတင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ဆွဲဖက်ထားရသည်။ ဘုရားလက်မောင်းတော်ဖက်ခွင့်မရသူက ဖက်ခွင့်ရသူများကို ပြန်ဖက်ထားရသည်။

မုန့်တိုင်းစဲ၍ ရေကျသောအခါ ဘုရားကို အားကိုးသူများ ဘုရားကယ်၍ အသက်ရှင်ကြောင်း ပြောစမှတ်ပြု၍ ကျန်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ ဝဲချောင်းရွာမှာလည်း ပလွှင်ပေါ်မှ တင်ပလွှင်ခွေ ဘုရားကြီးကယ်၍ လူ(၃၀) ကျော်အသက်ရှင်ခဲ့ရလေသည်။

ကျောင်းတယ်လို

ဘီတွတ်မြို့မှ ကိုသန်းဦးနှင့် မပြုံးတို့လင်မယားသည် အရောင်းအဝယ်ဖြင့် စီးပွားဥစ္စာဖြစ်ကြသည်။

စေတနာ သဒ္ဓါတရားကောင်းသူများဖြစ်၍ ဓနိချောင်းရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ သူတို့၏ကောင်းမှုဖြစ်သော ကျောင်းကို ရေရှည်ခိုင်ခံ့စေချင်၍ သံကူကွန်ကရစ်ဖြင့် အာစီကျောင်းဆောက်သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်၍ ရေလှိုင်းကြီးများ တက်လာသောအခါ သံဃာတော်များသာမက ရွာထဲမှလူများပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်နေကြရသည်။ ကျောင်း၏အမိုးများလွင့်ပါပျက်စီးသော်လည်း ကျောင်းအပေါ်သို့တက်နေသူ (၃၀၀)ကျော် အသက်ရှင်ကြသည်။ ကလေးများကိုစိတ်မချ၍ တံခါးဖွင့်ထွက်ကြည့်သူ တစ်ဦးသာ ရေလှိုင်းကဆွဲယူသွား၍ အသက်ဆုံးရသည်။

ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတ်တို့သည် ကျောင်းလှူကြည့်လှူသောမက နာဂစ်လေဘေး ရေဆားသင့်သူလူ(၃၀၀)ကျော်၏ အသက်ကိုကယ်တင်နိုင်သည့်ကောင်းမှုပါ ရရှိကြသည်။

သစ်လုံးကယ်လို

နာဂစ်မုန်တိုင်းသည် မိုင်(၁၂၀)ကျော်မြန်နှုန်းဖြင့် အလွန်ကြမ်းတမ်းစွာတိုက်ခတ်သည်။ သစ်ပင်တွေလဲကုန်သည်။ အခိုင်အမာဆောက်ထားသော အိမ်မိုးများလွင့်ပါကုန်သည်။ ကွင်းထဲမှာ အိမ်များပျောက်သွားကြသည်။

မြစ်ချောင်းများမှာ ရေလှိုင်းကြီးများဖြစ်လာသည်။ လေရောမိုးရော ရေပါလှိုင်းလုံးကြီးများပါ အန္တရာယ်ပြုကြသည်။ ညနေပိုင်းမှာ စသောလေသည် ညပိုင်းရောက်လာသည်။ အမှောင်ထုကလည်း သိပ်သည်းလှသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကယ်ရန် မလွယ်သူများ ကယ်ဖို့ထား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မကယ်နိုင်။

ဖခင်တစ်ယောက်သည် သူ့သမီးလေးနှင့်အတူ မုန်တိုင်းမိနေသည်။ သမီးလေးသေမှာ စိုးသည်။ သမီးလေးကိုကယ်ချင်သည်။ သို့သော် ဤလှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှာ မလွတ်အောင်ဆွဲမထားနိုင်။ မျောပါလာသော ကြီးတစ်ချောင်းကိုယူသည်။ သမီးလေးကို သစ်လုံးကြီးတစ်လုံးမှာကြီးနှင့်ရစ်ပတ်ပြီးချည်ပေးလိုက်သည်။ ကံကောင်းလျှင် ရှင်လိုရှင်ညားကြီးစားခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သစ်လုံးနှင့်အတူ သမီးလေးမျောပါသွားသည်။ ကံကြီးသူလေးဖြစ်
ပါသည်။ သမီးလေးကို တွေ့သူများက ကယ်တင်နိုင်သည်။ သစ်လုံးနှင့်
အတူ မျောပါနေသော်လည်း မသေသေး မြောမြောလေး ရှင်ကျန်
နေသည်။

သေကံမရောက်၍ မသေခြင်းဖြစ်သည်။ ရေမကူးတက်သော
မိန်းမတစ်ယောက်မှာတော့ သူ့ယောက်ျားက ရှင်လိုရှင်ငြား ကယ်တင်နိုင်
ရန် ကြိုးစားပြီး ငါးဖမ်းရာတွင်အသုံးပြုသော ဘော့လုံးများပါသည့်
ပိုက်ဖြင့် ခါးကိုချည်ပေးလိုက်သည်။ ဘော့လုံးများကြောင့် မိန်းမမှာ
ရေမမြုပ်ပဲ လှိုင်းပုတ်ရာသို့ မျောပါသွားသည်။ သို့သော် ခါးကို ချည်ပေး
လိုက်မိ၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပြီး ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကရေထဲ ရောက်
သွားသည်။ ရေမကူးတက်သော မိန်းမမျော ဖင်ဘူးတောင်းထောင်
နေသည်ကို ပြန်မတည့်နိုင်ရှာ။ သေဆုံးခဲ့သည်။

သစ်တုံးနှင့် မျောသောကလေးမျောမှာတော့ သစ်လုံးဘယ်လိုမျော
၍ ဘယ်လိုပါသွားသည်မသိ။ မသေမပျောက် အသက်ရှင်သန်ရပေသည်။

ကျွဲကယ်လို့

နေ့ခင်းမှာ စတိုက်သောလေသည် ညနေပိုင်းတွင် ပြင်းထန်လာ၏။
လူကြီးများလူငယ်များ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်ကြပြီ။ လေဒဏ်လွတ်
အောင် အိမ်ဆီသို့ပြေးကြသည်။ သစ်ပင်များပြိုလဲကုန်ပြီ။ အိမ်ဆီသို့
ပြေးနေစဉ်မှာပင် ငယ်သောအိမ်များလွင့်ပါပြိုလဲကုန်ကြပြီ။ ကြီးမားစွာ
အခိုင်အမာဆောက်ထားသောအိမ်များ အမိုးများလွင့်ပါကုန်ပြီ။

ရေလှိုင်းလုံးကြီးများရောက်လာသောအခါ ရေထဲသို့မျောပါကုန်ကြ
သည်။ ရှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက်မှာ မျောပါနေစဉ် အိမ်မှ
ကျွဲကိုမြင်၍ ကျွဲဆီသို့ကူးသွား၏။ ကျွဲမြီးကိုခွဲလိုက်သည်။

ကျွဲကလျည့်ကြည့်သည်။ သူ့သခင်၏ သားငယ်မှန်းသိသည်။ ဤ
ကလေးနှင့် ဤကျွဲ ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေကြ ဤသို့ပေးနေကျ။ သို့သော်
ခုလိုရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာတော့မဟုတ်။ နောက်မှလေက တအားတိုက်
နေသည်။ ကျွဲမှာရှေ့ဆီသို့လေတွန်းအားနှင့် မျောပါကူးခတ်နေရသည်။
ကလေးမျော ကျွဲမြီးကို မြမြစွာဆွဲထားရ၏။

ရှေ့မှာ ပြန်မလော့မြစ်ပြင် ကျယ်ကြီးဆီသို့ရောက်ပြီ မတတ်နိုင်။
နောက်မှလေအားက အတင်းတွန်းနေသည်။ ကျွဲမှာရှေ့ကိုသာ ဆက်ကူး
နေရသည်။

လေတွန်းအားသာမက လှိုင်းတွန်းအားပါပေါင်းစပ်သောအခါ ကျွဲကူးသည်က မြန်လွန်းလှသည်။ ရောဝတီမြစ်ထက် သုံးဆခန့်ကျယ်သောပြန်မလော့မြစ်ကြီးကို ကျွဲသည် ကူးခတ်လွတ်မြောက်သွားပါ၏။ တစ်တက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကလေးမှာ ရေလွတ်ရာသို့ပြေးတက်သွားသည်။

‘အို ...’

ကျွဲကိုကြည့်၍ ကလေးခမျာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူ့ကို အန္တရာယ်ကင်းလွတ်အောင် မြစ်တစ်ဖက်သို့ ကူးပို့ပေးသော ကျွဲခမျာ မြစ်ကမ်းဘေးမှာ သေဆုံးရှာလေပြီ။

ကလေးမတစ်ယောက်မှာလည်း ဤကလေးနယ်ပင် အိမ်မှကျွဲကို ရေလှိုင်းနှင့်အတူမျောပါရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုတွေ့သည့်အခါ ကျွဲပေါ်မှ ဆင်း၍သစ်ပင်ပေါ်တက်သည်။ သစ်ပင်ခွကြားမှာ အခိုင်အမာနေရာယူမိသောအခါ စီးလာသောကျွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွဲခမျာ လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ဒဏ်နှင့် ကူးရသည်မှာလည်း အမောဆိုဟန်တူပါ၏။ သစ်ပင်အောက်မှာ သေဆုံးနေသည်ကိုမြင်တွေ့ရပါသည်။

သစ်ငုတ်တိုကယ်ပေလို.

ဘီတွတ်ရွာ ပုညာရာမ ဆရာတော် ဦးနာရဒက ကျွန်တော်မေးမြန်းရေးသားနိုင်စေရန် ရေသေးဒဏ်ခံခဲ့ရသူများကို ကျောင်းမှာခေါ်ထားသည်။ အသက် (၃၀)ခန့်ရှိ မယဉ်ယဉ်မော်ကို ဦးစွာမေးကြည့်ရပါသည်။ ဆုံတိုးရွာမှဖြစ်သည်။ ပုညာရာမကျောင်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ရပါသည်။ ကွင်းထဲမှ ရွာကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေ (၂၀) ခန့်ရှိသည်။ လယ်သမားရွာလေးဖြစ်၏။ လယ်လုပ်ရင်း ကွင်းထဲမှာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

၂.၅.၂၀၀၈ တန်ခူးလပြည့်ကျော် (၁၂)ရက်နေ့မှာ နေ့လည်ကစပြီး လေတိုက်လာသည်။ ညနေပိုင်းမှာ ပိုကြမ်းလာသည်။ ညနေ (၆)နာရီလောက်မှာ ပြန်မလော့မြစ်မှ ရေများတက်လာသည်။ ကမ်းနားဆီသို့လှေဖြင့်သွားကြသည်။ လှိုင်းများကြီး၍ လှေကလူးလှိုင်းနေသည်။ တာဘောင်အမြင့်ဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုစိုးနှင့် (၆)နှစ်သမီးလေးပါ မိသားစုသုံးယောက်ဖြစ်သည်။ အခြားသောသူများပါဆိုလျှင် လှေပေါ်မှာလူ (၁၀)ယောက်ကျော် ပါလာသည်။

လှေက လူးခါနေသောကြောင့် ဇနီးနှင့်သမီးကိုလှေပေါ်ထားပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်စိုးကရေထဲဆင်း၍ လှေကိုထိန်းထားပေးရသည်။ အချို့သောလူငယ်များကလည်း ရေထဲဆင်း၍ လှေကိုထိန်းပေးကြသည်။ တာဘောင်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ တာဘောင်ပေါ်မှာပင် ရေက တစ်ရပ်ကျော်နေပြီ။

‘အို လုပ်ကြပါအုံး...’

လှေကို ကိုအောင်စိုး ထိန်းထားသည့်ကြားမှ လှေကမြှုပ်သွားသည်။ လှိုင်းပုတ်၍ ဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုအောင်စိုးမှာ အခြားသော လူများနှင့်အတူ လှိုင်းပုတ်ရာသို့ မျောပါသွားသည်။ အော်ဟစ်သံများ ခေါ်သံထူးသံများ ဆူညံသွား၏။ ယဉ်ယဉ်မော်ကလေးကို ခါးထစ်ခွင်ချထားလိုက်သည်။ လှိုင်းတစ်လုံးကရိုက်လိုက်သောအခါယဉ်ယဉ်မော်ကလေးနှင့်အတူ မြှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကူခတ်ရင်း ကလေးနှင့်အတူ ပြန်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် လူက မွန်ထူနေပြီ။ ရေပြင် ကျယ်ကြီးကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ အားငယ်စရာ။ သမီးလေးလည်း ရေမွန်း၍ အထိတ်တလန့် ဝိုနေရှာပြီ။ လက်တစ်ဖက်က ရေကိုယက်၍ ကူရင်းကျန်လက်တစ်ဖက်က သမီးလေးကို လွှတ်ထွက်မသွားအောင် တင်းတင်းဖက်ထားသည်။ သမီးလေး ကြောက်နေရှာသည်။

‘အို... ဟိုမှာ လှိုင်းလုံးကြီးလာနေပြန်ပြီ...’

ယဉ်ယဉ်မော်တို့ သားအမိကို လှိုင်းလုံးကြီးက ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။ ယဉ်ယဉ်မော်ရောကလေးပါ မြှုပ်သွားပြန်သည်။ ပြန်ပေါ်လာသောအခါ နောက်ထပ်လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ပုတ်၍ လက်ထဲမှကလေးလွှတ်ထွက်သွားသည်။

‘သမီးလေး... သမီးလေး... သမီးလေး...’

ယဉ်ယဉ်မော်၏ အော်သံ။ ကလေး၏ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ဝိုကြွေးသံတို့မှာ ခဏလေးအတွင်းမှာပင် လေသံမိုးသံတို့ကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မည်သူမျှမကြားနိုင်ခဲ့ပါ။

ယောက်ျားလည်းမရှိ။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ လှိုင်းနှင့်အတူ ပါသွားပြီ။ သမီးလေးလည်း ရင်ခွင်ထဲမှပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ယဉ်ယဉ်မော် ရိုက်၍ ရိုက်၍ ဝိုလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ဖျက်ရည်များမှာ မိုးရေလှိုင်းပုတ်သောရေများအောက် အရာမထင်နိုင်ပါ။

‘အား... အမယ်လေး...’

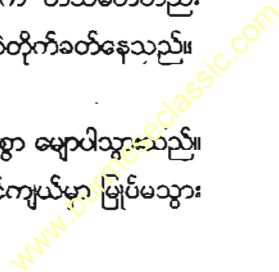
ယဉ်ယဉ်မော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေချိန်မရ။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ရိုက်လိုက်၍ လွင့်စင်မျောပါသွားသည်။ ကိုယ်မှာဝတ်ထားဆဲဖြစ်သော မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ အသက်မသေအောင် ကူးရခတ်ရသည်။

‘ဟိုမှာ ငှက်ပျောတုံး...’

ယဉ်ယဉ်မော်ဝမ်းသာအားရ ငှက်ပျောတုံးဆီသို့ကူးသွားပြီး ငှက်ပျောတုံးက ဖက်တွယ်ထားသည်။ လှိုင်းပုတ်ရာသို့ ငှက်ပျောတုံးနှင့် အတူ မျောပါနေသည်။ သို့သော် ငှက်ပျောတုံးကို အကိုင်မြဲအောင် ဖက်တွယ်ထားရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်။ လေက တသမတ်တည်း မဟုတ် ဘယ်ကလာလိုက် ညာကလာလိုက် ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်နေသည်။

‘အို... ငှက်ပျောတုံးလွတ်သွားပြီ...’

ရေလှိုင်းသယ်ရာသို့ ငှက်ပျောတုံးကလွင့်မြန်စွာ မျောပါသွားသည်။ ယဉ်ယဉ်မော် ဘယ်လိုမှ လိုက်၍ မမီနိုင်။ ရေပြင်ကျယ်မှာ မြုပ်မသွား

အောင်ယဉ်ယဉ်မော် ကူးခတ်ရသည်။ ရသမျှဘုရားစားများကို ရွတ်သည်။
'ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
သမ္ဗုဒ္ဓေ အဋ္ဌပီသဉ္စ၊ ဒွါရသဉ္စသဟသကေ ...'

လှိုင်းကပုတ်ပြန်သည်။ ပါးစပ်ထဲ နှာခေါင်းထဲရေတွေဝင်ကုန်သည်။
သေရတော့မည်ဟုထင်၍ အားငယ်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်
ထုကလည်း သိပ်သည်းလာသည်။

လေတိုက်သံကြီးကလည်း ကြောက်စရာ မိုးကလည်း သံည်းကြီး
မဲကြီးရွာနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိ။ ဘာကိုမျှမမြင်ရ။
ချေပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာတွေ့ရသည်။ ပြေးလာဆောင့်သည့်လှိုင်းလုံး
များကြောင့်လွင့်ပါနေရသည်။

'အို ... ဘာပါလိမ့် ...'

အောက်ဘက်မှ မာကြောကြောကိုစမ်းကြည့်သည်။

'ဟယ် ... ကံကောင်းလိုက်တာ ... ငါမသေတော့ဘူး ...'

သစ်ပင်ခွကြားမှာ ညပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ခွကြားမှ ပြုတ်
မကျအောင် အသေအချားကံထားသည်။ အောက်ကရေကလည်း တိုး၍
တိုး၍ မြင့်တက်လာနေသည်။ လှိုင်းလုံးများက သစ်ပင်ကို ရိုက်ခ ချ
နေသည်။ ယဉ်ယဉ်မော် ကုပ်ကပ်ဖက်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း
ပွန်းရာ ရှရာဒဏ်ရာများစွာဖြစ်နေသည်။

'အမယ်လေး ... ဘုရားကယ်ပါ ...'

လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ယဉ်ယဉ်မော်ကိုသစ်ပင်ခွကြားမှ ရိုက်ပုတ်ဆွဲ
ယူသွားသည်။

'အို ... ငါ့ကိုမသေ သေအောင်သတ်တော့မှာထင်ပါရဲ့ ...'

ရေလှိုင်းနှင့်အတူပျောသွားသည်။ ညအမှောင်ကလည်း ဘာကိုမျှ
မမြင်ရ။ ကြောက်စရာ။ ယဉ်ယဉ်မော်ရေထဲမှာ ပျောပါရင်း သတိက
မရတစ်ချက် ရုတ်တရက်။

'ငါသေနေတော့မယ် ...'

ဆက်ပြီးကူးချင်စိတ်မရှိ လူကမောလှပြီ။

ဒုတ်

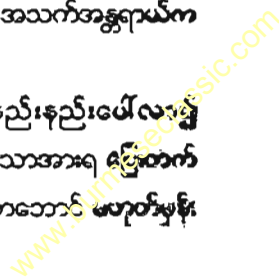
'အမယ်လေး ... ဘာပါလိမ့် နာလိုက်တာ ...'

မြစ်ကမ်းဘေးမှ သစ်ပင်တို့ဖြစ်သည်။ မြဲအောင်ဆွဲထားလိုက်
သည်။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်မြစ်ဘေးမှပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ အမြစ်
မှန်မှာ စက်လှေနှင့် တစ်နာရီခွဲလောက်သွားရမည်ခရီးကို ရောက်
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်ပြီးမပျောအောင် သစ်ပင်တို့ကို မနည်းဖက်
ထားရသည်။

ခြေကုန်လက်ပမ်းကျနေပြီမို့ စိတ်လျှော့ချင်နေပြီ။ စိတ်လျှော့
သည်နှင့်ရေထဲမှာ မြုပ်ပြီး လှိုင်းသယ်ရာပါ၍ အသက်သေရတော့မည်။
သစ်ပင်တို့ကိုတိုက်မိပြီး ဖက်တွယ်ထားရသည်က အားရှိသွားသည်။
လှိုင်းပုတ်ရာကို လည်းပျောပါခြင်းမရှိတော့ပါ။

လက်များကတော့လှိုင်းပုတ်တိုင်း သစ်ပင်တို့ကို တင်းတင်း
ပါအောင်ဖက်ထားရ၍ ပေါက်ပြီးရှုကုန်ပြီ။ သို့သော် အသက်အန္တရာယ်က
လွတ်သွားပြီဟူ၍ အားတက်မိသည်။

မနက် (၄)နာရီခန့်မှာ အလင်းရောင်နည်းနည်းပေါ်လာ၍
တာဘောင်ကိုမြင်ရပြီ။ ကိုယ့်တာဘောင်မှတ်၍ ဝမ်းသာအားရ ဧည့်တက်
သွားမိသည်။ အပေါ်ရောက်မှကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်တာဘောင် မဟုတ်မှန်း

သိရသည်။ ရေထပ်တက်လာမှာကြောက်၍ သစ်ပင်မြင့်မြင့် လိုက်ရှာ
သည်။ မရှိ၊ ခြုံပုတ်မြင့်မြင့်မှာတက်နေသည်။ ရေကကျသွားပြီး အလင်း
ရောင်ကောင်းစွာမြင်ရမှ တာဘောင်ပေါ်သို့တက်သွားသည်။

ကိုယ့်လိုပင်သောက်မရောက်၊ သက်မပျောက်သူများနှင့် တာဘောင်
ပေါ်မှာတွေ့ရသည်။

ဖီးပင်ရွာအနီးသို့ရောက်နေခြင်းဖြစ်၍ ဖီးပင်ရွာသွားလိုက်သည်။
ဖီးပင်ရွာမှာ ဆွေမျိုးများရှိသည်။ အမျိုးများက စောင့်ရှောက်ထားသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူအောင်ဖိုးမှာလည်း မသေမပျောက် အောက်တက်
မှာသွားတင်သည်။ လှေမြှုပ်ပြီးသူနှင့်အတူပျောက်သွားကြသူများထဲမှ (၆)
ယောက်သေဆုံးသွားသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာမှ အောင်ဖိုးသတင်းရ၍ ဆီးပင်လိုက်သွား
ပြီး ဇနီးဖြစ်သူယဉ်ယဉ်မော်ကိုခေါ်လာသည်။ သေဘေးမှ လွတ်
မြောက်လာသည်။ လင်မယားပြန်လည်ဆုံဆည်းကြခြင်းမှာ ဝမ်းသာစရာ
သို့သော် သူတို့သမီးလေးမှာတော့ ရေလှိုင်းများနှင့်အတူ ပါသွားခဲ့လေပြီ။

လွမ်းမပြေသာ ကိုတင်ရွှေ

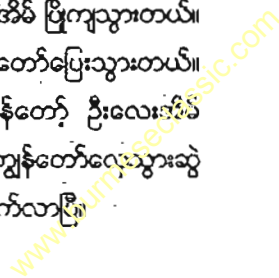
ကျွန်တော်တွေ့ဆုံမေးမြန်းနိုင်ရန် နာဂစ်လေဘေးဒဏ်ကိုယ်တိုင်
ခံရသော ကိုတင်ရွှေကို ဆရာတော်က ခေါ်ထားသည်။ အသက်သုံးဆယ်
ကျော်ခန့်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ... ကိုတင်ရွှေရဲ့အတွေ့အကြုံလေးပြောပြပေးပါအုံး...’

ကျွန်တော် အားနာစွာမေးကြည့်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က အိမ်ကလေး ပြင်ဆောက်ဖို့လုပ်နေတာပဲ။ ပစ္စည်း
လေးတွေစုဆောင်းထားတာလဲ တော်တော်စုံနေပါပြီ။ အဲဒီနေ့ကတော့
ကျွန်တော့်မိန်းမက ရှေးသွားရောင်းပြီးပြန်လာတာ။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကို
သူသွားကုန်နေတုန်း ဆယ်နှစ်နာရီလောက်ကျတော့ လေကနည်းနည်း
တိုက်လာပြီ။ ဒါနဲ့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းလေးတွေ အိမ်ခိုင်တဲ့အိမ်ကို
ပို့နေတုန်း လေကပိုပြင်းလာတာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အိမ် ပြိုကျသွားတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမ အိမ်ပိနေပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်ပြေးသွားတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်တာနဲ့ မိန်းမကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့် ဦးလေးအိမ်
ပို့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရေကတက်လာပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လေးသွားဆွဲ
တယ်။ လှေကဆွဲလို့မရတော့ဘူး။ ရေတအားတက်လာပြီ။

ကိုယ်ကလည်းဒီလောက်တော့ဆိုးမယ်ထင်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ထဲကနေ ကျွန်တော်တို့အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖောက်ထွက်ကြတာပေါ့။ အိမ်ခေါင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဦးလေးရယ် ကျွန်တော်ရယ် ကျွန်တော့်သားလေးကိုပွေ့လို့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တူရီးက လေးယောက်၊ နောက်ထပ်သုံးယောက်တက်လာတာနဲ့ဆိုတော့ အားလုံး (၇) ယောက်ပေါ့။

ရေတွေက ပိုတက်လာတယ်။ လေကလဲတိုက်တက်တာ တအားပဲ။ အော်သံကြီးတွေပေးပြီးတိုက်တာ ကြောက်စရာ။ တစ်ရွာလုံးလဲခေါ်ကြအော်ကြ ဆူပွက်ညံနေတာပဲ။ ပြိုသံတွေ၊ လဲသံတွေ၊ အော်သံတွေ၊ ငိုသံတွေလည်း အဆက်မပြတ်ကြားနေရတယ်။

ညခုနစ်နာရီလောက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့တက်နေတဲ့ထဲက အလုံးလိုက်ထွက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အလုံးလိုက်ကျွတ်ပြီး မျောသွားတာကိုပြောတာ။ တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာပြီ။ လူလုံးမပျောက်တပျောက်ပေါ့။ အိမ်ကရေစီးအတိုင်းမျောပါရင်းနဲ့ ပြန်မလော့မြစ်မကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်။

အိမ်ကအလုံးလိုက်ပဲတည်လျက်မျောနေတာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ (၇)ယောက်တဲပေါ် ထိုင်လိုက်လာကြတာ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိ။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်တင်မှာလဲမသိ။ ဒီအတိုင်းပဲလိုက်နေရတာပေါ့။

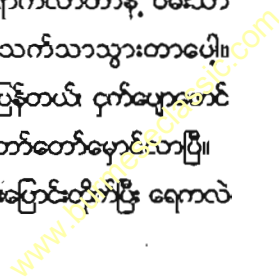
မိုးချုပ်ပြီးလူလုံးပျောက်တဲ့အချိန်လောက်ကျတော့ ရေထဲမျောလာပုံရပါတယ်။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် တဲကိုဘေးကနေဆွဲတက်လို့ ဟာအဲဒီလိုမတက်နဲ့ တဲကလဲကျပြီး အားလုံးသေကုန်မှာပေါ့လို့ ပြောတာမရဘူး။ အတင်းဆွဲတက်တော့ ကျွန်တော်ကမတက်နဲ့လို့

အော်ရင်း သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲဖယ်ချိန်မှာ လေနဲ့လှိုင်းနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သားလေး လက်ထဲကလွတ်ကျသွားတယ်။ ကလေးက သုံးနှစ်သားလေး ရေထဲမျောပါသွားတယ်။

ကျွန်တော်တဲပေါ်ကနေ ကလေးနောက်ကိုရေထဲထိုးဆင်းပြီး လိုက်သွားတယ်။ မိန်းမရယ် ဦးလေးရယ် ကျန်တဲ့သုံးယောက်ရယ် တဲပေါ်ကျန်ရစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် ရေထဲမှာ ကလေးကိုထိခွင့်တောင်မရလိုက်ပါဘူးဗျာ။ လှိုင်းတစ်လုံးက ပုတ်လိုက်တာနဲ့ ရေထဲမျောပါသွားတယ်။ တဲနဲ့လဲ အဝေးကြီးရောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းမျောသွားတာပေါ့။ အဲလိုမျောရာကနေ ကံကောင်းချင်းတော့ ကောက်ရိုးပုံပေါ် သွားတင်တယ်။ ဟန်ကျပြီးသေတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့တာ မကြာလိုက်ပါဘူး။ နောက်ထပ် လှိုင်းတစ်လုံးက ရိုက်ချလိုက်တော့ ရေထဲရောက်သွားပြန်ရော။ နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် အသားတင်ကူးနေရတာ။ ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှမရှိစီစရာမပါဘဲနဲ့ ကူးနေရတာ မောတာပေါ့။ လက်တွေကလည်း ညောင်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပက်လက်မော်တော် ထိုးလိုက် ပြန်ကူးလိုက်နဲ့ လုပ်နေရင်း နှစ်ချက်မွန်းသွားတော့ ကိုယ့်တာသာ သေပြီလို့ထင်နေတာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဝါးလေးငါးလုံးရောက်လာတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရဖက်တွယ်ထားလိုက်တယ်။ အတော်သက်သာသွားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ငှက်ပျောဖောင်တစ်ခု မရောက်လာပြန်တယ်။ ငှက်ပျောဖောင်ကိုပြောင်းပြီး ဖက်ထားတယ်။ မှောင်ကလဲ တော်တော်မှောင်လာပြီ။ ဘယ်လောက်မှမကြာပါဘူး။ လေကြောင်းပြောင်းတိုးပြီး ရေကလဲ

ဝဲကန်တော့ထိုးသလိုဖြစ်လာတာနဲ့ ငှက်ပျောဖောင်ပြိုပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လှိုင်းပုတ်ရာလွင့်သွားတယ်။ ရေထဲမျောနေပြန်တယ်။ အဲဒီမှာလှိုင်းတစ်ချက်ပုတ်တော့ ကောက်ရိုးပုံတစ်ပုံပေါ်သွားတင်ပြန်တယ်။ ကံကောင်းတယ် ပြောလို့မရပါဘူး။ နောက်ထပ်လှိုင်းတစ်လုံး ရိုက်ချတော့ ကောက်ရိုးပုံပေါ်ကနေ လွင့်ပါသွားပြန်ရော။

ရေထဲမှာသစ်တုံးတစ်တုံးရပြန်တယ်။ သစ်တုံးကိုဖက်ခိုထားတယ် မမြဲဘူး။ ဒါနဲ့သစ်တုံးပေါ်တက်ခွစီးပြီး အောက်ဖက်ကို ခြေထောက် တွဲလဲချထားတယ်။ ရေတိမ်တဲ့နေရာရောက်သွားတယ် ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးတိုက်မိသလိုသိတာ အဲဒီနားမှာတင် ငုတ်ကြီးတစ်ခုတွေ တာနဲ့ဆွဲဖက်ထားလိုက်တယ်။ သစ်လုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ဆက်စီးရင် ဘယ်မျောပါမယ် မသိဘူး မြစ်ထဲပြန်ရောက်ရင် ရောက် သွားမှာပေါ့။

နောက်တော့ဖက်ထားတဲ့ငုတ်ကြီးက ခြေစည်းရိုးတိုင်ကြီးဖြစ် နေတယ်။ လှိုင်းကပုတ်ပြီးဆွဲဆောင်နေတော့ ပါမသွားအောင် ခြေစည်းရိုး တိုင်ကြီးကို အတင်းဆွဲဖက်ထားရတယ်။ လှိုင်းပုတ်ဖန်များတော့ ဆွဲထားတဲ့တိုင်ကြီးက ကျွတ်ပါလာတယ်။ လုံးဝကျွတ်သွားရင် ရေထဲပြန် မျောရအုံးမယ်။ ဒါနဲ့ကျွတ်လာတဲ့တိုင်ကြီးကို မြေကြီးထဲအတင်းပြန်ထိုး သွင်းတယ်။ ရတယ်။ လှိုင်းကပုတ်ပြန်တယ်။ တိုက်ကကျွတ်မလို ဖြစ်ပြန်တယ်။ ပြန်ထိုးသွင်းရတယ်။ လက်တွေ့ကတော့ ပေါက်ပြဲနာကျင် နေတာပေါ့။

နောက်တော့ တဖြန်းဖြန်းနဲ့ ရေကကျသွားတယ်။ ဆွဲထားတဲ့ တိုက်က သံဆူကြီးတိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့တိုင်ပေါ်တက်ပြီး တစ်ဖက်က

ရေထဲဒိုက်ထိုးဆင်းလိုက်တယ်။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆက်ကူးတော့ မှောင်မှောင်မဲမဲမှာ တာဘောင်ကို ခေါင်းနဲ့ဆောင့်မိတယ်။ ငါမသေ တော့ဘူးဆိုပြီး တာဘောင်ပေါ်ဖက်တက်လိုက်တယ်။ တာဘောင်ပေါ် မှာ ဝမ်းလျားမှောက်နေလိုက်တယ်။

မိုးကသည်းကြီးမဲကြီးရွာနေတုန်းပဲ။ မိုးပေါက်တွေမှန်တာက ကျောပြင်တစ်ခုလုံးစပ်နေတာပဲ။ ထိမှန်တဲ့နေရာတိုင်း စပ်နေတာပါ သိပ်ပြင်းထန်တာပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာကလဲ ဘာအဝတ်မှ မရှိဘူးလေ။

နောက်တော့ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဓာတ်မီးနှစ်လုံးထိုးတာတွေ့ရတယ်။ အော်ပြီးအကူအညီတောင်းတယ်။ ဘယ်သူမှမလာဘူး ရေကလဲ တအား ငတ်တာပဲ။ အောက်ကရေကောက်သောက်တော့လဲ ငံလိုက်တာ ချက်ခြင်းထွေးထုတ်ရတယ်။

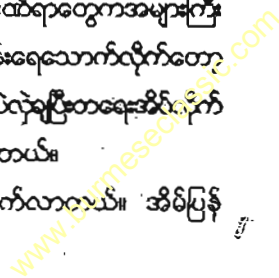
မနက်လင်းတော့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လာ တယ်။ ကလေးလက်ထဲမှာ ဓာတ်ဘူးလေးနဲ့...။

ညီလေး...။ ရေပါလားကွမေးတော့ မပါဘူး အကိုကြီးတဲ့။

တာကြီးပေါ်တက်တော့ အုန်းပင်တွေတွေ့တယ်။ ရေသိပ်ငတ်တာနဲ့ အုန်းပင်ပေါ်တက်အုန်းသီးခူးတယ်။ ဓားပါတဲ့လူလာတော့ အုန်းသီးခွဲ အုန်းရေသောက်ရတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ထိုဒိုက်ပွန်းပဲထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေကအများကြီး ဆိုတော့လူက အနာရှိနေတာကို ဖျားနေပြီ။ အုန်းရေသောက်လိုက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မိုးကလဲတိတ်သွားပြီ။ အဲဒီနားမှာ ပဲလုံချပြီးတရားခိုက် ရတယ်။ အိပ်ရာနီးတော့လူကဖျားလို့ နုံးချိုနေတယ်။

ကိုယ့်ရွာဆီကို တဖြည်းဖြည်းပြန်လျှောက်လာတယ်။ အိမ်ပြန်

ရောက်မှ တိုင်းအိမ်မှာကိုယ် အားရပါးရနားမယ်။ ရေလဲ အဝသောက် ထိုင်ခင်းပေါ့။ ဦးလေးနဲ့မိန်းမတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီထင်နေတာ။

ဘီတွတ်ရွာကို ညနေသုံးနာရီမှရောက်တယ်။ ဘီတွတ်ကနေ တွင်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်ရွာလေးကိုသွားတော့ အိမ်လည်းမရှိတော့ဘူး။ ရွာလေးပါပျောက်သွားပြီ။ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ မိန်းမနဲ့ဦးလေးလည်း ပတွေ့ရဘူး တဲပေါ်မှာအတူပါပြီး ပျောသွားတဲ့လူတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ ပြန်ရောက်မလာကြဘူး။ ရွာပျောက်သွားသလို ရွာထဲကလူတွေလည်း အများကြီးပျောက်သွားတယ်။

ကိုယ့်မိန်းမရဲ့အလောင်းလေးများရမလားဆိုပြီး လိုက်ရှာနေတာ ခုချိန်ထိဘာမှမတွေ့ရ မကြားရပါဘူး။

ကိုတင်ရွှေခမျာ သနားစရာ နာဂစ်လေသော။ ရေသေးမှာ ဇနီးရော သားပါဆုံးရှုံးရသည်။ မိသားစု (၃) ယောက်မှာ သူတစ်ယောက်သာကျန် ရစ်သည်။

ကိုတင်ရွှေ အခုဘာလုပ်နေလဲမေးတော့ ကူလီကပ်ပါး ရရာအလုပ် လုပ်ရင်း ကျွန်တော်မိန်းမအလောင်းကို လိုက်ရှာနေတာပဲ... သူကသုံး ဆယ်ကျော် သူဇနီးက သုံးဆယ်ခန့် သားလေးက သုံးနှစ်။

အိမ်ရောဆောက်ပြီးပြီလား။

မဆောက်နိုင်သေးပါဘူး။ သူ့များတွေကတော့ အပျက်အစီးတွေ ကနေ ရရာသစ်ကလေး ဝါးကလေးတွေဆွဲရပြီး ဆောက်ကြတာ အလော် ပြီးကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အလောင်းရှာနေရတာနဲ့ အိမ် ဆောက်ဖို့လည်း ဘာမှမရှာနိုင်။ မစုနိုင်ပါဘူး။ အရင်ကလည်း ကူလီကပ်ပါးဆိုတော့ ပိုက်ဆံလည်းမရှိလို့နဲ့ ဆွမ်းသွပ်အမျှဝေတာ

ကိုယ့်တာသာမလုပ်နိုင်တာနဲ့ သူ့များကောင်းမှုလုပ်တဲ့အထဲငွေကလေး တတ်နိုင်သမျှထည့်ပြီး အမျှဝေရပါတယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မည်မျှခံစားနေရမည်နည်း။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ နာဂစ်မှာ ဇနီးရောသားပါဆုံးရှုံးသွားရရှာသည်။ သူ့ကိုခံစားနေရသော ဝေဒနာများမှသက်သာစေချင်သည်။

'ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတော့ ကိုတင်ရွှေ တအားခံစားရမှာပဲနော် ...'

'ခုချိန်ထိလည်း ခံစားနေရတုန်းပါပဲ ...'

အော်ဟုတ်တာပေါ့... ကျွန်တော်ပြောသည်မှာ မှားသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖြေသိခိုင်းရန် ကုသိုလ် အကုသိုလ် စသည့်အတိတ် ကပြုခဲ့သည့် ကံများအရ အကောင်းအဆိုးကြုံကြရပုံ။ စိတ်ကိုဖြေသိခို နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်ပုံတို့ကို ပြောပြပါသည်။

ကိုတင်ရွှေ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း ပြုသင့်ပါတယ်ဟု ပြောမိပါသည်။

'ဟာ... မစဉ်းစားပါဘူး။ စဉ်းစားလို့လည်းမရပါဘူး အစားထိုးလို့ လည်းဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရသေးပါဘူး... ' ဟုပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ်မှာယွင်းစွာ အကြံပြုမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်က ကိုတင်ရွှေကို သက်သာရာ ရမလားလို့ပြောမိတာပါဟု တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့မှေ့နိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပါ လွယ်လွယ်နှင့်မှေ့နိုင်စရာ အဖြစ်မှမဟုတ်ဘဲလေ။

သစ်ပင်ကယ်လို့

စစ်ကွဲရွာမှ ဝင်းဇော်ဦး ပြောပြပုံကလည်း ရင်မောစရာ။
ပြန်မလော့မြစ် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လှေများနှင့်သွား၍ ပိုက်ချနေကြစဉ်
နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်လာသည်။

- “လေမုန်တိုင်းတိုက်မှာကို မင်းတို့ကြိုမသိဘူးလား”
- ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။
- ‘သိပေမယ့် ဒီလောက်တော့ မဆိုးဘူးထင်လို့ပါ ..’
- ‘လေမုန်တိုင်းတိုက်တော့ မင်းတို့ကလေ့ထဲမှာလား ...’
- ‘ဟုတ်ပါတယ် လေ့နှစ်စင်းနဲ့ပါ ...’
- ‘ကမ်းပေါ် တက်မပြေးကြဘူးလား ...’

‘ပြေးလို့မရဘူး ကမ်းပေါ်မှာလည်းလေတအားတိုက်နေတော့
သစ်ပင်တချို့လဲကျကုန်ပြီ။ ရေထဲမှာကိုယ့်လှေနဲ့ပစ္စည်းတွေကလဲ
ထိန်းသိမ်းရအုံးမှာကိုး။’

‘မင်းတို့အားလုံးဘယ်နှစ်ယောက်တုံး ...’

‘သားနဲ့သားအစ်ကိုက လှေတစ်စင်း၊ အဖေတို့လှေမှာ အဖေရယ်
အမေရယ် ယောက်ဖလှေပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အစ်မရယ် သူတို့သမီး
လေးရယ် သုံးယောက်ပေါ့။ လေကထန် လှိုင်းတွေက တအားပုတ်တော့
ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရဘူး။ သားတို့လှေအရင်မြုပ်သွားတယ်။’

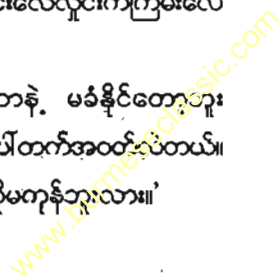
သားတို့ညီအစ်ကိုရေထဲရောက်သွားတာပေါ့။ ပြန်မလော့မြစ်ရဲ့
လှိုင်းတွေက သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မြစ်လယ်ဆီခွဲနေပြီ။ အဲဒီ
အချိန်မှာအဖေအမေက သူတို့လှေပေါ်ကနေကြိုးတွေပစ်ပေးတယ်။
ကြိုးကိုသားတို့ရအောင်ဖမ်းရတယ်။ မိရင်တော့ မြစ်လယ်မျောတော့
မှာပဲ။ ကြိုးကိုဖမ်းမိတော့ အဖေတို့အမေတို့လှေပေါ်မှာပဲ ပေါင်းနေကြ
တယ်။

လှေမျောပါမသွားအောင် နီးရာသစ်ပင်တွေမှာ ကြိုးသုံးချောင်း
နဲ့နှိထားတယ် လှိုင်းထဲမှာလှေမမြုပ်သွားအောင် ကျွန်တော့်ယောက်ဖရယ်
သားတို့ညီအစ်ကိုရယ် ရေထဲဆင်းပြီး လှေကိုထိန်းထားရတယ်။

ညနေလေးနာရီကျတော့ လေကသိပ်ပြင်းလာပြီ။ သစ်ကိုင်းတွေ
သစ်ပင်တွေ ကျိုးပြတ်ကုန်ပြီ။ ကြောက်စရာကြီး။ မြစ်ထဲမှာပဲ လှိုင်းတွေက
ဒေါသတကြီးနဲ့လာနေကြတာ စိတ်အားငယ်စရာပါပဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ
မသိတော့ဘူး။ အားလုံးလဲကြောက်ပြီး ပြာယာခတ်နေကြပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ
ယောက်ဖလှေမြုပ်သွားပြီး။ ယောက်ဖက အစ်မတို့သားအမိကို
အဖေလှေပေါ်ပြောင်းတင်ပေးတယ်။ သားတို့လဲ ဝိုင်းကူတင်ပေးတာပေါ့။

ယောက်ဖက သားတို့နဲ့အတူ ရေထဲမှာပဲ လှေကိုထိန်းပေးတယ်။
လေကတအားတိုက်နေတုန်းပဲ ပိုတောင်ကြမ်းလာတယ်။ အော်မြည်သံ
ကြီးကလဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ လေပြင်းလေလှိုင်းကကြမ်းလေ
လှေကိုထိန်းရတာခက်လေပဲ။

ကြာလာတော့ သားကသိပ်ချမ်းလာတာနဲ့ မခံနိုင်တော့ဘူး
အစ်ကိုနဲ့ ယောက်ဖကိုဆက်ထိန်းခိုင်းပြီး လှေပေါ်တက်အဝတ်ပစ်တယ်။
‘လှေပေါ်မှာ အဝတ်အပိုပါလို့လား ရေစိုမကုန်ဘူးလား။’

ကျွန်တော်ကဖြတ်မေးသည်။

‘အဖေတို့လှေပေါ်မှာ အမိုးအကာပါတယ်။ အထဲမှာရေမဝင်ဘူး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ အချမ်းသက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ယောက်ဖကလှေကို လက်ပြောင်းပြီးအကိုင်လိုက်မှာ လက်ကချောပြီးလွတ်သွားတယ်။ ကြိုးသုံးချောင်းနဲ့ချည်းထားတာမရဘူး ကြိုးတွေပြတ်ပြီးလှေက ပြန်မလော့ဖြစ်လက်ဆီကို လှိုင်းနဲ့အတူမျောပါသွားတယ်။

သားတို့က လှေပေါ်မှာ ယောက်ဖကရေထဲမှာ အဖေခွေညီလေးက တက်မကိုင်ပြီးလှေကို မနည်းထိန်းနေရတယ်။ အရှေ့လေနဲ့ တောင်လေပေါင်းပြီးတိုက်လိုက်တော့ လှေက မြစ်လယ်ခေါင်ရောက်အောင်မျောသွားတယ်။ ရေတွေကလည်းတက်တော့ပြန်မလော့ဖြစ်ပြင်က အကျယ်ကြီးပဲ တကယ်ကို ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်။

သားတို့လှေ ရေလယ်ခေါင်ရောက်နေချိန်မှာပဲ အနောက်မြောက်လေတိုက်ပြီး ပြန်မျောလာပြန်ရော။ လှေတက်မကို မနည်းကိုင်နေကြရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အနောက်မြောက်လေပြင်းတစ်ချက်ကလှေကို ဆွဲမှောက်ပစ်လိုက်တယ်။

လှေကရေထဲမြုပ်သွားပြီ။ သားတို့ကလှေအမိုးထဲမှာ ပိတ်မိနေကြပြီးရေထဲမှာပေါ့။ အမေနဲ့အဖေက အနောက်ပေါက်ကနေထွက်ကြတယ်။ အစ်မနဲ့ ကျွန်တော်ကဦးဖက်ကိုထွက်တယ်။ တူမလေးကတော့ ပေါင်းမိုးထဲကမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။

လှိုင်းလှံကြီး ပြေးဝင်လာတော့ အမေကအဖေ့နောက်ပါသွားတယ်။
‘အဖေ ... အမေ’

သားအော်ခေါ်ပေမယ့် ဘာသံမှမကြားရတော့ပါဘူး။ အစ်မနဲ့ ယောက်ဖရောညီလေးရော ဘယ်ရောက်သွားကြမှာနဲ့မသိပါဘူး။ အားလုံးတစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ လွင့်မျောသွားကြတာပါပဲ။

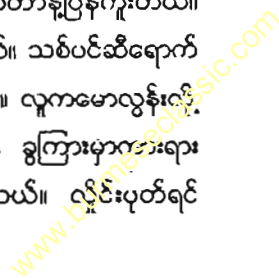
‘ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ...’

ဝင်းဇော်ဦးပြောသည်ကို နားထောင်ရသည်မှာ ရင်မောစရာလေဘေးရေဘေးကို မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်လို ခံစားအားငယ်မိပါသည်။

‘အဲဒီအချိန်မှာ မိုးကရောရွာနေသေးလား ...’

ရွာတာပေါ့ သည်းသည်းမဲမဲ လေရောမိုးရောလှိုင်းလုံးတွေရောပါ ရေပြင်ကျယ်ကလွဲလို့ ဘာမှလဲမမြင်ရဘူး။ သစ်ပင်တွေလဲ အကုန်မြုပ်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်က သစ်တောပေါ်ဖြတ်ကူးနေရတာ။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကူးရတယ်။ ကြာတော့ကူးရင်းနဲ့မော့ပြီး လက်အံ့သေလာတယ်။ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျပြီး မကူးနိုင်တော့ဘူး။ ပက်လက်မော်တော်ကူးပြီး အမောဖြေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းကရိုက်တော့ နှာခေါင်းထဲရေဝင်ပြီး သတိလစ်ချင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ သတိရပြီး ပြန်ကူးတယ်။ ကူးရင်းနဲ့မော့ပြီး နောက်တစ်ခါမြုပ်သွားတော့အောက်မှာရှိတဲ့ ဆူးခြံကို ခြေထောက်နဲ့ သွားတိုက်မိတယ်။

ကမ်းရောက်ခါနီးပြီးဆိုပြီး အားတက်လာတာနဲ့ပြန်ကူးတယ်။ လေးငါးလံလောက်ကူးမိတော့ သစ်ပင်တွေတယ်။ သစ်ပင်ဆီရောက်အောင် ကူးသွားတယ်။ ညတစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ လူကမောလွန်းလို့ သတိမေ့ချင်နေပြီ။ ဒါနဲ့သစ်ပင်ကိုဖက်တက်ပြီး ခွကြားမှာကူးရားခွထိုင်တယ်။ ကျစ်နေအောင်ဖက်ထားလိုက်တယ်။ လှိုင်းပုတ်ရင်

သစ်ပင်ပေါ်ကလွင့် ပါမသွားအောင် သစ်ပင်ကိုပေါင်နဲ့ တအား
ညှပ်ထားရတယ်။ ရင်ဘက်နဲ့ တအားကပ်ပြီးဖက်ထားရတယ်။

အဲဒီတော့ ပေါင်တွေဒူးတွေမှာ အပွန်းအပွဲတွေချည်းပဲ။
ရင်ဘက်တစ်ခုလုံးလဲအပေါက်အပြဲတွေချည်းပဲ။ နောက်တော့သစ်ပင်
ပေါ်မှာပဲသတိလစ်သွားတယ်။ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ဘယ်အချိန်လေ
ငြိမ်လို့ ဘယ်အချိန်ရေကျသွားမှန်းတောင်မသိဘူး သုံးနာရီလေးနာရီ
လောက်မှသတိပြန်ရတာ။

'ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား ...'
ဝင်းဇော်ဦးက ခေါင်းခါပြသည့်။

'အိပ်ပျော်တာမဟုတ်ဘူး။ မိုးရွာနေတဲ့မိုးပေါက်တွေက လူကို
မှန်တိုင်း တံအားစပ်နေတာ။ မခံနိုင်ဘူး။ သတိမေ့သွားလို့ခံနိုင်တာ'

'ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့ ...'

သတိလစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော်လက်ခံခဲ့ရပါသည်။

'အဲ ဒါနဲ့သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ရလား ...'

'မနက်မှ သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းတာပါ။ မိုးလေးကတဖွဲဖွဲရွာနေ
ပါသေးတယ်။ ကုက္ကိုခွရွာကလူတွေနဲ့သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီတော့မှ
တန်ငါးဆယ်ကိုရောက်နေမှန်း သိရတယ်။

ရွာကိုပြန်ဖို့ လှေမရှိဘူး လူကခြောက်ယောက်ပေါင်းမိသွားပြီ။
နောက်တော့ကမ်းဘေးမှာ လှေတစ်စင်းတွေ့တယ်။ ကုက္ကိုခွရွာကလူတွေ
နဲ့ပေါင်းပြီး လူခြောက်ယောက်အားနဲ့လှေကိုခွဲချတယ်။ ကုက္ကိုခွရွာကို
လိုက်သွားရတယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ညအိပ်ကြာသွားတယ်။ ပြန်စရာလှေမရှိလို့
ရလာကြတဲ့လှေကလည်း တကယ်တော့ လှေအကောင်မဟုတ်ဘူး။

လှေအကွဲကြီး ပြန်မလော့မြစ်ကိုကူးလို့မရဘူး။

နောက်တော့မှ ဒေါ်နွဲ့ကျင်ပဲ့ထောင်လာခေါ်လို့ ရွာပြန်ရောက်
လာတာ'

မသေမပျောက် ရွာပြန်ရောက်လာသော သားငယ်ဝင်းဇော်ဦး
အတွက် ဝမ်းသာမိပါသည်။

'အဖေတို့အမေတို့က ဘယ်သွားတင်လဲ ...'

'ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိပါဘူး ခုထိပြန်မတွေ့ရတော့ပါဘူး ...'

ဝင်းဇော်ဦး၏ လေသံကတိမ်ဝင်သွားပါသည်။

'ဪ ကြေကွဲစရာ ...'

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

'အစ်မနဲ့ တူမလေးကရော ...'

ဝင်းဇော်ဦး ခေါင်းခါပြသည့်။

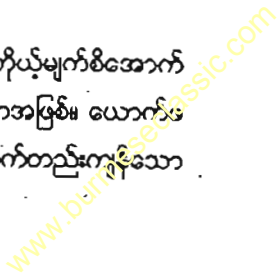
ဖြေနိုင်အားမရှိရှာ။

'ဘယ်သူတွေကျန်လို့ ဘယ်သူတွေပြန်တွေ့လဲ ...'

တစ်ယောက်ချင်းခွဲ မမေးချင်တော့ပါ။

'ညီလေးနဲ့ ယောက်ဖပြန်ရောက်လာပါတယ် ...။ ကျွန်တော်
တို့လှေ သုံးစင်းနဲ့သွားကြတဲ့ ခုနစ်ယောက်မှာ သုံးယောက်ပဲ အသက်ရှင်
မိတယ်။

သူတို့ရင်ထဲမှာ မည်မျှခံစားရမည်နည်း။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်
မှာတင် ချစ်ခင်သူများမြင်ကွင်းထဲပျောက်သွားသောအဖြစ်။ ယောက်ဖ
သူများလည်း မယားနှင့် သမီးပါသွားပြီး တစ်ယောက်တည်းကျန်သော
အဖြစ်။

‘အဖေနဲ့ အမေကအသက်ကြီးပြီလား ...’

‘မကြီးသေးပါဘူး၊ အဖေကလေးဆယ်၊ အမေက သုံးဆယ်ငါးနှစ်’

‘အိုး... အငယ်လေးတွေရှိသေးတာပဲ ...’

နားထောင်ရသည်ပင် ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါ၏။

‘အေးပေါ့ကွာ ... ကြားရနားထောင်ရတာ လွမ်းစရာမောစရာ ကြီးပါပဲ ...’ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တက်နိုင်မလဲ သားရယ် ... သဘာဝဘေး အန္တရာယ်ဆိုတာ ကိုယ်တင်မကပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးခံနေကြရတာပဲ။ ငလျင်ကြောင့် မြို့လိုက်ရွာလိုက်ပျောက်သွားတာ ... ဆူနာမီကြောင့် လူတွေသောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့သေကြတာ မီးတောင်ပေါက်လို သေကြတာ အများကြီးပါပဲ ...။

မင်းရင်ထဲမှာ ကောင်းနိုင်မှာမဟုတ်သေးပါဘူး။ ခံစားနေရဦးမှာပါ ပဲ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကျန်တဲ့ ကိုယ့် ဘဝလေးကိုလည်း တန်ဖိုးထားပြီး ပြန်လည်ထူထောင်ရဦးမှာပေါ့။ ခံစားရတာတွေကို ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်တဲ့ သဘောပဲလို့ တရားနဲ့ နှလုံးသွင်းပြီး ဖြေရမှာပေါ့။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါတယ် ဘာ ...’

‘အေး ကိုယ့်ဘဝရှင်သန်တိုးတက်ဖို့အတွက် ဆက်ပြီးကြိုးစားပေါ့။’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြိုးစားမှာပါ ...’

မသေဘဲကျန်ခဲ့တဲ့ဘဝ ဆက်ပြီးမဆုံးရှုံးစေနဲ့ပေါ့ကွာ။

‘အဲဒီလိုအဖြစ်မခံပါဘူး ဘာ ကျွန်တော်ဘဝကို ကျွန်တော် ရပ်တည်ဖို့ဆက်ပြီးကြိုးစားသွားမှာပါ ...’

ဝင်းဇော်ဦးကို ကြင်နာစွာကြည့်လျက် ကျွန်တော်ခေါင်ညိုတံပြလိုက် ရပါသည်။

နာဂစ်ပျက်သောမင်္ဂလာပွဲ

တန်ခူးလဆုတ် (၁၂) ရက်နေ့မနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ဆုံတိုးရွာမင်္ဂလာ ဆောင်မှအသံချွတ်သီချင်းသံ ပတ်ဝန်းကျင်သို့လွင့်ပျံလာ၏။ ကွင်းထဲ မှာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများက စိမ်းလန်းစိုပြေစွာသာယာလှပလျက်။

သတို့သားမှာ ကျုံ့မဝေးမြို့နယ်ထဲရှိ ကျုံတိုင်ရွာမှ မောင်စည်သူ အောင်ဖြစ်သည်။ မိဘအစုံအလင် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မိန်းမလာ တောင်းခြင်းဖြစ်၏။ သတို့သမီးမှာ ဆုံတိုးရွာမှ မစပယ်နိုင်ဖြစ်သည်။ လူငယ်ချင်း မေတ္တာရှိသကဲ့သို့ နှစ်ဖက်မိဘကလည်း သဘောတူကြည့် ဖြူကြသောကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကိုပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ရင်းနှီးခင်မင်ကြသော ဆွေမျိုးမိတ်သက်ဟများ လာကြစားကြ ခေါ် ကြ နှုတ်ဆက်ကြ လက်ဖွဲ့ကြ။

လာသမျှကိုလည်း သတို့သား သတို့သမီးနှင့် နှစ်ဖက်မိဘများက ပြုရွှင်စွာကြိုဆိုညှော်ခံကျွေးမွေးကြသည်။ သာယာလှပသော နံနက်ခင်းမှ မင်္ဂလာရှိသော မင်္ဂလာအခမ်းအနားလေးဖြစ်ပါ၏။

တွံတေးသိန်းတန်၏ ‘တူနစ်ဖြာ ဂဟေဆက်ဖို့ သွေမပျက်ဟဲ့ မေတ္တာ’ သီချင်းသံကလည်း ကြားရသူလူငယ်တိုင်းအတွက် ကြည့်နူးစရာ အားကျစရာ။

ဘယ်သူ့ပျက်လို့မှပျက်သော မေတ္တာ၊ သစ္စာဖြင့်မင်္ဂလာပွဲကိုအောင်မြင်စွာကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ နှစ်ဖက်မိဘကန်တော့ကြ သိမ်းရကြသည်။ ကြသုပ်နေစဉ် နေ့ (၁၂) နာရီခန့်မှာ လေထန်လာသည်။

'လေတိုက်လာပြီဟေ့ ... မြန်မြန်သိမ်းကြ ...'

'ဟုတ်တယ်နော် လေမုန်တိုင်းလာမယ် ကြားတယ် ...'

'ကြားမနေနဲ့ လာနေပြီလားမသိ'

ဟစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောနေကြစဉ် လေအော်သံက သူတို့ထက်ပိုကျယ်လာသည်။

ပေါက်နည်းပေပဲတိုက်ခိုက်သောလေကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်အိမ်အပါအဝင် အိမ်အချို့ပြိုကျသွားသည်။ သစ်ပင်အချို့လဲကျကုန်သည်။

'ဟ ... အိမ်ထဲမှာလူတွေပိကုန်ပြီဟေ့ ... လုပ်ကြပါအုံး ...'

လေကပိုပြီးကြမ်းလာသည်။

'ရေတွေတက်လာပြီဟေ့ ...'

လေသာမက ကွင်းထဲသို့ရေများ ဒလဟောစီးဝင်လာသည်။

ပြန်မလော့မြစ်ထဲမှ လေနှင့်အတူပါလာသောလှိုင်းလုံးအမြင့်ကြီးများသည် ကွင်းပြင်ကိုပတ်ထားသောဘောင်ပေါ်မှ ကျော်၍ ကွင်းထဲသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်ကိုမြန်သည်။

လေကလည်း တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပိုကြမ်းလာသည်။ လှိုင်းများကလည်း တစ်လုံးထက်တစ်လုံး ပိုကြီးလာသည်။ မကြာမီပင် ကွင်းတစ်ခုလုံးရေဖုံးသွားသည်။ လေဘေးမှာ ရေဘေးကထပ်ဆင့်လာခြင်းဖြစ်၏။

'ရေတွေတက်လာပြီဟေ့ လွတ်ရာပြေးကြ ...'

မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ နှစ်ဖက်မိဘများ ဆွေမျိုးသားချင်းများ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများ အော်ကြခေါ်ကြခြေဦးတည်ရာပြေးကြသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်မှလည်းမကူနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်ရန်မလွယ်။ လူများစွာတို့ရေထဲပျော်ပါကုန်ကြပြီ။ အော်သံ၊ ငိုသံပွက်ပွက်ညနေသည်။ အချို့က ရရာသစ်တုံးဆွဲပြီးပျော်ပါသွားကြသည်။ အချို့ကအိမ်ထဲမှ တဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးကိုဖောက်တက်ကြသည်။

အချို့ကလည်း ရေဘေးလွတ်အောင် နီးရာသစ်ပင်ပေါ် တက်ကြသည်။ မနက်က ဖျော်စရာကောင်းသောမင်္ဂလာပွဲလေးမှာ ခြောက်ခြားစရာကြောက်စရာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နေကြရပြီ။

လေပြင်းကတိုက်ခတ်၊ ရေလှိုင်းများကို တိုးမြှင့်တက်လာဆဲ ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ပြန်မလော့မြစ်ပြင်နှင့် တပြေးညီ ရေပြင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ တို့ကြောင့် ၁၂ ဝေ ခန့်မြင့်သော ပြန်မလော့မြစ်ရေပြင်မှလှိုင်းလုံးကြီးများသည်။ ဆုံတိုးရွာကလေးဆီသို့ရောက်လာသည်။ အိမ်များအလုံးလိုက် ကျွတ်ပြီး ပျော်ပါကုန်ကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ် တက်နေသူများကိုလည်း လှိုင်းလုံးများက ရိုက်ပုတ်သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်များပျောက်သွားသည်။ ရွာလေးပျက်သွားသည်။ ရေပြင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ လူများ၏ အော်သံခေါ်သံငိုသံများလည်း ပျောက်သွားသည်။ လေနှင့်အတူမိုးကလည်း သည်းထန်စွာရွာ၏။ မိုးနှင့်လေကြောင့် ထင်ပါ၏။ အမှောင်ထုကျရောက်လာပြီးက မြန်သည်။ လေနှင့်မိုးနှင့် ရေလှိုင်းနှင့်ကြောက်စရာအန္တရာယ်ကို အမှောင်ထုကပါ ကူညီနေပြန်သည်။

ချစ်ခင်ကြင်နာစွာမင်္ဂလာဆောင်သော သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့လည်းဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။ အတူတူလား တကွတပြားစီလား ဘယ်သူမျှမသိ။ ဘယ်နားမှာ ခိုကပ်နေကြသနည်း။ ဘယ်အထိမျောပါသွားကြသနည်း။ ဘယ်သူမျှမသိ။

လေကတစ်ညလုံးတိုက်သည်။ မိုးကလည်း သည်းထန်စွာရွာသည်။ ရေလှိုင်းကြီးများကလည်း ညအမှောင်ထုအောက်မှာ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးတို့ အညှာအတာကင်းစွာ အန္တရာယ်ပြုနေပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လေမုန်တိုင်းပြီးဆုံးသောအခါ ရေလည်း ကျသွား၏မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲသာရွာတော့သည်။ သဘာဝတရားကြီးက သူမဟုတ်သလိုပင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြုနေသည်။

သို့သော် ဆုံတိုးရွာမှ အိမ်များပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ရွာကလေးပျက်သွားခဲ့ပြီ။ မနေ့ကပျော်ရွှင်စွာကျင်းပခဲ့သောမင်္ဂလာဆောင်လေးလည်း လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် ရေလှိုင်းများ အောက်မှာပျောက်သွားခဲ့သည်။

မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ကျန်သူများကို ရှာကြဖို့ကြံ စုံစမ်းကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားမောင်စည်သူအောင်နှင့် မစပယ်နိုင်တို့ ပျောက်ကွယ်ဆုံးရှုံးသွားကြလေသည်။ 'သကြားမင်းဖျက်တောင် မပျက်နိုင်ပါဘူးကွယ် . . .' ဆိုသော သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့၏ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ နာဂစ်ဖျက်၍ ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။

'ဪ သူတို့ရဲ့ ကောင်းမှုနှင့်ရေခက်ကလည်း ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါပြီကြတာပါတကား . . .' ဟုစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အကြင်လင်မယား အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် တစ်ရက်တခဏပင်

ပေါင်းခွင့်မရခဲ့ကြပါတကား။

နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး အားလုံး (၁၁) ယောက်မှ သတို့သမီး၏ ဖခင်တစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်လျှက်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျန်သူများအားလုံး သတို့သားသတို့သမီးနှင့် အတူပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

နာဂစ်ဖျက်၍ ပျက်သောမင်္ဂလာဆောင်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း သတ္တဝါမှန်သမျှ မိမိတို့ပြုသော ကုသိုလ်ကံတို့၏ စီမံဖန်တီးသမျှ ခံနေကြရခြင်းပါတကားဟု တရားသံဝေနှင့် စိတ်ကိုဖြေကြရပါ၏။

ကုသိုလ်ထူးသောလင်မယား

ကိုကြည့်အေး မသန်းဌေးတို့လင်မယားသည် အသက်အရွယ်သုံး ဆယ်ကျော်လေးဆယ်အတွင်းဖြစ်၍ ငယ်ရွယ်ကြသေးသည်။ စစ်ကွဲရွာတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများစွာနှင့်အတူမိသားစုချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင် လျက်ရှိကြသည်။ စစ်ကွဲရွာသည် လပုတ္တာမြို့နယ်အတွင်းမှ ဘီတွတ် ရွာ၏ အနောက်ဘက်ကွင်းထဲမှာရှိသည်။ အိမ်ခြေ (၅၀)ခန့်ရှိ၍ လယ်သမားတို့သာဘဝ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း ဆွေမျိုးသားချင်းများပြည့်ဖြစ်နေကြသည်။

ရွာမှာနေရလျှင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်၍ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့လည်း သွားချင်စိတ်မရှိ၊ သွားလေ့မရှိကြ။ သို့သော် မသန်းအေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ရန်ကုန်ရှိအဒေါ်က ဆေးကုသရင်း ဘုရားပူအလည် လာရောက်ရန် မှာနေသည်။

မေလ (၂) ရက်နေ့ကျတော့ နေ့လည်မှ စပြီးတိုက်လိုက်သည့် မုန်တိုင်းသည်။ နောက်တစ်နေ့မှပြီး၏ မုန်တိုင်းကြောင့် ပြန်မလော့ဖြစ်မှ လှိုင်းလုံးကြီးများတက်လာပြီး စစ်ကွဲရွာလေးကိုရေလွှမ်းသွားသည်။

လေနှင့်ရေကြောင့် စစ်ကွဲရွာမှ အိမ်များစွာ ရေမှာပျော်ပါပျောက်ကွယ်သွား ကြသည်။ တစ်ရွာလုံးလေဒဏ်၊ မိုးဒဏ် လှိုင်းပုတ်သည်ဒဏ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ကြရသည်။ ကွဲရွာလူသူများစွာ ပျော်ပါ သေဆုံးကြရသည်။

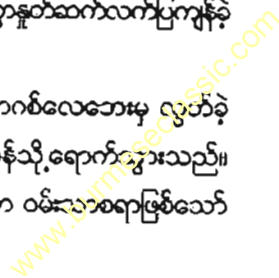
ရောဝတီတိုင်းမှာ မုန်တိုင်းကြောင့် အပျက်အစီးအသေအဆုံးများ ရှိသည်ဟု ကြားရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်ရွာသို့ ပြန်ရန်ကြိုးစား သည်။ သို့သော်မုန်တိုင်းပြီးချိန်မှာ ကားလမ်းသွား၍မရ၊ ရေလမ်းမှာလည်း သင်္ဘောများချက်ချင်းမထွက်နိုင် ထွက်နိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် လင်မယားနှစ် ယောက်ဖြစ်သလိုလိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

ရွာသို့ပြန်ရောက်ကြပြီး အပျက်အစီးရှိမည်ဟုသိပါ၏ ဤမျှတော့ အပြစ်ဆိုးမည်ထင်။ ခုတော့ရွာကလေး ပျောက်သွားပြီ။ ကိုယ့်အိမ်နေရာ ဘယ်နေရာမှန်းမသိနိုင်။

အသေအပျောက်ကလည်း အနည်းအပါးရှိမည်ထင်ခဲ့သည် တကယ်ကြုံရတော့ ထင်သည်ထက်များနေသည်။ ရွာမှာ ကျန်နေခဲ့သည့် သားလေးပါသွားသည်။ ညီအစ်မ (၃)ယောက်၊ တူလေး (၂)ယောက်၊ တူမလေး (၃)ယောက်ပါသွားသည်။

ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲမှာ မြန်လွန်းလှသည်။ မသွားခင်ပျော်စရာ ရွာကလေး၊ ပြန်လာချိန်မှာ ရွာမရှိတော့။ ချစ်ခင်စွာနှုတ်ဆက်လက်ပြုကျန်ခဲ့ သူများ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

မိမိတို့မှာ ကုသိုလ်ကံထူး၍ ကြံဖန်ပြီးနာဂစ်လေဘေးမှ လွတ်ခဲ့ သည်။ နာဂစ်မတိုင်မီ တစ်ရက်ကြိုပြီးရန်ကုန်သို့ရောက်သွားသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်သေကံမရောက်သည်မှာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်သော်

လည်း သားနှင့်တကွချစ်ခင်သောညီမများ တူ၊ တူမများ အားလုံးဆုံးပါး သွားခဲ့သည်က မဖြေနိုင်စရာ။

ရွာမှာနေချင် စိတ်မရှိ၍ ဘီတွတ်မှာပင်နားရိုနေကြသည်။ စက်တင်ဘာလ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ရွာကလေးမှာ အိမ်များပြန်ဆောက်ထားကြပြီ မသေမပျောက်ကျန်သူများကရွာကို ပြန်ထူထောင်ကြသည်။

ပျက်လျှင်ပြင်ရပေလိမ့်မည်။ လဲလျှင်ပြန်ထရလိမ့်မည်။ မကြာခင် ရွာကလေး ပြန်လည်စည်ပင်၍ ပျော်ရွှင်စရာ ဘဝပြန်လည်ရနိုင်ကြပါစေ။

သေရမည်က ရေမဟုတ်

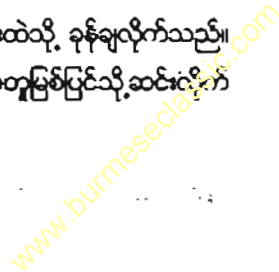
ပြန်မလော့ဖြစ်တစ်ဘက်ကမ်းရောက် ကိုတင်မျိုးနှင့်မအေးခင် လင်မယားနှစ်ယောက် နာဂစ်မှန်တိုင်းကြောင့် ဘေးလွတ်ရာသို့ထွက်ပြေး ကြရသည်။ သစ်ပင်အောက်ဝင်၍မရ သစ်ကိုင်းများကျိုးပြီး သစ်ပင် များလဲကုန်ပြီ။ နောက်ဘက်ကွင်းမှာ ရေများလွှမ်းနေပြီ။ ရေပြင်ကျယ်မှာ လှိုင်းလုံးမြင့်ကြီးများကပြေးလာနေပြီ။ လှိုင်းပုတ်ပြီးရေနစ်သေမည့် ဘေးအန္တရာယ်မှလွတ်အောင် တအားကုန်ပြေးနေကြရသည်။

‘ဟာ ... ရှေ့မှာ ပြန်မလော့ဖြစ်ကြီး ...’

လင်မယားနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ သို့သော် ရပ်နားပြီး စဉ်းစားနေရန်အချိန်မရှိ။ နောက်ဘက်မှလှိုင်း လုံးကြီးရန်က ပို၍ ကြောက်စရာ။

လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်မလော့ဖြစ်ကြီးထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ နောက်မှလှိုင်းလုံးကြီးကလည်း လေပြင်းနှင့်အတူဖြစ်ပြင်သို့ ဆင်းလိုက် လာသည်။

‘အို ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ...’

လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အံ့ကြဲ နေကြသည်။

ပင်ပင်ပန်းပန်းမကူးရဘဲနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ရှေ့ဘက်ဆီ သို့လျှင်မြန်စွာ အရှိန်နှင့်ပြေးနေသည်။

နောက်ဘက်တွင် လေကလှိုင်းကိုတွန်းသည် လှိုင်းက ကိုတင်ချို တို့လင်မယားကိုတွန်းပို့သည်။ ပြေးနေသည့်အရှိန်က စက်တပ် လေ့ထက်အဆပေါင်းများစွာမြန်နေ၏။ တံရိပ်ရိပ်နှင့်မြစ်လယ်ဆီသို့ ရောက်လာပြီ။ ဆက်ပြီးလေနှင့် လှိုင်းကတွန်းနေဆဲ။ ရှေ့ဘက်မှကမ်းက ကိုယ့်ဆီသို့လျှင်မြန်စွာ ပြေးလာနေ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ထက် (၃)ဆခန့် ကျယ်သောပြန်မလော့မြစ်ကြီးကို (၇)မိနစ်သာသာနှင့် တစ်ဘက်ကမ်း သို့ ရောက်သွားသည်။ လှိုင်းကကမ်းပေါ်သို့ ရိုက်တင်ပေးလိုက်၏။

ကုန်းမြေပေါ်မှာ ချေချမိလေပြီ။ နောက်ထပ်ရေလှိုင်းများ ရောက်မလာမီ ရှေ့တူရှုသို့ပြေးကြသည်။ တွေ့ပါပြီ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်။ မိန်းမကိုသစ်ပင်ပေါ်သို့တွန်းတင်ပေးသည်။ မိန်းမသစ်ပင်ပေါ် ရောက်သွားပြီး အသက်အန္တရာယ်ကင်းလွတ်ပေပြီ။

သစ်ပင်ခြေတွင်ရေက ပေါင်လယ်မုခါ၊လောက်ထိရောက်လာပြီ။ နောက်ထပ်လှိုင်းတက်လာလျှင် မျောပါသွားတော့မည်။ လှိုင်းမရောက်မီ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ကိုတင်ချိုအမြန်တက်သည်။

လည်ကုတ်မှာစစ်ကနည်း နားကျင်သွားသည်။

'ဘာကိုက်တာပါလိမ့် ...'

လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာပါလာသည်က မြွေဟောက်တစ်ကောင်။

ထိတ်လန့်စွာ လက်ထဲမှာ မြွေကိုအဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်ရအောင်ဖက်တက်သည်။ နောက်ထပ်လာသောလှိုင်းလုံးက သူ့ကိုဆွဲချသွားရန်ကြိုးစားသော်လည်း ကိုတင်ချိုသစ်ပင်ခွကြား ရောက်သွားပြီ။ ရေဘေးအန္တရာယ်မှလွတ်မြောက်သွား၏။ သို့သော် မကြာမီပင် မြွေဆိပ်ကြောင့်အသားအရေများပြာလာသည်။

မိန်းမမမျှဘာလုပ်ရမုန်းမသိ။ ဆင်းပြီးပြုစုချင်သော်လည်း သစ်ပင် ခွကြားမှာတစ်ယောက်သာ နေစရာရှိသည်။ ကိုယ်နေသောအပေါ်ခွကြားမှ လှမ်းကြည့်အားပေးနေရသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသည် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုတင်ချိုသေဆုံးသွား၏။

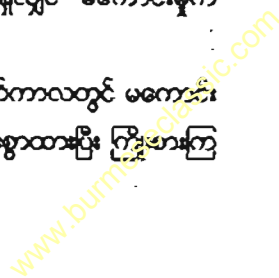
သူသေရမည်က ရေမဟုတ်။ မြွေ ... သို့သော် သေပြီးသောကိုတင်ချိုကို လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက မှိုက်ပုတ်ဆွဲ ယူခေါ်ဆောင်သွားလေပြီ။

ဇနီးသည်မှာ အသက်ဘေးမှကင်းလွတ်ခဲ့ပါ၏။ လူတို့၏ ကံတရားများနှင့် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံများမှာထူးခြားလှပေစွာ သေကံမရှိသေးသူက အန္တရာယ်များကြားမှ ကြံဖန်လွတ်၏။

မြွေနှင့် သေရမည်သူက ရေသတ်၍ မသေ။

အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရမည်။ ကောင်းမှုရှိလျှင် ကောင်းမှုကံကိုခံစားရလိမ့်မည်။ မကောင်းမှုရှိလျှင် မကောင်းမှုကံ ခံရသည်။

နောက်ဘဝသံသရာအတွက် မျက်မှောက်ကာလတွင် မကောင်းမှု မှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင်နိုင်အောင် သတိကြီးစွာထားပြီး ကြိုးစားကြ ရန် သံဝေဂဖြစ်မိရပါ၏။

နာဂစ်ဖျက်၍ ဖျက်သောအိမ်ထောင်

ညောင်ချပ်ရွာမှ ကိုအောင်ထွန်းအဖြစ်က ကြေကွဲစရာ။ ကွင်းထဲမှ လယ်တဲလေးမှာ မိသားတစု ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ အတူနေထိုင်ကြသည် ဇနီးက မခင်သောင်း။ ငါးနှစ်သားလေး တစ်ယောက်ရှိသည်။ လင်ရော မယားပါတစ်ဦးတည်းသောသား လေးကိုအလွန်ချစ်ကြသည်။

မိသားစုသုံးဦး ကိုယ့်လယ်ကလေးကိုယ်လုပ်၍ လယ်တဲလေးမှာ အေးချမ်းစွာအတူတကွနေထိုင်ကြစဉ် မေလ (၂)ရက်နေ့မှာ နာဂစ်မုန်တိုင်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ကြောက်စရာအသံကြီးပြု၍ ချစ်ခင်သောမိသားစု လေးကိုဖြိုခွဲဖျက်စီး ရန်ညာသံပေးပြီး ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

မိသားစု တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်၍ တဲလေးထဲမှာ ခိုးအောင်းနေကြသည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းက တဲကလေးကို ဆွဲယူ၍အဝေး သို့သယ်ဆောင်သွားသည်။ တဲကလေးတစ်စိတ်ပျက်စီးသွားသည်။ မိသားစု ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးတင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လျက်ကျန် ရစ်ကြ၏။

လေနှင့် အတူဖိုးကလည်းသည်းထန်စွာရွာသည်။ မိုးပေါက်များထိ မှန်သည်က မြင်ထန်လွန်း၍ ကျိန်းစပ်နေအောင်နာကျင်သည်။ သားလေး

ကိုမိုးပေါက်မထိအောင် လင်မယားနှစ်ယောက် ကာကွယ်ပေးကြခဲသည်။

'ဟာ ... ရေတွေတက်လာပြီဟေ့ ...'

လယ်နဘေးချောင်းကလေးထဲမှာ သူတို့လှေကလေးရှိသည်။ လှေခေါ်သို့ပြေးကြ၏။ မိသားစုလှေကလေးပေါ်တက်ကြသည်။ လှေကလေး ကို ရေလှိုင်းလုံးကြီး ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်မှာချည်ထားသော လှေကြိုးပြတ်သွားသည်။

မိသားစုလှေကလေးနှင့် အတူမျောပါသွားကြသည်။ ကိုအောင်ထွန်း လှေထဲမှ လှော်တက်ကိုယူ၍ လှေမမှောက်အောင် ပဲ့ထိန်းပေးသည်။ လှေကလေးကချောင်းထဲမှ ထွက်၍ ပြန်မလှေ့မြစ်ပြင်မှာ မျောနေသည်။

အချိန်ကညနေစောင်း လေကပြင်းထန်စွာတိုက်နေဆဲ။ လှိုင်းလုံး ချားကပို၍ပို၍ ကြီးလာနေသည်။ မခင်သောင်းမှာ ကြောက်လွန်း၍ တိုအောင်ထွန်းအနား ကပ်နေသည်။ ကိုအောင်ထွန်းက လှေကို ထိန်းရင်း သားလေးကို လည်းရင်ခွင်ထဲမှာထား၍ လွင့်ပါမသွားအောင်ကာကွယ် ထားသည်။

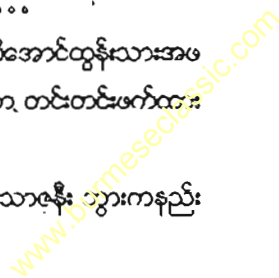
'ဟာ .. လှေမှောက်ပြီ ...'

လှိုင်းလုံးတစ်လုံးကြောင့် လှေကထိန်းမရ မှောက်သွားသည်။ တိုအောင်ထွန်းသားလေးကို အရအမီဆွဲထားသည်။

'ကြောက်တယ်အဖေ ... ကြောက်တယ် ...'

ကလေးက ကြောက်လွန်း၍ ငိုနေသည်။ ကိုအောင်ထွန်းသားအဖ နှစ်ယောက်မြှုပ်သွားအောင် ကလေးကိုတစ်ဖက်က တင်းတင်းဖက်ထား ခင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကူးနေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် လှေမှောက်စဉ်က မြှုပ်သွားသောဇနီး သွားကနည်း

ပေါ်လာသည်။

‘မခင်သောင်း ကူးနေ ... ကူးနေ ...’

ကိုအောင်ထွန်းအားပေးသည်။

‘ကြောက်တယ် ... ကိုအောင်ထွန်းကြောက်တယ် ...’

ကိုအောင်ထွန်းထံ ကူးလာ၍မခင်သောင်းက လက်ကိုဆွဲထားလိုက်သည်။ ကိုအောင်ထွန်းကူး၍ မရတော့ပါ။ ရေထဲသို့မြုပ်တော့မည်။ လက်ကိုအတင်းတွန်းဖယ်ရသည်။

‘မခင်သောင်း ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ ... သုံးယောက်လုံးသေလိမ့်မယ် ... ကိုယ့်ဘာသာကူး ...’

ကိုအောင်ထွန်း ဇနီးကိုသနားသော်လည်း (၅) နှစ်အရွယ်သားကို ဦးစားပေး၍ နှစ်ယောက်အသက်အတွက်ကူးနေရသည်။ သုံးယောက်အသက်ကယ်ရန် လှိုင်းထန်နေသော ဤမြစ်ပြင်ကျယ်မှာမည်သို့မျှမတက်နိုင်။

‘ကြောက်တယ် ကိုအောင်ထွန်း ... ကယ်ပါအုံး ...’

မခင်သောင်းက ကိုအောင်ထွန်းထံကူးလာပြီး ကိုအောင်ထွန်း၏ လက်ကိုဆွဲဖက်သည်။

‘မလာနဲ့ ... မရဘူး ... ကိုယ့်ဘာသာကူး ...’

ကိုအောင်ထွန်းကတွန်းလွှတ်သည်။ မရ မခင်သောင်းကကြောက်လန့်စွာတွယ်ကပ်ထားသည်။ ကိုအောင်ထွန်းရုန်းသည် တွန်းလွှတ်သည် ပြန်လာသည်။ ကိုအောင်ထွန်းမောပြီ။

‘ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် သုံးယောက်လုံးသေလိမ့်မယ်’ ချစ်သောဇနီးကို ချစ်သော်လည်း ကိုအောင်ထွန်း မညှာနိုင်တော့ပါ။ အတင်းတွန်း

လွှတ်သည်မရပါ။ ပြန်လာသည်။ ကိုအောင်ထွန်း အနားသို့အကပ်မခံခြေဖြင့်ကန်လွှတ်ရသည်။

‘ကျွန်မကိုကယ်ပါ ... မကူးနိုင်တော့လို့ပါ ...’

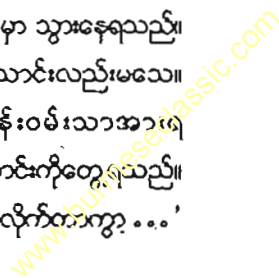
မခင်သောင်းမျက်နှာဖယ်လေးနှင့်တောင်ပန်ပြီး အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘မရဘူး ... မကပ်နဲ့ ... ကိုယ့်ဘာသာကူးအနားမလာနဲ့ ...’

ကိုအောင်ထွန်း အကပ်မခံကပ်မိ၍ဖက်ထားလျှင် သုံးယောက်လုံးသေတော့မည် ညာနေ၍မရတော့ အနီးကပ်လာသည်နှင့် အတင်းကန်ထုတ်လိုက်သည်။

မခင်သောင်းခပ်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးကပြေးရောက်လာ၍ မခင်သောင်းကို အဝေးသို့ သယ်ဆောင်သွားပြီ။ ကိုအောင်ထွန်းသားငယ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပွေ့ထားပြီးကူးသည်။ ကံအားလျော်စွာမျောလာသောသစ်တုံးတစ်တုံး ရသည်။ သားနှင့်အတူသစ်တုံးကိုဖက်ပြီးမျောသည်။ မခင်သောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမှမမြင်ရတော့ပါ။

ကိုအောင်ထွန်းတို့သားအဖ မျောပါရာမှ သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ တင်၍ အသက်ရှင်ရသည်။ မုန်တိုင်းပြီး သောအခါသားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ရာလယ်တံခိုက်၊ ဆွေမျိုးများရှိရာ ဘီတွတ်ရွာကြီးမှာ သွားနေရသည်။ ငါးရက်ခန့်ကြာမှ သတင်းရသည်။ မခင်သောင်းလည်းမသေ။ သပွတ္တာမှာရောက်နေသည်။ ကိုအောင်ထွန်းဝမ်းသာအားရ ခိုက်သွားသည်။ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းမှာ မခင်သောင်းကိုတွေ့ရသည်။ ‘မခင်သောင်း ... မင်းမသေဘူးနော် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ ...’

ကိုအောင်ထွန်းက ဝမ်းသာအားရပြော၍ အနီးသို့သွားသည်။

‘ရှင်မလာနဲ့... ရှင် ကျွန်မအနားမကပ်နဲ့...’

မခင်သောင်းက လုံးဝအကပ်မခံ။ လေထဲမိုးထဲရေထဲလှိုင်းထဲမှာ သူ့ကို တွန်းပစ်ကန်ပစ်စွန့်လွှတ်ခဲ့သောယောက်ျား၊ သူ့အနားမကပ်ရန် အကြိမ်ကြိမ်အော်ခဲ့သော ယောက်ျား။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးရေစက်ကုန်ပြီဟု မခင်သောင်းက မှတ်ယူလိုက် ပါသည်။ အကပ်ခံချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ကြည့်ချင်စိတ်ပင်မရှိတော့၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

နာဂစ်ဖျက်၍ကိုအောင်ထွန်း မခင်သောင်းတို့အိမ်ထောင်ရေးပျက် ခဲ့ရလေပြီ။ သုံးယောက်စလုံးသေမည့်ဘေးမှ လွတ်ရေးအတွက် ကိုအောင်ထွန်းမလွှဲသောမရှောင်သာပြုရသည်ကို မခင်သောင်းနားလည် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရပါသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်လေးကို ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ။

နာဂစ်ပူးစာ

နာဂစ်မုန်တိုင်းကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သည့် ပြန်မလော့မြစ်မှ ၁၂ ပေခန့် မြင့်သော ရေလှိုင်းကြီးများသည် မြစ်ထဲမှာသာမက ကမ်းပေါ်အထိတက် ရောက်လာကြသည်။ ထိုရေလှိုင်းကြီးများတွင် အိမ်များလူများပျော့ပါ ကြသည်။ ကလေးအရွယ်မှစ၍ လူငယ်လူလတ်၊ လူကြီးလူအိုများစွာပျော့ ပါကြခြင်းဖြစ်သည်။ သေဆုံးသူများရှိသကဲ့သို့ မသေမပျောက် အောက် ဘက်မှ မြို့ရွာများမှာ ရောက်ရှိသူတို့လည်း အများကြီးဖြစ်ပါ၏။

နာဂစ်ပေါင်းများစွာ ရေမှာပျော့သူတို့သည် ကုသိုလ်ကံထူးသူများဖြစ် သကဲ့သို့ ဇွဲသတ္တိကောင်းသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ရရာသစ်တုံး ငှက်ပျောတုံး ဝါးလုံးစသည်တို့ကို အမှီအခိုရသူများလည်းရှိသည်။ သစ်ပင်၊ ကောက်ရိုးပုံ စသည်တို့တွင် တင်သူများလည်းရှိသည်။

ရေထဲမှာ နာဂစ်များစွာ ရုန်းကန်ကူးခတ်သူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဝတ်မှန်သမျှ ကျွတ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မသေ၍ကမ်း ပေါ်တက်လာသူတိုင်း အရှက်အကြောက်ကို ရရာနှင့်ကာကွယ်ကြရသည်။ အချို့ကသစ်ရွက်သစ်ခက်နှင့် ကာကွယ်ရသည် အချို့ကမြွေမွန်အိတ် ယလပ်စတစ်အိတ်ကို ဝတ်ဆင်လာရသည်။ အချို့က ဘဲသေကောင်နှင့်

ကာကွယ်ရသည်ပင်ရှိသည်။

သစ်တုံးနှင့်မျောပါလာသော မောင်ကျော်စွာသည် ရေကျချိန်မှာ ကမ်းဘေးမှ သစ်ပင်မှာခွဲဖက်တင်ကျန်ခဲ့သည်။ လူကမော့ပြီးနန်းချိနေသည် တစ်ညလုံး ရေထဲမှာနေရ၍ချမ်းသည်မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီး ကိုယ်မှာလည်းဘာအဝတ်မှမရှိ။ ၂၁-နှစ်အရွယ် လူပျိုအရွယ်လေး ဖြစ်၍ အဝတ်မရှိသည်ကိုရှက်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိ၍ တော်သေးသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှာ အရုတ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များထွက်ပေါ်စပြုသော်လည်း အလင်းရောင်ကကောင်းစွာမလာသေး။ ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုယ့်လက်နှင့်ပိုက်ဖက်ပြီးအချမ်းပြေအောင်ကြိုးစားနေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အလင်းရောင်လေးပေါ်လာပြီး ရေထဲမှာ အဝတ်ကလေး စောင်ကလေးများ မျောပါလာမည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ကယ်ပါ ... ကယ်ပါ ...”

အော်သံကြားရသည်။ အောက်ဖက်မှာရေကစီးနေသေးသည်။ သို့သော် အတော်ကျသွားပြီ။ မောင်ကျော်စွာသစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက ဒူးဆစ်ခန့်သာကျန်တော့သည်။ စီးတော့စီးနေသည် မောင်ကျော်စွာ အသံကြားရာဘက်သို့နားစွင့်သည်။ ဘာမျှမကြားရ ရေနှင့်မျောပါလာသည့် ဒုက္ခသည် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ကယ်ပါ ... ကယ်ပါ ...”

အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ မောင်ကျော်စွာ လျှောက်သွားသည်။

“မလာနဲ့ ... ရှင်မလာနဲ့ ... ဒီဘက်မလာနဲ့ ...”

ခြုံပင်တစ်ခုမှာတင်နေသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်

လုံးမှာလည်း အဝတ်မပါ။

မောင်ကျော်စွာ စိတ်တိုသွားသည်။

“ဒီမယ် ... အခုလို ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မကောင်းတဲ့စိတ် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်းလည်း ဒုက္ခသည် ငါလည်း ဒုက္ခသည်ပဲ။ မသေတာကံကောင်းလို့ပဲ။ မင်းကိုလည်း ငါ မကြည့်ဘူး။ ငါ့ကိုလည်း မင်း မကြည့်နဲ့ မင်းကို ငါ ခြုံပေါ်က ချပေးမယ်။

မောင်ကျော်စွာ မိန်းကလေးကို ခြုံပေါ်မှချပေးသည်။ မိန်းကလေး ဘာမှ မငြင်းတော့ပါ။ သူ့ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို လက်ပိုက်ထားသည်။ ချမ်းလွန်း၍လည်း တုန်နေရှာသည်။

မောင်ကျော်စွာက မိန်းကလေးကို မကြည့်ပါ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရှာဖွေသည်။

‘ဟော ... ဟိုမှာ ... မြွေခွံအိတ် အစုတ်တစ်ပိုင်း ...’

ခြုံတစ်ခုမှာတင်နေသော မြွေခွံအိတ်အစုတ်ကို သွားဆွဲယူလာသည်။ အိတ်အခွံက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်သည်။

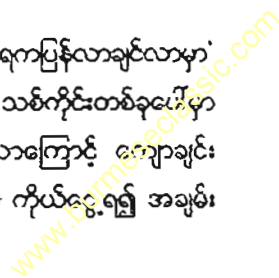
‘ရှေ့ ... ဒါဝတ်ထား ...’

မိန်းကလေးကိုပေးသည်။

မိန်းကလေးက ယူပြီး ဝတ်ထားသည်။

‘လာ ... ဟိုသစ်ပင်ကိုင်းပေါ်တက် ... ရေကပြန်လာချင်လာမှာ’

နှစ်ယောက်သာသစ်ပင်ပေးတက်သည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ကျောချင်းပေး၍ ထိုင်ကြသည်။ ချမ်းလွန်းသောကြောင့် ကျောချင်းကပ်လာမိသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်ငွေ့ရ၍ အချမ်း

ထက်သာကြသည်။

အလင်းရောင်ကောင်းစွာပေါ်လာပြီ။ မိုးလည်းလုံးဝတိတ်သွားပြီ။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှနေထွက်လာပြီ။ အောက်ဘက်တွင် ရေလုံးဝ ကျသွားပြီ။

‘ကဲ ... ဆင်းကြစို့ ...’

မောင်ကျော်စွာကပြောပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ အရင်ဆင်းသည်။ အနီးဝန်းကျင်ကိုလိုက်ရှာသည်။ ပလပ်စတစ် အစိမ်းစတစ်ခုတွေ့သည်။ သူကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ ရစ်ပတ်ထားလိုက်သည်။

‘ဟိုမှာတွေ့ပြီ ...’

ကျန်ချောင်းအိတ်အကြီးစားတစ်ခု ခြုံတစ်ခုမှာ ကပ်နေသည်။ သွားဖြုတ်ယူ၍ အလယ်မှာ ခေါင်းစွပ်ရန် အပေါက်ဖောက်လိုက်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လက်ထွက်ရန် အပေါက်နှစ်ပေါက်ဖောက်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးကိုပေးပြီး တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ပလပ်စတစ်အိတ်ကိုခေါင်းမှ စွတ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ထုတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီဖြစ်သွားသည်။ အပေါ်ပိုင်းလုံခြုံသွားပြီ။

မောင်ကျော်စွာက ထပ်ရှာပြန်ရာ ပလပ်စတစ်အပြာစတစ်ခုရပြန်သည်။ မိန်းကလေးကိုပေးသည်။ မိန်းကလေးက မြွေခွံအိတ်ပေါ်မှ ထပ်ဝတ်သည်။ ပို၍လုံခြုံသွားသည်။

‘ရေကျသွားပြီ ... ရွာသွားရှာရအောင် ...’

နှစ်ဦးသားရွာသွားရှာကြသည်။ ရွာတွေ့ပါသည်။ ကယ်ဆယ်ကူညီသူများနှင့်လည်းကြုံရပါသည်။ မိန်းကလေးသူရွာသို့ပြန်သည်။ ယောက်ျားလေးလည်း သူ့ရွာသို့ပြန်သည်။

ငယ်ရွယ်သူလူပျို အပျိုအရွယ်များဖြစ်ကြပါ၏။ ယောက်ျားလေးက (၂၁)နှစ် မိန်းကလေးက အသက် (၂၀)။ ဆိတ်ကွယ်ရာတောထဲမှာ အဝတ်မပါတွေ့ဆုံကြသော်လည်း စည်းကမ်းရှိကြသည်။ ဒုက္ခဖြစ်သူချင်း အပြန်အလှန်နားလည်ကြသည်။ စိတ်ကောင်းထား၍ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုရိုးသားဖြူစင်မှုလေးသည်ပင် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အပြန်အလှန် မြတ်နိုး လေးစားစရာသံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။

နာဂစ်လေအေးပြီးသည့်နောက် သုံးလခန့်အကြာမှာ နှစ်ဖက်လူကြီးများ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်နှင့် မောင်ကျော်စွာနှင့် မနီလာတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ကြပါသည်။

နာဂစ်ရေးသောဖူးစာဟု မင်္ဂလာဆောင်လာသူများ ပြောဆိုကြပါ၏။

နာဂစ်မင်္ဂလာဆောင်

လပုတ္တာမြို့နယ် ဘီတွတ်ရွာ သာသနာဇေယျကျောင်းထဲမှာ ဒုက္ခသည်ပေါင်း (၃၀၀)ခန့် လာရောက် မိနိုနေထိုင်ကြသည်။

ဆရာတော်က နေရာပေးထားရသည်။ ရွာသူရွာသားတတ်နိုင်သူ များက စုပေါင်းလှူဒါန်း၍ မနက်စာ ညစာချက်ကျွေးကြရသည်။

အချို့ကတော့ အိမ်ပျက်ပြီးနေစရာမရှိ၍ လာတည်းခိုကြသူများဖြစ် သည်။ အချို့ကတော့ နေစရာမရှိရုံမက လင်ပါသွားသူ မယားပါသွားသူ သားပါသွားသူ အပူသည်များလည်း ဖြစ်ကြသည်။

ပြိုင်ကောင်းသောအရာမဟုတ်၍ အသာရသည်မှာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သော်လည်း မေးရင်းမြန်းရင်း ပြိုင်မိသလိုဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်ကသူ့သမီးလေးပါသွား၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောရင်း ငိုနေသည်။ နောက်တစ်ဦးရောက်လာသောအခါ သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကယ်တင်နိုင်ရန် ရေတက်နေသော ကွင်းထဲရှိအိမ်မှ ရေလွတ်ရာတာဘောင် ပေါ်သို့ သွားတင်သည်။ တဲရှိရာသို့ပြန်ပြီး ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီထွက် လာစဉ် လှိုင်းလုံးကြီး

တစ်လုံးရှိက်၍ ကလေးနှင့်အတူသစ်ပင်တစ်ပင်မှာ သွားတင်သည်။ တာဘောင်ပေါ်တင်ထားခဲ့သောကလေးနှစ်ယောက် ပါသွားသည့် အကြောင်းပြောပြပြီးငိုသည်။ တစ်ယောက်သမား ငြိမ်သွားသည်။

နောက်တစ်ဦးရောက်လာပြန်သည် သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးသုံး ယောက်ပါသွားသောမိန်းမဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သမားငြိမ်သွားပြန်သည်။

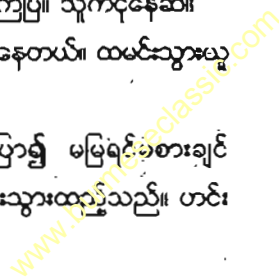
သို့သော်ဒုက္ခသည်တိုင်း၏ ရင်ထဲမှာတော့ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ကျိတ်ပြီးဆွေးနေကြသည်။ သုံးလေးရက်ကြာသွားသောအခါ ဘယ်သူက ဘယ်နှစ်ယောက်ပါသွား၍ ဘယ်မျှကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်သည်ကို ဒုက္ခသည် အချင်းချင်းသိနားလည်၍ အပြန်အလှန်ကြင်နာကြ ကူညီ စောင့်ရှောက်ကြသည်။

သည်ကြားထဲမှာ နေ့စဉ်လစ့ကိုယ်နေဆောင်တစ်ယောက်ပါလာ၍ သားယောက်ျားလေးမွေးဖွားသောကြောင့် အမှတ်တရဖြစ်အောင် နာဂစ် ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြသည်။

စေတနာရှင်များက မနက်စာကျွေးသည်အခါလင်နှင့် သမီး တစ်ယောက်ပါသွားသော မမြရင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေ၍ ဘာမျှစားချင် စိတ်မရှိ။ သိမ်ကျောင်းသားမှ အုတ်တံတိုင်းနားမှာ ထိုင်ပြီးမျက်ရည်မဆည် နိုင်ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခသည်များယူပြီသွားကြပြီ။ စားနေကြပြီ။ သူကငိုနေဆဲ။
'အစ်မ... ဟိုမှာ ကျွေးတဲ့လူတွေစောင့်နေတယ်။ ထမင်းသွားမယူ လိုက်ပါအုံး...'

ကိုယ်လိုဒုက္ခသည်တစ်ဦးက လာပြော၍ မမြရင်မှစားချင် သော်လည်း ပန်ကန်တစ်ချက်ယူ ထမင်းဟင်းသွားထည့်သည်။ ဟင်း

ကလည်း စားချင်စရာ ငါးသေတ္တာဟင်း၊ ပဲဟင်း။

ကိုယ့်အတွက်ထည့်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ ကိုယ့်ထက်ဆိုးသော ကိုဘခင်ကို လှမ်းမြင်မိသည်။ ခုထိထမင်းဟင်းလာယူခြင်းမရှိ။ သူက ဇနီးနှင့်သမီး တစ်ယောက် သားတစ်ယောက်ပါဆုံးရှုံးထားသူဖြစ်သည်။ မမြရင် ပန်ကန်တစ်ချပ်ထပ်ယူပြီး ထမင်းနှင့်ဟင်းတောင်းလိုက်သည်။ ကုသိုလ်ရှင်များ နားလည်စွာနှင့်ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

မမြရင်ပန်ကန်ပြားနှစ်ချပ်ယူသွားပြီး ထမင်းနှင့် ဟင်းပိုများသော ပန်ကန် ကိုဘခင်ထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုဘခင်ယူ၍စားလိုက်ပါ၏။ ညနေစာကျွေးသောအခါ ကိုဘခင်က သူ့အတွက်တစ်ပန်းကန်နှင့် မမြရင်အတွက် တစ်ပန်ကန်ယူသည်။ မမြရင်ကိုအားပေးသည်။

နောက်တော့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်သိမ့်ကြ၊ အားပေး ကြနှင့်ကြင်နာစွာ ကူညီစောင့်ရှောက် ကြသည်။ (၇)ရက်ခန့် ကြာ သောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာရင်း စောင့်ရှောက်ရင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော်ဆန်းပြားစွာ နေထိုင် ဆက်ဆံခြင်း မရှိကြပါ။ ဘဝတူချင်းသန့်ရှင်းဖြူစင်စွာ သံယောဇဉ် ရှိကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ခလုံး ခံစားနေသော ဝေဒနာများမှ သက်သာရာရ၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်သက်တာအတွက် အပြန်အလှန် စောင့်ရှောက်နိုင်စေရန် စေတနာရှင်များက ဈေးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တိုက်ကျွေးပြီး လက်ထပ် ပေးလိုက်ကြသည်။

နာဂစ်မက်လာဆောင်လေးဖြစ်သွား၏။

နာဂစ်ပြင်ရေးသောဖူးစာ

ဘီတွတ်ရွာမှ ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယို ကွန်ပျူတာ၊ အင်တာနက် လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင် ကိုဝင်းနိုင်ဦးပြောပြသောဇာတ်လမ်းက ထူးခြားဆန်းကျယ်၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။ ဘီတွတ်ရွာ အနောက်ပိုင်း စာ ကြည့်တိုက်အနီးမှ ကိုအောင်ကိုလတ်၏ မေတ္တာဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းနိုင်ဦးပြော ပြသောတကယ့်အဖြစ်မှာ စိတ်ကျယ်ညီတတ်သောစာရေး၊ ဆရာများပင် စိတ်ကူးယဉ်ရန် စိတ်ကူးမရမည်မဟုတ်၊ အံ့ဩစရာ ဆန်းကျယ်လှပါပေ၏ သို့သော်တကယ့်အဖြစ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောပြမှာပါ။ ဆရာ ကတော့ နေရာလေးတွေနာမည်လေးတွေပြောင်းလိုက်ပေါ့ သူတို့အတွက် စဉ်းစားပေးရတာပေါ့ဆရာ။

ပြန်မလော့မြစ်ကမ်းဘေးမှာ ရွာနှစ်ရွာရှိတယ်ဆရာ။ သံပုတ္တာ မြို့နဲ့နီးသွားပြီး။ တစ်ရွာက သပြေကုန်းတဲ့။ တစ်ရွာက ကညွတ်ကုန်းရွာ

တုံး။ သပြေကုန်းကမောင်စိုးနဲ့ ကညွတ်ကုန်းက မောင်ကောင်းမြင့်တို့က သူငယ်ချင်းတွေ အဲဒီလိုပဲ သပြေကုန်းကနှင့်ယုနဲ့က ကညွတ်ကုန်းက သက်မာတို့ကလဲသူငယ်ချင်းတွေ ရွာချင်းကလဲမလှမ်းမကမ်းဆိုတော့ မက်လာဆောင်တို့ အလှူတို့အတူသွားလိုက်ကြ၊ လပွတ္တာကို အတူသွားကြနဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြရာကနေ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့။ ဖြစ်တာက အပြန်အလှန်ဆရာ။

သပြေကုန်းက မောင်စိုးနဲ့ ကညွတ်ကုန်းက သက်မာတို့နဲ့ဖြစ်တယ်။ သူတို့လက်ထပ်ပွဲကိုတာဝန်ယူကူညီလုပ်ပေးရင်း ကညွတ်ကုန်းကမောင်ကောင်းမြင့်နဲ့ သပြေကုန်းက နှင်းယုနဲ့ကလဲချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတာ။ လူငယ်တို့သဘာဝ ပျော်လို့ပေါ့ဆရာ။ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ ကူပြီး စားကြသောက်ကြည့်အိပ်ကြ လပွတ္တာမြို့ပေါ်သွားလည်ကြနဲ့ ကိုယ့်အတွဲလေးတွေနဲ့ကိုယ်ချစ်ကြ၊ ကြင်နာကြပျော်လို့ပေါ့။ တစ်တွဲနဲ့ တစ်တွဲစလိုက်ကြ၊ နောက်လိုက်ကြလုပ်ရင်း ရင်းလဲသိပ်ရင်းနှီးကြတယ် လေးယောက်စလုံးကလဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြောင်းသိသူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ခင်ကြတယ်။

နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်တော့ ပြန်မလော့မြစ်ကမ်းဘေးက ရွာတွေ ကြုံရတဲ့ကြားအတိုင်းပဲ သပြေကုန်းရွာနဲ့ ကညွတ်ကုန်းရွာလဲ လေဒဏ်မိုးဒဏ် ရေလွှမ်းမိုးပြီး လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ရိုတ်ပုတ်တဲ့ဒဏ်ခံရတယ်။ သစ်ပင်တွေလဲ အိမ်တွေပြို ရေထဲမျောပါပြီး ဒုက္ခရောက်ကြတယ်။ နှစ်ရွာစလုံးလဲ အသေအပျောက်များကြတယ်။ သပြေကုန်းမှာ နေတဲ့မောင်စိုးနဲ့ သက်မာတို့လင်မယားအိမ်ပျက်လှိုင်းပုတ်ပြီး တကွစီမျောပါသွားတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကညွတ်ကုန်းမှာနေတဲ့ ကောင်းမြင့်နဲ့ နှင်းယုတို့လင်မယားလဲ

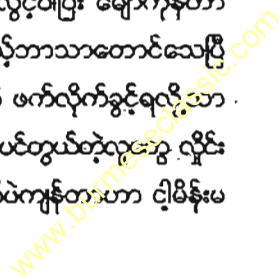
တစ်ယောက်တစ်ကွစီမျောပါသွားကြတယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို မနည်းကြီးစားရုန်းကန်ရင်း သစ်ပင်တင်လိုက် ကောက်ရိုးပုံတင်လိုက်၊ ခြုံပေါ်တင်လိုက် လှိုင်းပုတ်လိုက်ပြန်မျောလိုက် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကူလိုက် ခတ်လိုက် တစ်ညနေလုံးတစ်ညလုံး မျောချင်ရာမျောကြတာ။

ဟိုးအောက်ကရွာတွေသွားတင်တော့ ဒုက္ခသည်တွေအဖြစ်နဲ့သပြေကုန်းကမောင်စိုးနဲ့ နှင်းယုနဲ့ဒုက္ခသည်စခန်းတစ်ခုကို ရောက်လာပြီးတွေ့ကြတယ်။ ကူညီတဲ့လူတွေက ပိုပေးတာပေါ့။ နှစ်ယောက်တွေကြတော့။

‘ဟင် ... နှင်းယု နင် ရေထဲမျောပါလာတာလား ...။ နင့်ယောက်ျား ... ကောင်းမြင့်ရော ...’ လို့မောင်စိုးကမေးတယ်။

‘မသိပါဘူးဟာ ... လေမုန်တိုင်းတိုက်ပြီး ရေတွေလှိုင်းလုံးကြီးတွေဝင်လာတော့ သစ်ပင်တွေလဲ ... အိမ်တွေကျွတ်ပါနဲ့ ရေထဲမျောကုန်ကြတာ အဲဒီအချိန်သူက မြစ်ဖက်ရောက်နေတာ ... သေပြီထင်ပါရဲ့ဟာ ... အသိအကျွမ်းဆိုလို့ အခုနင့်ကိုအရင်စမြင်ရတာပဲ။ အားရှိလိုက်တာ ... နင့်မိန်းမသက်မာရော ...’ လို့ပြန်မေးတယ်။

နှင်းယုအမေးကြောင့် မောင်စိုးမျက်နှာပျက်သွားတယ်။ နင်လိုပါပဲဟာ ... ငါ့တို့က လယ်ကွင်းထဲဆိုတော့ ပိုခံရတာပေါ့ ... အိမ်ရော ပစ္စည်းရောကျွဲတွေရော၊ လူတွေရော အကုန်လွင့်ပါပြီး မျောကုန်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲမဆွဲနိုင်။ မကယ်နိုင်ဘူး ကိုယ့်ဘာသာတောင်သေပြီ ထားတာ ... မျောပါလာတဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဖက်လိုက်ခွင့်ရလို့သာ ကံကောင်းသွားတာ ... ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အတူသစ်ပင်တွယ်တဲ့လူတွေ လှိုင်းပုတ်လို့မျောပါကုန်ကြတာ ... ငါတစ်ယောက်ပဲကျန်တာဟာ ငါ့မိန်းမ

သက်မာလဲ သေပြီထင်ပါတယ် နှင်အခုဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးတော့ သူတို့က ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းပို့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာလို့ နှင်းယုက ပြောတယ်။

ဒါနဲ့သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ရွာတစ်သားတွေဆိုတော့ ပို့တဲ့သူတွေလဲ စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားကြတယ်။ သူတို့ဘာသာစာရင်းသွားပေးကြတယ်။ အဲဒီလိုစာရင်းပေးတော့ လင်မယားဆိုရင်အတူထားတယ်။ လင်မယား မဟုတ်ရင် ယောက်ျားသီးသန့်မိန်းမသီးသန့်ခွဲပို့တယ်။ မသိတဲ့ဒုက္ခသည် တွေကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခွဲမနေချင်ကြဘူး။ သေလောက် အောင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတော့ စိတ်အားတွေကလဲ ငယ်နေကြတယ်။

ဒါနဲ့ မိန်းကလေးနှင်းယုက ခွဲမနေချင်ဘူး အတူတူပဲနေချင် တယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ မောင်စိုးကလဲ အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ဘက်လို့ပြောမှရမယ်။

မောင်စိုးပြောတာကိုနှင်းယုက ခေါင်းငုံ့နေတယ် ဘာမှပြန်မပြော ဘူး။ လက်ခံစာရင်းရေးတဲ့သူတွေကလဲ နှစ်ယောက်တွဲလျက်လာတာ ဆိုတော့ လင်မယားလားလို့မေးတယ်တဲ့။ မောင်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် တော့ ကိစ္စပြတ်သွားပြီ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖြစ်အတူနေရာချထား ပေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ဟိုနှစ်ယောက်ကလဲ ရေထဲမျောပါ သွားကြပေမယ့် မသေကြဘူး။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေကြုံပြီး အောက်ဖက်က တစ်နေရာမှာသွားဆိုကြတယ်။ နင့်ယောက်ျားရောနင့်မိန်းမရော မေးပြီး သေပြီထင်ကြတယ် ... သူတို့ကလဲ အဲဒီလေဘေးကယ်ဆယ်ရေးစခန်း ကိုပဲ ရောက်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကသုံးရက်နေပြီးမှ ရောက်လာ

ကြတာ။ သူတို့ကလဲ လင်မယားအဖြစ်စာရင်းပေးပြီး အတူနေကြတယ်။ အဲဒီခန်းမှာကိုပဲ တစ်တွဲနဲ့တစ်တွဲမတွေ့ဖြစ်ကြဘူး ဒုက္ခသည်တွေကလဲ များတာကိုး။

သုံးရက်ကြာမှ အဲဒီစခန်းမှာပဲ အမှတ်မထင်ဆုံမိကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပြန်အလှန်အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ မင်းမသေဘူး လားမင်းမသေဘူးလားနဲ့ အပြန်အလှန်မေးကြတယ်။ မသေတာကိုဝမ်း သာပေမယ့် သေပြီထင်လို့ အခြေအနေတွေကပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ။ ကံပွင့် ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောကွာ မင်းတို့အတူနေပြီးကြပြီးလား ကောင်းမြင့်က မေးတယ်။ မောင်စိုးက ရိုးရိုးသားသားပဲအတူနေပြီးကြကြောင်းဝန်ခံတယ် ပြီးတော့ မင်းတို့ရောလို့မေးတယ်။ ကောင်းမြင့်ကလဲ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတယ်။

အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ တစ်နေရာသွားပြီး တိုင်ပင်ကြ တယ်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီးလိုက်ပါကြတာပေါ့။

'ကံမင်းပြော ... ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လဲ ...' မောင်စိုးက ကောင်းမြင့် ကိုမေးတယ်ကောင်းမြင့်က မလွဲသာ မရှောင်သာကွာ ကြံဖန်ပြီး ဒီလို ဖြစ်လာကြမှတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်တာကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ မောင်စိုးကလဲ အဲဒီအဖြေကိုသဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ လဲပြောကြအုံး ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ဆန္ဒကိုမေးတယ်။ မိန်း ကလေးတွေက ဘာမှမပြောကြဘူး။ ခေါင်းငုံ့နေကြတယ်။ ကန့်ကွက်တာ မရှိဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ဒါနဲ့မောင်စိုးကပဲ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပြတ်သွားပြီကွာလို့ပြောပြီး နှင်းယုလက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်တယ် နှင်းယု ဘာမှငြင်းဆန်ခြင်းမရှိ

မောင်ဦးနဲ့လိုက်သွားတယ်။

ကောင်းမြင့်ကလည်း သက်မှာပန်းကို ဖက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ထွက်သွားကြတယ်။

‘ဪ ထူးဆန်းလိုက်တဲ့အဖြစ်နော်’

ကျွန်တော် အံ့ဩစွာပြောလိုက်မိသည်။

‘နာဂစ်ပြင်ရေးတဲ့ဖူးစာ’ ဝေါဆရာ ...

ကိုဝင်းနိုင်ဦးပြောသည်ကို ကျွန်တော်သဘောကျပါသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ သူတို့လေးယောက်စလုံး ဘယ်သူမှအပြစ်တင် စရာမရှိပါဘူး၊ နာဂစ်ကသူတို့ကိုပြင်တဲ့ပေးလိုက်တာပါပဲ ...’ ဟု မှတ်ချက်ပြုမိရပါသည်။

ပြင်စလူမြို့မိမြို့မ ဦးရွှေ

၂၀၀၆-ခုနှစ်တွင် ပြင်စလူမြို့သို့ စာပေဟောပြောပွဲရောက်ခဲ့၏ ချစ်ဦးညို။ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)တို့နှင့်အတူသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကန်ဘက်ရွာကြီးမှ အကြီးလေးနှင့်အငယ်လေးတို့လိုက်ပြန်ကြသည်။

ပြင်စလူမှ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပြန်ဆက်ဦးစီးမှူး အပါအဝင်

စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးတာဝန်ယူဆောင်ရွက်သူများ လာကြီး

ကြသည်။ ပြန်မလော့မြစ်ပြင်ကျယ်အတိုင်း စက်တပ်ထားသည့် ဖိုင်ဘာ

လော့ဖြင့် သွားကြသည်။

လမ်းမှာလှေစီး၍ခရီးသွား နေကြစဉ်ပြန်မလော့မြစ်ကြီး၏ ပုံပြင်များ

ကိုပြောပြကြသည်။ လေထန်လှိုင်းဆော့လျှင် ပြန်မလော့မြစ်၏ ကြောက်

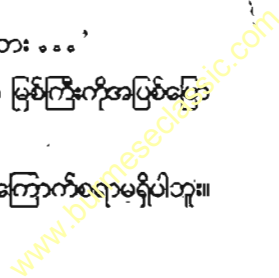
စရာကောင်းပုံများဖြစ်သည်။

‘ခုတော့ငြိမ်လို့ ... ဘာလှိုင်းမှလဲမရှိပါလား ...’

ကျွန်တော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသော မြစ်ကြီးကိုအပြစ်ပြော

နေကြ၍ သဘောမကျ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုရာသီမှာတော့ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။

မိုးတွင်းကာလလေတိုက်မှ ကြောက်ရတာပါ ...”

ပြင်စလူမှ လာကြိုသူတစ်ဦးကပြောသည်

ဘေးရန်အန္တရာယ်ဘာမျှမရှိ၊ ပြင်စလူသို့ ချောမောစွာရောက်သွားကြသည်။ နေ့လည်စာကိုပြင်စလူမှ တရုတ်စာရသော ဆိုင်လေးမှာစားရသည်က သဘောကျစရာ။ အစားအစာများမှာလည်းစား၍ ကောင်းပါသည်။ ပြင်စလူမြို့၏ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရုံးမှဝဠာပိပိသာမှာအဆင်ပြေစွာတည်းခိုရသည်။

ပင်လယ်နှင့်နီးသော ပြင်စလူသည်ရွာအဖြစ်မှ မြို့ဘဝသို့ကျ ပြောင်းပြီး တင့်တယ်စွာ စည်ကားလာသည်။

ညတွင် အထကကျောင်းမှာ ဟောပြောရသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့်တကွ ဆရာ ဆရာမများ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ သာမကမြို့မှ စာပေဝါသနာပါသူများပါတက်ရောက်နားထောင်ကြသည်။ အလွန်စည်ကားများပြားသော ပရိသတ်ဖြစ်၏။ ခန်းမတွင်းမှာသာမက ဘေးဘက်မှဝင်လာသူများနှင့်လမ်းပေါ်အထိ နားထောင်သူများ စည်ကားနေသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် မြို့မိမြို့ဖ ဦးရွှေက သူ့အိမ်သို့ဖိတ်၍ မနက်စာကျွေးသည်။ သူ့အိမ်ကြီးမှာကောင်းမွန်လှသည်။ သစ်နှင့်ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ နောက်ဘက်မှာမြစ်ရှိသည်။ မြစ်ရေက နက်သည်ကြည်သည်။ အိမ်၏အနီးမှာပင် သူ့၏စက်လှေကြီးတစ်စင်းဆိုက်ထား၏။ အိမ်လှေခါးမှ တဆင့် လှေပေါ်သို့ အလွယ်တကူဆင်းသွားနိုင်အောင်လုပ်ထား၏။ မြစ်နှင့်ရေကို အခြေခံကျကျကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုနိုင်ကြသူများဖြစ်ကြောင်းသိမြင်ထင်ရှား၏။

ဦးရွှေနှင့်တကွ မိသားစုပါစေတနာကောင်းကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါး မုန့်တီသုတ် ကြိုက်ရာစား မုန့်ပျိုစုံနှင့် ကော်ဖီလက်ဖက်ရည်ပါသေးသည်။

မြို့မိမြို့ဖဦးရွှေသည် ပြင်စလူမြို့အဖြစ်သို့ တိုးမြှင့်ရောက်ရှိသည်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေ၏။ စာပေဟောပြောပွဲပြုလုပ်နိုင်သည်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူသည်ရေလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူချမ်းသာသော ငွေကြေးများစွာကိုလည်း မြို့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများမှာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ နမေ့တော့မိတိုင်းခြင်းမရှိ။ ရက်ရောစွာလှူဒါန်းသူ ဖြစ်ကြောင်း မြို့ခံများကပြောပြကြသည်။

မိမိဒေသကို ဖွံ့ဖြိုးရန် ကြိုးစား၍ ဒေသခံလူများကိုတိုးတက်စေချင်သည့် စိတ်ကောင်းရှိသော မြို့မိမြို့ဖလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ(၃)ဦးနှင့်တကွ ဧည့်သည်များကို ပြင်စလူမြို့ခံလူငယ်များက ဆိုင်ကယ်များစွာနှင့် ပြင်စလူပင်လယ်ဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ လမ်းတွင်အုန်းပင်များနှင့် စည်ကားသည့်ရွာကလေးများကို ဖြတ်သွားရသည်က ပျော်စရာကြည်နူးစရာ။

ဆူနာမီဖြစ်စဉ်က ရေလှိုင်းကြီးတက်ရောက်ခဲ့သောသောင်ပြင်အထိ သွားကြည့်ကြသည်။ ပြန်လာသောအခါ ဆူနာမီ ကူညီရေးအစီအစဉ်နှင့် ဆောက်ပေးထားသော အိမ်များနှင့် ရေကောင်းရေသန့်ရရှိရေးအစီအစဉ် ရွက်ထားပုံများကို လေ့လာကြသည်။ မြို့သစ်ကလေး ဖြစ်လာသော ပြင်စလူ ကိုကြည့်မြင်ရသည်မှာ သစ်လွင်စွာနှင့် အားတက်စရာ။

၂၀၀၈-ခုနှစ် မေလ ၂ရက်နေ့တွင် နာဂစ် လေမုန်လိုင်းတိုက်ခတ်

သောအခါ ပြန်မလော့မြစ်ပြင်မှာ လေထန်လှိုင်းဆော့ရုံမက လေပြင်း မုန်တိုင်းကျပြီး ဆယ်နှစ်ပေး ဆယ်သုံးပေးအမြင်ရှိသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ကမ်းပေါ်သို့တက်လာသည်။ ပြင်စလူမြို့ပေါ်သို့ ရေလှိုင်းကြီးများရောက် လာ၍ အိမ်များ ကျောင်းများပြိုပျက်ကုန်သည်။ အိမ်ပိ၍ ကျောင်းပိ၍ ရေနစ်၍ ရေမော့၍ လူများစွာသေဆုံးကြသည်။

ထိုလူများစွာတို့တွင် မြို့အပေါ်မှာ စေတနာထား၍ မြို့ဖြစ်အောင် မြို့တိုးတက်စည်ကားအောင်ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မြို့မိမြို့မ ဦးရွှေ လည်း ပါဝင်သွားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်တွင် သူတို့ကန်ခန်းရှိပါသည်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ ရန်ကုန်မှာပြောင်းနေရန် ဖိတ်ဆွဲများကပြောကြသည်။ သို့သော် ဦးရွှေက ပြင်စလူမှာသာပျော် သည်။ ပြင်စလူမှာသာနေချင်သည်။

သူချစ်သော ပြင်စလူမြို့သစ်မှာ သူချစ်သောမြို့သားများနှင့် ဆိုးတူ ကောင်းဖက် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့သော ဦးရွှေကို လေးစားကြည်ညို မိသည်။ ပြင်စလူမြို့ကလည်း အမြဲအမှတ်ရနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

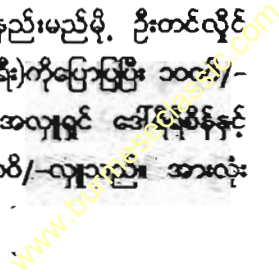
ပြင်စလူမြို့ကိုချစ်သော ပြင်စလူမြို့မိမြို့မ ဦးရွှေကို
လေးမြတ်စွာ ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

သေချိန်မကျလျှင် သေခွင့်မရ

လပွတ္တာမြို့နယ် ဘီတွက်ရွာကြီးမှ ဆရာတော်ဦးနာရဒနှင့်အတူ ဗန္ဓုလသဘောဖြင့် ပြန်လာစဉ် အိပ်ခန်းများ၏ အပြင်သွားလမ်းမှာ မိသားစုနှစ်ယောက် ဖျာလေးတစ်ချပ်ခင်းပြီးနေကြသည် ကိုတွေ့ရ၏။ အမေက အသက်(၅၀) ခန့်သားလေးက(၁၃)နှစ်ခန့်ဖြစ်သည်။ သားလေးမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းပါ။ လည်ပင်းမှာ ဘုလုံးကြီးများ ထနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာတော့ ပိန်ချူန်းနေ၏။ -ခြေထောက် ကလေးများ လက်ကလေးများမှာ သေးသေးသာသာကျန်တော့သည်။

အဝတ်အဆင်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာလည်း ခွမ်းပါး သည်။ သားလေးက လည်ပင်းကင်ဆာဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန် သွား ဆေးကုမည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အလှူငွေပေးချင်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပေးလျှင် နည်းမည်မို့ ဦးတင်လှိုင် စာရေးဆရာ မောင်တင်လှိုင်(ဟိုတယ်နှင့်ခရီး)ကိုပြောပြပြီး ၁၀၀/- အလှူခံသည်။ လှူသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံအလှူရှင် ဒေါ်လှိုင်စိန်နှင့် မသိမ့်တင်ခိုင်ဝင်းကို အလှူခံသည်။ ၁၀၀/-လှူသည်။ အားလုံး

၇၀၀၀/— ဤအားလုံးသည် အရာတော် ဦးနုရ သိသွား၍ ဆရာတော် ကလည်း သူ့တာသာလျှင်သည်။

ကျွန်တော်က ငွေလှူပြီးသောအခါ 'ဘယ်မြို့ကလဲ' ဟုမေးကြည့်သည်။ 'ပြင်စလူမြို့ကပါ' ဟု မိခင်ဖြစ်သူဖြေသည်။

'နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်တော့ ပြင်စလူမှာရှိသလား' ဟုမေးကြည့်သည်။

'ရှိတာပေါ့' ဟု မိခင်က ဖြေသည်။ မိခင်အမည်မေးကြည့်တော့ ဒေါ်ဝင်းကြည်။

'ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် ဒီကလေးလည်း လေဘေးရေဘေးကလွတ်တယ်'

ပြေးနိုင်ရန်၊ ရေကူးနိုင်ရန်ထား၍ လမ်းလျှောက်ရန်ပင် လွယ်မည် မဟုတ်သော ကလေးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်ပြောမိသည်။

'အဲဒါပြောတာပေါ့ လူတွေက ကံပါရင် ပြေးမလွတ်ဘူး။ သေကံမပါတော့လည်း မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတတောင် မသေဘူး။ ကျွန်မတို့ အိမ်ရေမြုပ်တော့ ကျွန်မတို့ထွက်ပြေးကြရတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို လှေတစ်စင်းက တင်ဆောင်သွားတယ်။ ကုန်တိုင်း ညီမတွေ မိသားစုတွေက တကွစီမံပေးပါသွားကြတာ ဘယ်သူမှ မရှင်ပါဘူး။ သန်သန်မာမာ ချောချောလှလှတွေပါရှင်။ ရေလည်းကူးတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့သားအမိ လှေနဲ့ပါသွားရင်လဲ သေမှာပါပဲ။ မသေချင်တော့ လှိုင်းလုံးကြီးပုတ်တဲ့အချိန် လှေကမောက်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိ ရေထဲပါသွားတယ်။ အဲဒီလှေဖြုတ်တဲ့ နေရာနဲ့ မလှမ်းကမ်းမှာ မမြို့တဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ပေါ်ကလူတွေက ကျွန်မတို့ကို

အိမ်ပေါ်ဆွဲတင်တယ်။ ဘယ်သူမှ အဝတ်မပါတော့ပါဘူး။ ရက်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ အိမ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့လူတွေလဲ ဘယ်သူမှ အဝတ်မပါပါဘူး။ အားလုံး မြေရေခွံအိတ်တွေပဲ ပတ်နေကြရတယ်။

အဲဒီနားက အိမ်တွေလည်း တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် မျောပါကုန်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့နေတဲ့အိမ်နဲ့ နောက်နှစ်လုံးပဲ ဘာမှမဖြစ်ဘဲကျန်ရစ်တယ်။

ဝတ်တွေပေါ့၊ ဝတ်ကြေးတွေပေါ့၊ သူကဝတ်ကြေး မကုန်သေးတော့ ဆင်သေသံတဲ့ လေဘေး၊ ရေဘေးကြုံတာတောင် မသေဘူး။ လူကောင်းတွေက အများကြီးသေကုန်တယ်။ သူက မသေဘဲ ကျန်ရစ်တယ်။

ကျွန်မကလဲ သေလို့မရသေးဘူးလေ။ သူ့ကိုပြုရဖို့ အသက်ရှင်ရအုံးမယ်။

'အေးပေါ့ဗျာ စေတနာနဲ့သာ ပြုရပါ။ ကုသိုလ်ရပါတယ် ..'

ကျွန်တော်အားပေးရပါမည်။ ကလေးကိုကြည့်တော့လည်း အရိုးပေါ်အရေတင် သနားစရာဖြစ်နေပါပြီ။ ကြာကြာနေရမည်မထင်ပါ။ သို့သော် သူ့သီလ သူ့ကုသိုလ် ရှိသမျှတော့ နေရဦးမည်။ ကုသိုလ်ကံကို လှူပြင်၍မရ။ မုန်တိုင်းလည်း သတ်၍မသေ၊ ရေလှိုင်းလုံးလည်း သေအောင် မသတ်နိုင်ပါ။

'သားလေး နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'
'အောင်မျိုးထွန်း'
ကျွန်တော်မေးသည်ကို မိခင်ကဖြေသည်။
'အသက်ဘယ်လောက်လဲ'
'ဆယ့်သုံးနှစ်'

‘ကျောင်းရောနေလား’

‘နေပါတယ် လေးတန်း’

ကျန်းမာသန်မာသူ အများအပြား သေကြသော်လည်း မကျန်းမာ
မစွမ်းမသန်ဖြစ်နေသူက မသေ။

ကံတရားဆိုသည်မှာ ထူးခြားဆန်းကျယ်လှပါတကား။

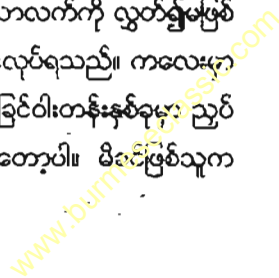
မိခင်မေတ္တာ

လယ်ကွင်းထဲမှ တဲအိမ်မှာ အတူနေကြသည့် မိသားတစ်စု။
လေပြင်းတိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာ ပြေးခိုကြသည်။ ရေများတက်လာသည်။
အိမ်ထဲမှာ အဆင့်ဆင့်မြင့်အောင် တက်နေရသည်။ နောက်ဆုံး
တစ်အိမ်လုံး ရေပြည့်လာသောအခါ ခေါင်မိုးကို ဖောက်ပြီး အိမ်ခေါင်
ပေါ်တက်ရသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်ကြပြီ။ လေးနှစ်
သားလေး မရောက်လာသေး။ အဖေက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ နေအိမ်ထဲမှ
သားလေးကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။ ရေကပို၍ တက်လာသည်။ ကလေးကို
ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲထုတ်သည်။ အလွယ်တကူ ဆွဲထုတ်၍
မရ။

‘ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်’

ဖခင်စိတ်ပူစွာနှင့်စမ်းသည်။ ထုတ်တမ်းတစ်ခုခုနှင့် ငြိနေခြင်း
ဖြစ်၏။ အတင်းဆွဲထုတ်သည်မရ။ ဆွဲထားသောလက်ကို လွှတ်၍မဖြစ်
နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းပြီးလွှတ်အောင်လုပ်ရသည်။ ကလေးက
အောက်ဖက်တွင် ရေမွန်း၍ ရုန်းကန်ရာမှ အခြင်ဝါးတန်းနှစ်ခုမှာ ညှပ်
မိနေသည်။ ရေထဲမှာ မြုပ်နေ၍ မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ မိခင်ဖြစ်သူက
သူ့သားအတွက် စိုးရိမ်၍ ပူပန်နေပြီး ...

‘မြန်မြန်လှုပ်လေ... ကလေးက ရေမွန်းနေတော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အပေါ် ရောက်မလာတာလဲ’

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာလည်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် ကလေးကို ဆွဲထုတ်နေသည်။

‘သေတော့မှာပဲ... ကျုပ်သားလေးသေပါပြီ’

မိခင်ဖြစ်သူ ပူလောင်နေပြီ။ ယောက်ျားက ဆွဲထုတ်သည်မရ။ ဘယ်အချက်ပါ၊ ဘယ်လိုညှပ်နေသည်မသိ။ ရေအောက်မှာမှ မမြင်နိုင်။

မခင်မှာ ငိုကြွေးနေသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဖခင်၏ ကြိုးစားမှုနှင့် ကလေး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်လာသည်။ လက်မောင်းမှာ မြင်မကောင်းအောင် အပေါက်အပြဲဖြစ်နေ၏။

ကလေး၏ ရင်ဘတ်ကို ဘခင်စမ်းကြည့်တော့ အသက်မရှူတော့ပါ။ နှလုံးသွေးကလည်း ခုန်ခြင်းမရှိ။ ကလေးမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းများလည်း ပြာနေပြီ။

သားလေး သေရှာပြီဟုသိ၍ ဖခင်မျက်ရည်ကျနေသည်။

‘ကျွန်မသာ။ ကျွန်မကိုပေးပါ မြန်မြန်ပေးပါ’

မိခင်မှာ သားဇောနှင့် ပူလောင်နေသည်။

ဖခင်က လှမ်းပေးသည်။ မိုးထဲလေထဲမှာ ကိုယ်တိုင် ရေလှိုင်းနှင့် မျောပါသွားအောင် အိမ်ခေါင်မှ ဝါးလုံးကို ဆွဲထားရသေးသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်သာ လှမ်းပေးနိုင်သည်။ အမေကလှမ်းဆွဲသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးဝင်ရောက်လာ၏။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကျော်တက်လာသည်။ ကလေးပါသွားပြီ။

‘သားလေး’

မိခင်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ သားနောက်ကို ထိုးပစ်လိုက်သွားသည်။ ယောက်ျားလှမ်းအော်တားမြစ်သည်။ မိအောင်ဖမ်းဆွဲဖို့လည်း ကြိုးစားသည်မရ။ မိခင်ပါ မျောပါသွားသည်။

သားကိုချစ်သည့် မိခင်စိတ်ကြောင့် မိခင်ပါ သားနှင့်အတူ သေဆုံးရရှာသည်။ သားအတွက် အသက်ဆုံးရှုံးရှာသော မိခင်ဖြစ်ပါ၏။

ပုသိမ်မြို့၊ မြောင်းမြကျောင်းတွင် ရောက်ရှိနေစဉ်ကျောင်းမှစာချဉ်းဖင်းလေးပြောပြသည့် ကိုးတောင်ပို့ရွာမှ မိခင်မှာလည်း သနားစရာ။

ရေတွေကြီး၊ လှိုင်းတွေပုတ်၍ သူ၏ လသားကလေးကို သစ်ပင်ခွကြားမှာ ပခက်ကလေးနှင့်တကွ ကိုယ်တိုင်တင်ထားသည်။

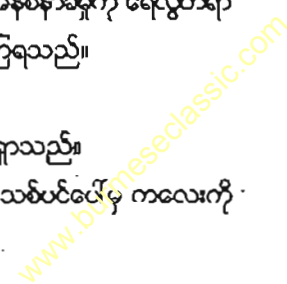
ကလေးကိုနေရာတကျထားပြီး၍ အန္တရာယ်ကင်းပြီဟု ယူဆနေစဉ်မှာပင် သစ်တုံးတစ်တုံးက ကလေးနှင့်ပခက်ရှိရာသို့ ဦးတည် မျောလာ၏။ ကလေးရှိသောဘက်ကိုတိုက်လျှင် ပခက်ရော ကလေးပါ လွင့်စင်မျောပါမည်။ ကလေးသေမည်။

မိခင်ဘာတွေ မြင်၍ ချက်ခြင်းပင် သစ်လုံးရှေ့သို့သွား၍ သစ်လုံးကို ဖယ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ရေစီးအားနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ မျောလာသောသစ်လုံးသည် မိခင်ကိုဝင်ဆောင့်သည်။ မိခင်ရော သစ်လုံးပါ မျောသွားကြပြီ။ ကလေးနှင့်ပခက်ကိုတော့မထိပါ။

မေတ္တာကြီးမားလှသော မိခင်၏စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုကို ရေလွတ်ရာ အမြင့်မှာရောက်နေသော လူများ မြင်လိုက်ကြရသည်။

‘ဟာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ...’

မိခင်မှာ ရေထဲသို့ မျောပါသေဆုံးသွားရှာသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရေကျချိန်မှာ လူများက သစ်ပင်ပေါ်မှ ကလေးကို

နုနုသည် ကလေးသည် မသေမပျောက် ကျန်းမာစွာကျန်ရှိကြောင်း ပြောပြပါ၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် နာဂစ်လေဘေးမှာ မိခင်မေတ္တာကို ဖော်ပြနေကြသည့် ဖြစ်ရပ်များစွာကို တွေ့မြင်ကြားသိရပါ၏။

ဘီတွတ်ရွာ အနောက်ဘက်မှ တာဘောင်ပေါ်တွင် ၅ နှစ်အရွယ် သမီးကို ဖက်လျက် သေနေသော အမေ၊ ခြောက်နှစ်အရွယ်သားကို ဖက်၍ သေနေသော အဖေကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါ၏။

မြင်သူအပေါင်းတို့ မိဘမေတ္တာကို တွေ့မြင်ရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါသည်။

ဓုမှရယ်နိုင်တော့တယ်

ဘီတွတ်ကမ်းနားမှ ဇဖျားထဲမှာ ကိုထွန်းအောင်နှင့် မခင်ဌေးဝင်း (ကရင်မ)၏ ကုန်စုံဆိုင်ရှိသည်။ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးစုံလင်လှသည်။ ဆရာတော် ဦးနာရဒနှင့်အတူ ကရင်မဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ကရင်မဆိုင်က ပစ္စည်းတွေကိုစုံနေတာပဲ...။ တော်သေးတာပေါ့။ လေဘေးတုန်းက ဒီပစ္စည်းတွေမျောပါမကုန်လို့...။”

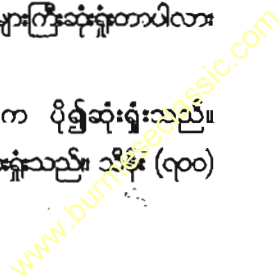
ကျွန်တော်ပြောတော့ ကရင်မကရယ်သည်။

“တစ်ခုမှမကျန်ပါဘူး... လှိုင်းပုတ်တော့တံခါးတွေအကုန်ပွင့် ဆွဲထုတ်သွားလိုက်တာ... သိန်းတစ်ရာဖိုးလောက်ပါသွားတယ်။ ခုမြင်ရတာတွေအကုန်အသစ်တွေပြန်ဝယ်ထည့်ထားတာ...။”

‘ဪ... အဲဒီလိုလား...’

ကျွန်တော် ပြောမိတာမှားသွားပါသည်။ အများကြီးဆုံးရှုံးတာပါလား ဟုနားလည်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုထွန်းအောင်ကြီးက ပို၍ဆုံးရှုံးသည်။ ဆန်လှောင်စပါးလှောင်ထားသည်များ အားလုံးဆုံးရှုံးသည်။ သိန်း (၇၀၀) ရာဖိုးခန့်ဖြစ်သည်။

‘ကုန်ပါပြီဗျာ ... ဘာမှမကျန်တော့ပါဘူး ...’ ဟုစဉ်းစားပြီးမှ လယ်သမားများထံမှာ စပါးပေါ်ပေးနှင့် ကြိုတင်ငွေချေးထားသည်ကို သတိရ၍ဝမ်းသာသွားသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ဒါလေးတော့ကျန်သေးတယ် ...’ ဟုအားရ တက်သွားသည်။

လယ်သမားများကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီးချေးယူထားသော စာချုပ်စာရင်း စာရွက်များလိုက်ရှာသည်။ ဘီဗီများ အံ့ခွဲများ သေတ္တာများ အားလုံးစုံပြီ ဘယ်မှာမှမတွေ့ ...။

‘သွားပါပြီဗျာ ...’

စာချုပ်များမတွေ့၍ စိတ်မောကိုယ်မောဖြစ်ရသည်။ အိတ်တွေထဲ လိုက်ရှာသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာရှာသည်။ တစ်နေ့လုံးရှာ တစ်ညလုံးရှာ သည်။ မရ။ စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြစ်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျမှ အိမ်ရှေ့တိုက်က ရောက်လာသည်။

‘ဒီမှာ ... ကိုထွန်းအောင်ကြီးရဲ့ စာချုပ်စာရင်းတွေ ... အိမ်မှာ အပ်ထားတာမိုးစိုကုန်ပြီ ... ပြန်ယူပြီး ခြောက်အောင်လုပ်အုံး ...’ ဟုလာပေးသည်။

‘ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ... လုံးဝသတိမေ့နေတယ် ... ဝမ်းသာ လိုက်တာ ...’

လေမှန်တိုင်းကျလျှင် တိုက်ဆိုတော့ စိတ်ချရမည်ထင်၍ အပ်ထားခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

စာချုပ်များကို ဝမ်းသာအားရယူ၍ နေလှမ်းသည်။ နှစ်ရက်ခန့် နေလှမ်းပြီးမှ အကောင်းပကတိချောက်သွားသည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ ... ရပေါက်ရလမ်းလေးတွေ ... မပျောက် မပျက်ကျန်သေးလို့ ...’

စာချုပ်များကိုကိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားတက်ဖြစ်နေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ အိမ်ပျက်လယ်ပျက် ဒုက္ခရောက် ကြသော ရွာများမှ လူများ ဘီတွတ်ရွာသို့ရောက်လာကြသည်။

‘ဟာ ... ရွာတွေက လာကြပြီဟေ့ ...’

ကိုထွန်းအောင်ကြီးဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။ သူ့အကြွေးပေး ထားသူများကိုမေးသည်။ မရှိတော့ဘူး သေသွားပြီးဆိုသူကို စာရင်းမှ ဖျက်သည်။ နောက်တစ်ယောက် ရှာမတွေ့သေးကြောင်းသိ၍ စာရင်းမှ ဖျက်သည်။

‘သူတို့ခမျာ ... အသက်တောင်ဆုံးရသေးတာ ... ငါ့ငွေကိုတာ နှမောနေရမှာလဲ ... သွားကွာ ...’

နောက်တစ်ရွာမှလာပြန်ပြီ။ အကြွေးယူထားသူများ၏ အခြေ အနေကိုမေးသည်။ အိမ်မရှိရေမောသွားပြီ ရှိသမျှကုန်ပြီ။ လယ် ပြန်စိုက်ဖို့ပင်မလွယ်’

‘သွားကွာ ...’

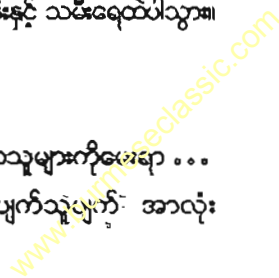
စာရင်းဖျက်ရပြန်သည်။

နောက်တစ်ရွာ လယ်သမားရှိ အိမ်ပျက် ဇနီးနှင့် သမီးရေထဲပါသွား။

‘အို ... သွားကွာ ...’

စာရင်းကိုဖျက်ရပြန်ပြီ။

နောက်တော့ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက်လာသူများကိုမေးရာ ... သေသူသေအိမ်မောသူမော ... လယ်ယာပျက်သူပျက် အာလုံး

ဒုက္ခတွေ့ရုံညကြားနေရသည်။ စာချုပ်တစ်ထပ်ကို ကိုင်လျက် စိတ်ပျက်လက်မှိုင်ချနေသော ယောက်ျားကိုကြည့်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ကရင်မက...

‘အဲ စာရင်းတွေကိုကြည့်မနေပါနဲ့တော့ရှင် လယ်သမားတွေလဲ သေသူသေ အိမ်မျောသူမျော ဒုက္ခဖြစ်နေကြတာ ရှင့်စာချုပ်တွေ လွှင့်သာပစ်လိုက်တော့...’ ဟုပြောသည်။

မှန်သည်ဟုကိုထွန်းအောင်ကြီး နားလည်လိုက်သည်။ စာချုပ်များကို သံယောဇဉ်မပြတ် ဆုပ်ကိုင်ထားနေလျှင် ပင်ပန်းသည်။ ဆင်းရဲသည်။

‘မင်းပြောတာဟုတ်တယ်ကွ... က... သွားရော့ကွာ...’

စာရင်းစာရွက်များကိုယူ၍ ပြန်မလော့မြစ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ လွတ်လပ်သည်။ ပေါ့သွားသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား အခုမှရယ်နိုင်တော့ တယ်ကွာ’

လောတကြောင့်ဖြစ်သော ပူလောင်ခြင်းဆင်းရဲမှ ကိုထွန်းအောင်ကြီးလွတ်မြောက် သွားလေသည်။

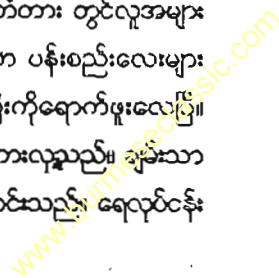
ဘီတွတ်အတွက် တောင်းဆိုချက်

၂၀၀၅-ခုနှစ်တွင် လပွတ္တာမြို့နယ် ဘီတွတ်ရွာကြီးမှ စာပေဟောပြောပွဲဖိတ်သည်။ တစ်ခါမျှမကြားဘူး၍ နာမည်က ဆန်းနေသည်။ ဆရာတော် ဦးနာရဒ ခေါင်းဆောင်၍ ရွာမှ စာပေဝါသနာရှင် လူကြီးလူငယ် အားလုံးစုပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွဲမငေးမှဆရာ ဦးဖိုကင်းတာဝန်ယူ၍ စာရေးဆရာများကို ဖော်တော်ကားဖြင့် လပွတ္တာ အထိခေါ်ဆောင်သည်။

လပွတ္တာမှတဆင့် စက်လှေဖြင့်သွားရသည်။ ပြန်မလော့မြစ်ပြင်ကျယ် အတိုင်းဘီတွတ်သို့သွားရသည်။ လေနည်းနည်းရှိ၍ လှိုင်းတဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေသည်။ အဆိုကြီးမဟုတ်သော်လည်း ရေပြင်က ကျယ်လွန်း၍ ကြောက်စရာ။

ဘီတွတ်ကို ရောက်သောအခါ ဈေးထိပ်မှတ်တား တွင်လူအများ စည်ကားစွာ ကြိုကြသည်။ သမီးငယ်လေးများက ပန်းစည်းလေးများ ကမ်းသည်။ မရောက်ဖူးသော ဘီတွတ်ရွာကြီးကိုရောက်ဖူးလေပြီ။ မြစ်ကမ်းနဘေးတွင် ဈေးဆိုင်တန်းများနှင့် စည်ကားလှသည်။ ချမ်းသာသောရွာကြီးဖြစ်သည်။ လယ်ယာသီးနှံထွက်ကောင်းသည်။ ရေလုပ်ငန်း

များရှိသည်။ အသိအမြင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ရွာကြီးဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ သို့သော်စာပေဟောပြောပွဲလုပ်သည်ကို မကျေနပ်သူတို့ကလည်း အများကြီးရှိသည်။ အဆိုမပါ အတီးမပါ။ ကတာလည်းမဟုတ် လူသုံး ယောက်စကားပြောတာ ကိုနားထောင်ရမည်။ အဓိပ္ပါယ်မရှိ၊ ဘုန်းကြီး တရားဟောတာလည်း မဟုတ်ဟု အပြစ်ပြောကြသည်။

ညမှာ စာပေဟောပြောပွဲလုပ်သောအခါ ဟောပြောစင် ကြီးက တခမ်းတနားဖြစ်သည်။ နားထောင်သူများကို ထိုင်ခုံများခင်းပေးသည်။ လျှပ်စစ်မီးက ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

စာပေဟောပြောပွဲ ဆိုတာဘာလဲ။ ဘာတွေပြောမှာလည်း စုစမ်း လိုစိတ်ဖြင့် လာရောက်နားထောင်ကြသည်။ စည်းကားများပြားသော ပရိသတ်ဖြစ်၏။ ရှေးဦးစွာ မှော်ဝန်းကြည့်မြတ်ဟောပြောသည်။ သဘောကျနှစ်သက်ကြသည်။ ဒုတိယလူအဖြစ် လယ်တွင်းသားစော ချစ်ဟောသည်။ ရယ်စရာများ ပြောသည်ကို သဘောကျ၍ တသောသော ရယ်ကြသည်။ စာဖတ်ခြင်းကောင်းကျိုးကို ပြော၍ စာဖတ်ရန်တိုက်တွန်း သည်။ ခွန်အားရှိစေသည့် စာကောင်းများကိုဖတ်ခြင်းဖြင့် ဘဝမှာ သိမ်ငယ်စိတ်များကို ဖယ်ရှားပြီး အောင်စိတ်မွေး ကြိုးစားခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ကြစေရန် ပြောပြသည်။

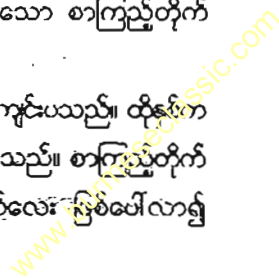
နောက်ဆုံးပြောသည်။ ချစ်ဦးညို။ ရယ်စရာလည်း ပြောတတ်သည်။ ရသအနုပညာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများပြောရင်း သီချင်းလည်းဆိုပြသည်။ ပရိသတ်များ သဘောကျသည်။ စိတ်ထားကောင်းမြတ်သော ရှင်အရဟံ၏ ပယ်လေးတန်ခံလေးပါးကို ပြောသောအခါ ဖွဲ့ရသကဲ့သို့ခံစားကြရသည်။ စာပေဟောပြောပွဲပြီးသောအခါ စာပေဟောပြောပွဲကို အားမပေး

သူ တစ်ဦးက နောက်နှစ်လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါဟုပြော၍ နောက်နှစ် အတွက် ကြိုတင်ပြီး ငွေတစ်သိန်းလှူသည်။ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ စာပေ ဟောပြောပွဲဖြစ်သွား၏။

ဘီတွတ်ရွာကြီးမှာ (အ-ထ-က)ရှိသည်။ ရဲစခန်းရှိသည်။ ဈေးရှိသည်။ ဆန်စက်များရှိသည်။ ဧရာဝတီ သဘောဆိုင်ကသည်။ တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ အင်တာနက်ရှိသည်။ ရွာဆိုသော်လည်း မြို့ကဲ့သို့ခေတ်မီတိုးတက်သည်။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော ရွာကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်ရွာမှာလို အပ်နေသည်က စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အသိအမြင် ကျယ်စေချင်သည်။ ဘီတွတ် ရွာကြီးပို၍ တိုးတက်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့စာရေး ဆရာအဖွဲ့က ဘီတွတ်ရွာမှာ စာကြည့်တိုက်ဆောက်ပါ။ စာကြည့် တိုက်အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားကြပါဟု တိုက်တွန်းပြော ဆိုသည်။

၂၀၀၆-ခုနှစ် ဘီတွတ်သို့စာပေဟောပြောပွဲသွားသောအခါ သပ်သပ်ယပ်ယပ်လှပခမ်းနားသော စာကြည့်တိုက် အဆောင်အဦးလေး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်းစာအုပ်များ သယ်ဆောင်သွား၍ လှူဒါန်းကြသည်။ ရွာခံစေတနာရှင် များကလည်း စာအုပ်များစွာလှူ ဒါန်းကြသည်။ အဖိုးတန်စာအုပ်များစွာ ပြည့်စုံသော စာကြည့်တိုက် ကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်မှ စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ပွဲ ကျင်းပသည်။ ထိုနှစ်က ချစ်ဦးညို မောင်စိန်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သွားကြသည်။ စာကြည့်တိုက် ဖွင့်ပွဲမှာစကား ပြောကြရသည်။ စာကြည့်တိုက်လေး ဖြစ်ပေါ်လာ၍

ဝမ်းသာထင်ယူကြရသည်။ ၂၀၀၇-ခု၊ ၂၀၀၈-ခုနှစ်သို့ရောက်သောအခါ စာကြည့်တိုက်မှာ အတော်ပင်ပြည့်စုံ၍ ကလေးများလူငယ်များ စာဖတ်သူများလည်း များနေပြီ။ စာဖတ်အလေ့အကျင့်ရနေကြပြီး စာဖတ်ရှိန်ကောင်းနေပြီ။

၂၀၀၈-ခုနှစ် မေလ(၂)ရက်နေ့မှာ နာဂစ်မုန်တိုင်းတိုက်ပြီး ရေလှိုင်းကြီးများတက်လာသောအခါ ဘီတွတ်ရွာအနောက်ပိုင်း ကွင်းဘက်မှာရောက်နေသည့် စာကြည့်မှာ လေဒဏ်ဖြင့်ပြိုပျက်ခဲ့ရသည်။ ရေလှိုင်းပုတ်၍ စာအုပ်များအားလုံး လွင့်စင်ပျောပါသွားခဲ့သည်။ ဘာတစ်ခုမျှမရှိတော့ မကျန်တော့ပါ။

လေဘေးရေဘေးပြီးသောအခါ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း များလုပ်ကြရသည် ပျက်သွားသောဈေးဆိုင်များပြန်ပြင်ကြသည်။ အိမ်များပြန်ဆောက်ကြသည်။ လုပ်ငန်းများပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ် လှုပ်ရှားနိုင်အောင်ကြိုးစားကြရသည်။

ထိုအချိန်မှာ စေတနာရှင်များစွာတို့ကလည်း ငွေအားလူအား ပစ္စည်းအားဖြင့် လာရောက်ကူညီကြသည်။ ထိုအထဲမှာ ရွှေသပြေ ကုမ္ပဏီ သူဌေး ဦးသိန်းဝင်းက သေဆုံးသူအလောင်းများကို မြှုပ်နှံပေးရန် သောက်သုံးရေကန်များမှာ ကျွဲသေခွားသေ၊ လူသေအလောင်းများနှင့် မသန်မရှင်း ဖြစ်နေသည်ကို သန့်ရှင်းသည်အထိ ဆောင်ရွက်ရန်ငွေကြေး ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနှင့် သူ့လူများကိုစေလွှတ်ကူညီသည်။ ရွာခံ ဒေသခံနယ်မြေ ကျွမ်းကျင်သူများ၏ အကူအညီရယူနိုင်ရန် ရှာဖွေ စုံစမ်းရာ ဆရာ ဦးသိန်းမြင့်နှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။

ဆရာဦးသိန်းမြင့်သည် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ မိဖုရားသား

မက ရွာရပ်ကလူအများ ကြည့်ညှိလေးစားသူဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်စာပေ ဟောပြောပွဲကိုလည်း ဦးစီးဦးဆောင်ပြုသူဖြစ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ကို လည်းတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသား များကလည်း ဦးသိန်းမြင့်ကိုလေးစားကြသည်။

ထိုအခြေခံကောင်းများကြောင့်ပင် ရွှေသပြေ၏ မွန်မြတ်သော စေတနာလုပ်ငန်းများမှာ ဦးသိန်းမြင့်သည် စွမ်းစွမ်းတမန်ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းများစွာ ခနီးပေါက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဘီတွတ် အနီးတဝိုက် သာမက လွပတ္တာ မြို့နယ်ထဲမှ သောက်ရေကန်များစွာကိုသန့်ရှင်းပေး သည်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ အလောင်းများကို ရှင်းလင်းသဂြိုဟ်ပေးသည်။ လုပ်ငန်းများအောင်မြင်စွာပြီးမြောက်၍ ရွှေသပြေသူဌေး ဦးသိန်းဝင်းက ဦးသိန်းမြင့်ကိုကျေးဇူးတင်သည်။

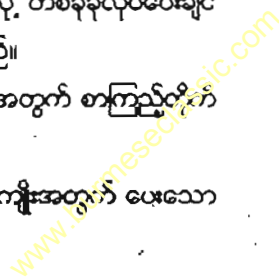
ဦးသိန်းမြင့်သည် ချမ်းသာပြည့်စုံသူမဟုတ်။ သူ့အိမ်လေးကိုပင် ကောင်းစွာပြုပြင်နိုင်ခြင်းမရှိသေး။ အဝတ်အဆင် အနေအထိုင် အလွန်ရှားသူဖြစ်သည်။ စာအလွန်ဖတ်၍ ရွာရပ်အပေါ်မှာလည်း စိတ်ကောင်းစေတနာ ထားသူဖြစ်သည်။

ရွှေသပြေသူဌေး ဦးသိန်းဝင်းက ဆရာဦးသိန်းမြင့်ကို 'အိမ် မပျက်ဘူးလား' ဟုမေးသည် 'ပျက်ပါသည်' ဟုဖြေသည်။

'ကျွန်တော် ဦးသိန်းမြင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင် ပါတယ်။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...' ဟုမေးသည်။

ဦးသိန်းမြင့် ပြောဆိုသည်မှာ 'ဘီတွတ်ရွာအတွက် စာကြည့်တိုက် ပြန်ဆောက်ပေးပါ ...' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

လေးစားဖွယ်ရာ ကောင်းလေစွ၊ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် ပေးသော

အခွင့်အရေးကိုမယူ ရွာအတွက် အများကောင်းကျိုးအတွက် စာကြည့်တိုက် အဆောက်အဦးတောင်းသည်။

သူဌေး၏ ကိုယ်စားလှယ်များက လိုက်ကြည့်သည်။ မူလက ဆယ့်ခြောက်ပေ ဆယ်ငါးပေမျှသာ အကျယ်အဝန်းရှိသည့် စာကြည့်တိုက် နေရာမှာ နှစ်ဆယ့်တစ်ပေ ဆယ်ခြောက်ပေ နှစ်ထပ်စာကြည့်တိုက် ဆောက်ပေးရန် ပုံစံထုတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စာကြည့်တိုက် အဆောက်အဦးကိုကြိုဆို၍ ကျွန်တော်စာအုပ် တစ်ရာကျော်ပေးပို့လှူဒါန်းထားပါသည်။ စာကြည့်တိုက် အဆောက်အဦးပြီးလျှင် ကျွန်တော်မှာရှိသောစာအုပ်များသာမက စာရေးဆရာမိတ်ဆွေများ စာပေတိုက်များမှပါ အလှူခံပြီး ထပ်မံပေးပို့ လှူဒါန်းပါဦးမည်။

ဆရာဦးသိန်းမြင့်၏ ကိုယ့်ကျိုးမဖက် ဘီတွတ်အတွက်တောင်းဆိုချက်ကိုလေးစားမြတ်နိုးစွာ ဂုဏ်ပြုလို၍ဖြစ်ပါ၏။

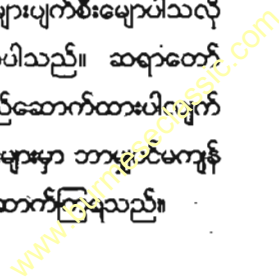
ပိဋိကတ်သုံးပုံလှူဒါန်းပွဲ

လပွတ္တာမြို့နယ် ဘီတွတ်ရွာ၊ ပုညရာမကျောင်း ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနာရဒသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းမှ အောင်ချမ်းသာကျောင်းကို ဗဟိုပြုပြီး လေးဘေးရေတေးကယ်ဆယ်ရေး အလှူခံပစ္စည်းများကို ဘီတွတ်ရွာကြီးသို့ အကြိမ်များစွာပေးပို့ ကောင်းမှုပြုခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မိသားစုပင်ငွေ တစ်သိန်းခွဲကျော်နှင့် အဝတ်အထည် အိတ်ကြီးတစ်လုံး ဆရာတော်မှတစ်ဆင့်ပေးပို့လှူဒါန်းခဲ့သည်။

စေတနာသဒ္ဓါထက်သန်၍ စိတ်ကူညီတတ်လည်း ကောင်းသောကြောင့် လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်းမှာ တကယ်လိုအပ်သည့် မွန်မြတ်သော အလှူတစ်ခုကို ဆရာတော်စိတ်ကူးမိသည်။

လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်းမှာ လူနေအိမ်များပျက်စီးပျော့ပါသလို ဘုန်းကြီးကျောင်းများစွာလည်း ပျက်စီးပျော့ပါသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းနှင့် မွှော့ရုံကြီးပင် အခိုင်အခန့်တည်ဆောက်ထားပါလျက် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ကွင်းထဲမှ ကျောင်းကလေးများမှာ ဘာကြောင့်မကျန်ခဲ့ပါ။ အားလုံး အသစ်တဖန်ပြန်လည် တည်ဆောက်ကြပါသည်။

ယခုအခါ ကျောင်းကလေးများမှာ သင့်တင့်စွာဖြစ်ပေါ်လာကြပြီ။ သို့သော် ရေဒေသများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာအုပ်များစွာမျှောပါသွားကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ထုတ်များလည်း မျှောပါသွားကြသည်။

ကျောင်းများမှာ ဘာသာရေးစာအုပ်များ ပြန်လှူရမည်။ ကမ္ဘာပေါ်ထုတ်များ ပြန်လှူရမည်။ ဘာသာရေးစာအုပ်လှူရင် ဘယ်စာအုပ်များသည် အရေးတကြီးလိုအပ်သနည်း။ ဆရာတော်စဉ်းစားသည်။ ပိဋကတ်တော် ဘာသာပြန်စာအုပ်များ လှူဒါန်းလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

ဟုတ်ပြီ ကောင်းသည်။ ရင်းနှီးရာ ဒကာ ဒကာမများကို အလှူခံသည်။ တစ်မြို့နယ်လုံးဆိုလျှင် အများကြီးလိုမည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဘာသာပြန်စာအုပ်များကလည်း ဈေးကြီးသည်။ တစ်စုံလျှင် ၁၈၀၀၀ (တစ်သိန်းရှစ်သောင်း)ကျသည်။

အလှူရှင်များစွာပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ခွင့်ရအောင် သတင်းစာမှာ သတင်းကြော်ငြာထည့်လိုက်သည်။ အလွန်ကောင်းသော စိတ်ကူးဖြစ်ပါ၏။ သတင်းစာပါကြော်ငြာကိုဖတ်ရသည်နှင့် စေတနာသဒ္ဓါထက်သန်ကြကုန်သောအလှူရှင် သူတော်ကောင်းများသည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာ၍ ပိဋကတ်သုံးပုံအစုံလိုက်လှူဒါန်းကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံစာအုပ်များ အစုံလိုက်ထည့်နိုင်အောင် သံသေတ္တာကြီးများ ပါလှူဒါန်းကြသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံအစုံ (၅၄)စုံနှင့် ကမ္ဘာပေါ်ထုတ် (၅၄)စုံရသည်။

ထိုပိဋကတ်တော်အစုံများကို သွားရောက်လှူဒါန်းရာတွင်လိုက်ပါရန်ဆရာတော်ကဖုန်းဆက်သည်။ အလွန်မွန်မြတ်သော အလှူဖြစ်၍ လိုက်ပါမည်ဟုဆရာတော်ကို ကတိပြုလိုက်သည်။ ဤအကြောင်း

ချမ်းမြေ့မြိုင်ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ထားရာ ဆရာတော် စေတနာသဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်လာ၍ သူကျောင်းတွင် ပိဋကတ်သုံးပုံ (၂) စုံရှိသည်မှ တစ်စုံကို လှူဒါန်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက ကမ္ဘာပေါ်ထုတ် (၁၀)စုံ လှူဒါန်းသည်။

ဩဂုတ်လ (၂၀)ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်ဦးနာရဒ ခေါင်းဆောင်၍ အလှူရှင်များဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်၊ ဦးတင်လှိုင်(မောင်တင်လှိုင်-ဟိုတယ်နှင့်ခရီး) ဒေါ်နီနီစိန်၊ မသိမ့်တင်ခိုင်ဝင်းတို့နှင့်အတူ ပိဋရသဘော့ဖြင့် ဘီတွတ်သို့သွားကြသည်။ ဩဂုတ်လ (၂၁)ရက်နေ့ (၂) နာရီခန့်မှာ ဘီတွတ်သို့ရောက်သည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ အလှူအတွက်ပြင်ကြဆင်ကြ၊ ချက်ကြပြုတ်ကြ ပျော်စရာ။ ဩဂုတ် (၂၂)ရက်နေ့မှာ လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်း မှသံဃာတော်အရှင်မြတ်များ ပိဋကတ်တော်တို့ကိုလှူဒါန်းပူဇော်ရသော အကျိုးကိုဖော်ပြထားသည်။

ဘုရားရှင်၏ များပြင်ဒေသနာ၊ ရွှေကျမ်းစာကို သာသနာငါးထောင် တည်အောင်ထားပြု၊ ပူဇော်မှုကား၊ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မသင်္ဂါဓာတ် စိုက်ထူအပ်လှို၊ အမြတ်မှန်လှ၊ ဓမ္မစေတီ၊ တည်ကြံပြန်ရာ၊ ကုသလာကား၊ သဒ္ဓါတရား၊ ရှိငြာဉာဏ်၊ ကျမ်းစာပိဋကတ်၊ သုံးရပ်ထင်ရှား၊ ပြည့်စုံငြားမှ တရားဒေါယကား၊ ဖြစ်လာနိုင်ကြ၊ ကြံ့ခဲလှသည်၊ ဒုလ္လဘတည်း။

နရတွတ်ထား၊ မြတ်ဘုရားသည်၊ ဟောကြားမိန့်အပ်၊ ပိဋကတ်သုံးအင် ကုသိုလ်ရှင်သည်။ လူ့ခွင်ရပ်ဌာန်၊ သက်တိုင်းစံလျက်၊ ရုပ်နာမ်စိစိန်၊ ခန္ဓာမိန့်သော်၊ ဝတီဘုံတွင်၊ နတ်ဘုရင်တည်း။ ထိုပြင်တပါး၊ သုံးပါးကျမ်းမြတ်၊ ပိဋကတ်စား၊ ရတနာကြွပိ

www.burmeseclassic.com

သင်္ကြာထုပ်ကို စာအုပ်ပူဖောင်း၊ အလှူတော်ကြောင်း၊ အံ့သောမပြီး ခြီးသော်မကုန်၊ လှူဘုံနတ်ထံ၊ လှည့်လည်စံ၍ နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်း၊ ရောက်စေ နိုင်သည်။ ကြံ့ခိုင်ကြံ့စေကုန်သတည်း။

ပိဋကတ်တော်များလှူဒါန်းဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ စကားပြောကြားရပါသည်။

ဆရာတော်ဦးနာရဒ၏ စေတနာနှင့် သဒ္ဓါထက်သန်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်ကူးအကြံဉာဏ်ကောင်းဖြင့်တပည့် ဒကာဒကာမ စေတနာရှင်အပေါင်းတို့က လွတ္တာမြို့နယ်အတွင်းမှ လေဘေး၊ ရေဘေး သင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ ပိဋကတ်တော်အစုံ (၅၄)စုံနှင့် ကမ္မဝါ (၅၄)စုံလှူဒါန်းပူဇော်ကြကြောင်း၊ တစ်လျှင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျ၍ အားလုံးဆိုလျှင် သိန်းတစ်ရာကျော်ဖိုးရှိကြောင်း။

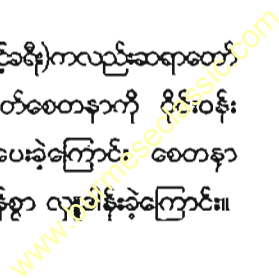

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် (၄၅) ဝါကာလပတ်လုံးဟော ကြားတော် မူခဲ့သည့် ဓမ္မခန္ဓာပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို ဟောကြားတော်မူ ခဲ့သောတရားတော်များကို သံဃာတော်အရှင်မြတ်များက မပျောက်မပျက် မတိမ်းမစောင်းအောင် သံဃာယနာတင်ခဲ့ကြောင်း၊ စာပေမရှိခင်က ဆိုလျှင် သံဃာတော်များသည် နှုတ်တိုက်အာဂုံဆောင်၍ အဆင့်ဆင့်လက် ကမ်းပြီး ပိဋကတ်တော်များ မပျောက်ပျက်အောင် စောင့်ရှောက် ခဲ့ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားဟောကြားတော်မူသည့် တရားတော်များ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ဘုရားသာသနာရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသာသနာရှိနေသမျှကာလ ပတ်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေနှင့် မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင် ဖြူအေးစိတ်ကိုထား ဆိုသကဲ့သို့ ပိဋကတ်တော်လာကျမ်းဂန်စာပေ

များနှင့် အညီကောင်းမှုမကောင်းမှုကိုသိပြီး၊ မကောင်းမှုကို ရှောင်နိုင် ကြောင်း။ ထိုထက်ပိုမို၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ အထွတ်အမြတ်အနှစ် သာရဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်သည် အထိကျင့်ကြံ ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြကြောင်း။

ထို့ကြောင့်မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမများကို စာပေမရှိခင် အချိန်ကရဟန်းတော်အရှင်မြတ်များ နှုတ်တိုက်အာဂုံဆောင်၍ လက်ဆင့်ကမ်း ရွက်ဖတ်ထိန်းသိမ်းကြရာတွင် ရင်မှာပူလောင်သည်အထိ ခံစားရ၍ သဲပြင်မှာရေလောင်းပြီးဝမ်းလျားမှောက်လျက် ရွတ်ဖက်သင် အံ့ခဲရကြောင်း၊ ယခုအခါမှာ ပိဋကတ်တော်များအားလုံးသည် စာအုပ် စာပေများဖြင့် မပျောက်မပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ပိဋကတ်တော်များရှိနေသမျှသာသနာ မကွယ်မနိုင်ကြောင်း။ သာသနာ မကွယ်သမျှ ဘုရားအဆုံးအမကောင်းကျိုးများရနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်အတွက် ကျေးဇူးကြီးမာသော ပိဋကတ်တော်များကို လှူဒါန်းရခြင်းသည် ဓမ္မစေတီထိုက်ကြောင်း။ ဤပိဋကတ်တော်ဘာသာ ပြန်စာအုပ်များကျောင်းတိုင်းမှာ ရှိခြင်းဖြင့် သံဃာတော်များသည် ဘာသာ သနာအကျိုးသယ်ပိုနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ကြောင်း။ သာသနာတော်အစွန့်ရှည် စွာတည်တံ့အောင်ရည်ဆန္ဒ၍ပြုကြသော ဤကောင်းမှုကို သာဓုခေါ်ကြရန် ပန်ကြား၍ နိဂုံးချုပ်ပါသည်။

ဦးတင်လှိုင်(မောင်တင်လှိုင်-ဟော်တယ်နှင့်ခရီး)ကလည်းဆရာတော် ဦးနာရဒ၏ ပိဋကတ်တော်များလှူဒါန်းရန်စိတ်စေတနာကို ဇိုင်းဝန်း ပူးပေါင်း၍ သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ စေတနာ ရှင်ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းက သဒ္ဓါထက်သန်စွာ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း။

အမြတ်ဆုံးတရား အလှူကြီးကို လှူဒါန်းကြသူများအား ကျေးဇူး
အထူးတင်ပါကြောင်း လာရောက်အလှူခံယူတော်မူကြသည့် သံဃာတော်
အရှင်မြတ်များအားလုံးနှင့်တကွ ဤအလှူပွဲကြီး အောင်မြင်စွာပြီးမြောက်
အောင်အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းပူးပေါင်းတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြသူအား
လုံးကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြောကြား၍ သာဓုအနုမောဓနာ
ခေါ်ကြရပါသည်။

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟုဆိုရမည်။ ယခင်က ပိဋကတ်တော်
အစုံလိုက်မရှိခဲ့သော ကျောင်းများမှာ ယခုအခါတွင် အစုံအလင်ရှိသွား
ကြပါပြီ။

ထပ်ဆင့်၍လည်း လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျောင်းတိုက်များကို
ပိဋကတ်တော်အစုံလှူဒါန်းနိုင်ရန် ဆရာတော်က ဆက်လက်ကြိုးပမ်းလျက်
ရှိပြီး ဒုတိယအကြိမ် လှူဒါန်းဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ အခွန်ရှည်စွာတည်မြဲပါစေသတည်း။
ဤကောင်းမှုကြောင့် လေဘေးရေဘေး သဘာဝအန္တရာယ်
ဘေးနှင့်တကွ မကောင်းသောရန်ဘေးမှန်သမျှ ကင်းဝေးကြပါစေ
သတည်း။

လယ်တွင်းသားစောချစ်

ပန်းခြင်လယ်စာပေတွင် ရရှိနိုင်သည့် လယ်တွင်းသားစောချစ်၏ စာအုပ်များ

- ၁။ ပန်းခြင်လယ်မှ ဥယျာဉ်ပွား
- ၂။ ရွှေခြင်းပိုရ်ပြုမှာစိုးတယ်
- ၃။ အောင်စိတ်ဖြင့် ထူးချွန်စွာအောင်မြင်နည်း
- ၄။ သားသမီးကို ပေးချင်သောအမေ့
- ၅။ ပန်းရည်ဘဏ် စာစိစာကုံးများ
- ၆။ ဥပဒိရုပ်
- ၇။ ပန်းကြာဖြူနှင့်အဆိပ်မီး
- ၈။ ပန်းချစ်သူမေ့ခြည်
- ၉။ ပန်းလိုချင် အပင်ကိုပျိုးတတ်မှ
- ၁၀။ ဝယ်သူစိတ်ကြိုက် လူစိတ်ကြိုက်
- ၁၁။ စကားလက်ဆောင်
- ၁၂။ ဘဝလမ်းညွှန်စကားပွန်
- ၁၃။ လိပ်ညာဘေးမှ ဝေးပါစေ
- ၁၄။ အချစ်အိမ်လေးတည်ဆောက်မယ်
- ၁၅။ စကားပုံမှပေးသော အတွေးအမြင်
- ၁၆။ ဗုဒ္ဓကယာဘုရားပွား
- ၁၇။ မြန်မာ့လောကီစံမှ နာဂစ်ပုံပြင်များ